

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Marie FORCE

"Aşkın, umudun, sevginin ve sınırsız Gansett sakinlerinin eğlenceli
ve samimi hikâyesi." Booklist

Aşk Nedensiz de Güzel

Sisters Planet

NOVELLA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aşk Nedensiz de Güzel

Marie FORCE

*Umut etmeyi bırakmazsan,
aşk seni mutlaka bulur...*

Grace hayatı boyunca şişman ve mutsuz bir kız olarak yaşamıştır. Ama bir gün kendisi ve geleceği için çok önemli bir karar alır ve mide ameliyatı olarak tam elli sekiz kilo verir. Daha önce erkeklerle hiç ilişkisi olmayan Grace, çocukluk aşkı Trey'le romantik bir gece geçirmek için Gansett Adası'na gelir, ancak bu randevu hiç de beklediği gibi geçmez. Grace, bir anda kendini ada sokaklarında beş parasız ve yapayalnız dolanırken bulur. Ne var ki kader karşısına başına buyruk, tek gecelik ilişkilerin adamı ve yakışıklı müzisyen Evan McCarty'yi çıkaracaktır. Aşk konusunda kesinlikle beceriksiz olan bu ikili aşkın umut dolu labirentinde yollarını bulabilecek midir?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Aşk Nedensiz de Güzel

Marie Force

1. Baskı: Aralık 2015
ISBN: 978-605-348-890-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©MARIE FORCE

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Tekst. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI	Orijinal Adı	: Hoping For Love
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.	Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8	Çeviren	: Hülya Bakça
Zeytinburnu/İstanbul	Editör	: Elçin Kazancı
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13	Sayfa Tasarımı	: Özgür Balpınar
Faks: 0 212 483 27 38	Redaksiyon	: Zerrin Özalp Öztarhan
www.novellayayinlari.com	Kapak Tasarımı	: Alla Özabat
info@novellayayinlari.com		

Marie FORCE

"Aşkın, umudun, sevginin ve sınırsız Gansett sakinlerinin eğlenceli
ve samimi hikâyesi." Booklist

Aşk Nedensiz de Güzel

Çeviren: Hülya Bakça

NOVELLA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YAZARIN NOTU

Gansett Adası'na tekrar hoş geldiniz. *McCarthy* serisi boyunca Mac, Janey ve Grant McCarthy'nin, ayrıca dostları Luke Harris'in aşkı buluşlarını okuduk. Ve şimdi, Evan McCarthy'nin sırası. Ah, Evan!.. Senin tüm o kafası karışık, şaşkın hallerini yazmak ne kadar eğlenceliydi. Hayatını; aşkı, bağlanmayı ya da altında sonsuzluk olan hiçbir şeyi düşünmeden sürdürmeyi başarmıştın. Ta ki Grace Ryan, Gansett Adası'na gelip her şeyi altüst edinceye kadar. Umarım diğer sevdiğiniz Gansett Adası sakinlerinden de haberdar olarak Evan ve Grace'in hikâyesini okumaktan zevk alırsınız.

En iyi seri sıralaması planları hakkında ne derler bilirsiniz... Bundan sonra Tiffany'nin kitabını yazmayı planlıyordum ama *Aşk Nedensiz de Güzel*'de göreceğiniz gibi Owen ile Laura, bir sonraki kitapta biraz tatil büyüsünün –ve bir evliliğin de– dahil olduğu kendi hikâyelerini yazmamı istediler. *Season for Love*. Evet, o kitap sahilleri ve tekneleri, iğne yap-

raklı ağaçlarla dolu kış günlerinden daha fazla düşündüğümüz bir zamanda çıkacak ama okurlarım beni McCarthy'lerin hikâyelerinin yılın her zamanı okunabileceğine ikna ettiler! O hikâyeden sonra Tiffany'nin kitabıyla bir sonraki yaza atlayacağız: *Longing for Love*.

Aşk Nedensiz de Güzel'ı yazarken, *Waiting for Love*'da aşkı bulan Adam McCarthy'den çok sonra aklıma Gansett'te aksiyonu taze tutacak ikinci bir seri fikri geldi. Yani umarım Gansett'ten çok daha fazlası olacak!

Bir yazar olarak, en çok bu aile ve onların çok sevdiğim Block Adası'na benzeyen adadaki yaşamları hakkında yazarken keyif aldım. Hayali ailemi benimsediğiniz ve gönderdiğiniz sevgi dolu yorumlar için teşekkür ederim. Facebook mesajlarınız ve e-postalarınız benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar önemli. Sizin yazdıklarınızı okumak büyük mutluluk. Bana "marie@marieforce.com" adresinden ulaşabilirsiniz. Henüz posta listemde değilseniz ve kitaplarımla ilgili gelişmelerden düzenli olarak haber almak istiyorsanız "https://marieforce.com" adresinden e-posta listeme katılabilirsiniz.

Hoping For Love bağımsız bir hikâye olarak ele alılabilse de, eğer daha önce basılan *Bir Aşk Çarpıntısı*, *Aşka Düşünce*, *Aşka Son Bir Şans*, *Aşka Tutunan Kalpler*'i okursanız çok daha fazla keyif alırsınız.

Muhteşem perde arkası takımına teşekkürler... Linda Ingmanson benim için düzenledi ve Kristina Brinton muhteşem kitap kapaklarımı yaptı. Her zaman ilk okumalarımı

yapan olağanüstü şahıslar Ronlyn Howe ve Kara Conrad’a ve taslakları okuyan yazım arkadaşım Jessica Smith’e teşekkürler. Özel bir teşekkür notu da mide kelepçesi ameliyatı olup tuttuğu özel günlüğü benimle paylaşan ve Grace’in hikâyesini sağladığı detaylarla geliştiren tatlı okur arkadaşım Kat Bonner’a. Teşekkürler, Kat, cömertliğin ve şevkin için.

Son olarak tamzamanlı yazar olma hayalimi gerçekleştirmemi sağlayan muhteşem okurlarıma teşekkür ediyorum. Hepinizi çok seviyorum!

xoxo

Marie

Birinci Bölüm

Bu anın gelmesi çok uzun sürmüştü. Grace'in doğruyu söylemesi gerekirse, dördüncü sınıftan beri. Bu onun en az Trey Parsons'ı çılgınca, tutkuyla, delicesine arzuladığı kadar uzun bir süreydi. Elbette, kalbini vermek için sıradan bir ölümlüyü seçemezdi. Hayır, o gözlerini tüm ortaokul ve lise hayatı boyunca hayran olduğu sporcuya, ilah gibi bir adama dikmeliydi. O sahaların ve kortların yıldızıyken Grace "Balina" olarak tanınırdı ve bu isim ona yüzme yetenekleri nede niyle verilmemişti.

Şimdi, on yıl ve inilen elli sekiz kilogramın sonrasında, artık kendi kişisel ilahıyla meşguldü, tabii henüz yatağı ıslatmadıysa. Mesanesi neredeyse patlayacaktı ama bu "eylem"le ilgi duyduklarına bakılırsa patlaması gereken yer orası değildi.

Babasının gösterişli teknesinde, yataktaydılar. Bu önemli gece için tekneyi McCarthy'lerin Gansett Adası yat limanına bağlamışlardı. Bu gece yapacağı son şey de olsa bekâretini

burada kaybedecekti. Ve adamın göğüslerinde gezinen dudaklarıyla dilinin verdiği ilahi hisse odaklanabilmeyi dilese de, daha baskın bir ihtiyaç tüm dikkatini dağıttı.

Adamın omzunu itti. "Trey."

Trey başını kaldırdı. "Ne?"

"Kalkmam gerek."

Grace'in elini tutup, seksi bir şekilde sırtarak elini nabız gibi atan ereksiyonunun üzerine bastırmaya çalıştı. "Ben çoktan kalktım, bebeğim."

Grace elini çekti. "Sen değil. Ben. Tuvalete gitmem gerek."

Trey hüsrana uğramış bir şekilde yatağa çöktü. "Acele et o zaman."

Bir kenara attığı tişörtüne uzanıp başından geçirmeye çalıştı.

"Neden giiniyorsun? Öyle git." Grace'in elinden tişörtü kaptı. "Buna ihtiyacın yok."

Asla birinin önünde çıplak kalmamış olan Grace Ryan tişörtlü yapıştı. Ama tamamen yeni bir hayata Trey'in tişörtü almasına izin verecek kadar hazırды.

Grace'in yüzünü okşadı. "Git. Her şey yolunda."

Bu hassas ve beklenmedik jest ona yataktan sıyrılıp, arkadan adama nasıl görüldüğünü takıntı yapmadan tuvalete gitmek için ihtiyaç duyduğu cesareti verdi. Duvarlardan onun işeme sesini duyabilir mi, diye merak etmesi gidişini neredeyse imkânsız hale getirecekti.

Ah, bunun için pek biçilmiş kaftan sayılmam, diye düşündü Eski Grace. Evet, sayılırsın, diye ısrar etti Yeni Grace.

Senin de diğer kızlar gibi seksi bir adamla ateşli bir gece geçirmeye hakkın var. Bunu kesinlikle hak ettin.

O kadar doğrudu ki. Kollarını dolgun göğüslerinin üzerinde kavuşturarak –vücudunun bu kısmı verdiği kilolardan nasibini alamamıştı– işini halletti. Trey’in banyo tezgâhının üzerinde bıraktığı telefonu gelen mesajla çaldığında ayağa kalkmıştı.

Açıkçası, bakmak gibi bir niyeti yoktu ama her şeyden öte bu Mystic, Connecticut’ın azgınlık kralı Trey Parsons’tı ve bu konuda ona güvenmiyordu. Bu yüzden baktı.

Mesaj, Trey’in ilkokuldan beri en yakın arkadaşı, “Quigs” olarak bilinen Tom Quigley’dendi.

Balinaya çakmadın mı hâlâ? Eğer onun bekâretinin kanıtıyla gelmezsen beş yüz doları hatırlatırım.

Grace dehşet ve korkuyla donakaldı. Her şey bir iddiaydı. Haftalarca çıkmak, çiçekler ve romantizm, kocaman bir alaydı. Ve o, alçak arkadaşlarına bir zafer hatırası olarak gösterebilsin diye neredeyse ona bekâretini verecekti! Daha önce hissetmediği şiddetli bir öfke her yanını sardı.

“Orada ne halt ediyorsun?” diye seslendi Trey, işi bitirip ödül parasını almak için sabırsızlandığına şüphe yoktu.

Grace oradan hiddetle çıkıp ona defolmasını söyleyebilmek isterdi ama doğrusu başka bir şeyi düşünemeyecek kadar çıplak ve aşağılanmıştı. Yeniden.

Küçük aynaya bakıp acıyı göz ardı edip öfkesine odak-

lanmak için kendini zorlayarak kapıyı açtı.

“İşemen gerektiğini sanıyordum.” Trey’in istediğini yaptırmak için huysuz bir çocuk gibi somurttuğunu daha önce hiç mi fark etmemişti? “Orada, ereksiyonumu kaybet-tirecek kadar çok kaldın.”

Grace telefonu ona fırlattı ama ne yazık ki başını ıskaladı. Çok yazık. “Banyoda bırakmışsın.” Öfkeli ve sarsak hareketlerle kıyafetlerini giydi, çaresizce örtünüp buradan çıkmak istiyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?”

Adamın sarı saçları Grace’in parmakları yüzünden dar-madağın olmuştu ve mavi gözleri ona delici bakışlar atı-yordu. Onu hiç böyle görmüş müydü?

“Neden?”

“Yürüyüşe çıkıyorum.”

“Ne halt ediyorsun? Burada seks yapıyorduk!”

“Yapıyorduk doğru kelime. Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.”

En başından buraya gelmesini istemeyen ailesini arama-dan eve gidecek bir yol bulmaya ihtiyacı vardı.

“Benimle alay ediyor olmalısın. Haftalardır çıkıyoruz. Daha ne kadar *zamana* ihtiyacın var?”

“Bilmiyorum.” Telefonunu alıp kamaranın kapısına yö-neldi. “Döneceğim.”

“Tabii, benim için hiç acele etme.”

Omzunun üzerinden baktığında, onun telefonuna baktı-

ğını gördü. Güzel. Küçük, hasta planından haberdar olduğunu anlamasına izin verecekti. Tekneden McCarthy'lerin iskelesine çıktığında elleri ve bacakları şaşkınlık ve öfkeden titriyordu. Rıhtıma doğru yürürken içine acı çöktü. Yaşadığı onca şeyden sonra, yıllar süren obezite, mide kelepçesi tak-tırmak için verdiği büyük karar, zorla kilo verışı ve bir yıldan fazla uzak kalışına rağmen onu başka türlü tanımayan Trey gibi insanlar için o hâlâ şişman kızdı.

Şükürler olsun ki işler daha ileri gitmeden önce Trey'in tam bir aşağılık olduğunu anlamıştı. Onunla yatakta çıplak olduğunu ve ne kadar yakın olduklarını düşündüğünde... "Ah!" Parmaklarını saçına daldırdı ve bu görüntüleri beyninden atabilmeyi diledi.

Onlar teknede oynasırken güneş, Gansett Adası'nda tuz gölünün üzerinde batmaya başlamıştı. Kalabalık iki gitaristin eski ünlü parçaları çaldığı Tiki Bar'da toplanmıştı. Grace barın yanından geçip giderken pek dikkat etmedi. Onun Trey Parsons'tan olabildiğince uzaklaşmak gibi daha büyük sorunları vardı.

"Affedersiniz," dedi taksiye yaslanmış gazete okuyan yaşlı adama.

Adam, ona baktığında Grace adamın yaşlanmış yüzündeki dostça gülümsemeyi gördü. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Son feribot ne zaman kalkacak acaba?"

"Kaçırdın. Saat sekizde kalktı."

Yarın sabaha kadar adada mahsur kaldığını fark eden

Grace çöktü. “Akşam için oda tutabileceğim bir yer önerebilir misiniz?”

Adam kahkahayı bastı. “İşçi Bayramı’nda mı? Bunu söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama her yer aylar öncesinden ayırıldı. Tüm adada boş oda yok. Gansett Yarış Haftası hariç yılın en önemli hafta sonu.”

Grace’in aklına teknenin salonundaki ufak divan geldi. Küçüktü ama bir gecelik iş görürdü. “Yardımanız için teşekkürler,” dedi.

“Ne zaman istersen.”

Başka çaresi olmadığından döndü, Trey’den daha fazla uzak kalmak için zamanını harcayarak yavaşça ve istemeyerek tekneye doğru yürüdü. Yolda Tiki Bar’da performans sergileyen iki fevkalade yakışıklı adamı takdir ederek biraz zaman geçirdi. Bir tanesinin dağınık sarı saçları ve bitmeyen bir gülümsemesi vardı. Onu beğeniyle izleyen kalabalık için gitar çalıp, şarkı söylemek onun bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Diğer yandan koyu saçlı olanın ise —ona göre Patrick Dempsey saçlı— kaslı bir vücudu ve filmlere yaraşır bir yüzü vardı. O da sahnede sanki evindeymiş gibi görünüyordu ve partneriyle yıllardır birlikte çalışıyor gibi bir halleri vardı.

Hediye dükkânının duvarına yaslanan Grace, *Brown Eyed Girl* ve *Turn the Page* şarkılarını mırıldandı, ardından Trey’le yüzleşmek için istemeyerek de olsa iskeleye doğru yürüdü. Teknenin olması gereken yere geldiğinde ikinci kez baktı.

Tekne gitmişti.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Seni piç!”

Gerçek suratına çarpıncaya kadar rıhtımdaki boş alana uzun bir süre baktı. Onu çantasını ve kıyafetlerini alarak burada yalnız bırakmıştı. Gansett Adası’nda erkek arkadaşı, kalacak yeri ve parası olmadan mahsur kalmıştı. Bir anda incinmiş, öfkeliye, oradan korkmuş, ardından da üzgün bir hale büründü. Bu gece, hayatının en muhteşem gecelerinden biri olacakken bir felakete dönüşmüştü.

Bundan, diye düşündü Evan McCarthy, *daha iyisi olamazdı.* Yaz sonunun sıcak gecesinde harika bir çocukluk geçirdiği rıhtımda en iyi arkadaşıyla harika bir uyum içinde gitarını tıngırdatıyordu. McCarthy’lerin Gansett Adası Marinası’ndaki tanıdık kalabalığa çalmak; başka bir mekânda, başka bir sahnede çalmaktan daha vurucuydu ve o diğer sahnelerden ve mekânlardan nasibini yeterince almıştı.

O ve Owen Lawry, *Bad Moon Rising*’in son notalarını çalarken birbirlerine bakmışlar ve kendi marşları saydıkları *Take it Easy*’yi çalmaya başlamışlardı. Hayat güzeldi. Albümü yeni yıla kadar çıkmış olurdu. O da kız kardeşinin geçen hafta sonu gerçekleşen düğünü ve ardından gelen fırtına boyunca kardeşleriyle ve büyüyen ailesiyle harika zaman geçirmişti. Fırtına haricinde ağabeyi Mac ve yengesi Maddie’nin yeni doğan çocuklarıyla amca olmuştu.

Yaz başı gerçekleşen korkunç kazadan sonra, başından yaralanan ve kolu kırılan babası iyileşiyor gibi görünüyordu.

Büyük Mac McCarthy henüz eski haline dönememişti, ama daha iyiydi. Evan eve geldiğinden beri babasıyla annesi arasında şahit olduğu alışılmadık tartışmalar yüzünden biraz endişelenmişti, ancak bunu babasının iyileşme sürecine, kız kardeşinin evliliğine, bir ev dolusu fazladan insana ve tropikal fırtınada gelen beklenmedik toruna bağlamıştı.

Bir masa dolusu genç kadın bütün gece ona ve Owen'a kur yapmışlardı. Kapanma saatinde kendilerine uyan kadınları seçerlerdi. Hâlâ ailesiyle birlikte kasabalıların McCarthy'lerin evine verdikleri isimle Beyaz Saray'da kaldığı için hanımların hafta sonu için tuttukları otel odası bile olsa kendilerine ait yerleri olduğunu umuyordu.

Durmadan çalışarak geçirilen bir yazdan sonra uzun bir hafta sonuna hoş bir başlangıç yapmak, doktor tavsiyesi bile sayılabilirdi. Son zamanlarda kendini, bir yere kapatılmış gibi tedirgin ve ketum hissediyordu. Biraz düşüncesizce yapılan bir seks onu kendine getirebilirdi, ona kalırsa ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. En son ne zaman stres atıp rahatlamıştı? Bunu hatırlayamıyor olması kaygılandırıcıydı.

Take it Easy'nin nakarat kısmında Owen'a katıldı, beğeni dolu dinleyici kitlesinin önünde performans sergilemenin heyecanı anlatılamazdı. Burada onu kariyeri boyunca rahatsız eden felç edici sahne korkusu gibi şeylerin hiçbirisi yoktu. Gansett'te çılmayı bu kadar çok sevmesinin bir başka nedeni de buydu.

Owen ona sırtıttı, onun da bu gece Evan kadar eğlendiğine şüphe yoktu. Konser aslında Owen'ındı. Evan'ın ailesi

Owen'ı Kolomb Günü'ne kadar kalmaya ikna etmişti ve o da Evan'ı bu gece kendisine katılması için kandırmıştı. Gerçi bunun için çok fazla dil dökmesine gerek kalmamıştı, zaten Evan, annesinin var olmayan aşk hayatını gittikçe daha çok sorgulamasından kaçarak evin etrafında dolaşmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Evan McCarthy'nin alkışlar gibi uzak durduğu şeylerden biri de bağılıktı ve kardeşlerinin domino taşları gibi bir bir devrilişinden sonra bu, annesinin duymak isteyeceği son şeydi. Önce Mac, Maddie'ye âşık olmuş ardından Janey, Mac'in en yakın arkadaşı Joe'yla evlenmişti ve sonra Grant Stephanie'ye âşık olmuştu. Ve yaraya tuz basar gibi arkadaşları Luke Harris de bu yaz ilk aşkı Sydney Donovan'la yeniden bir araya gelmişti. Evan bu insanların sularına ne katılmış olduğunu bilmiyordu ama her neyse o susamamıştı.

Neyse ki en azından Owen, Evan'ın bekârlığa bağlılığını paylaşıyordu. Ve fırtına dindikten sonra feribotlar çalışmaya başladığında New York'a geri dönen kardeşi Adam da öyleydi. Üçü bu evlilik kargaşasının ortasında birbirlerine tutunmalıydı.

Owen onu hafifçe dürtüp bir masada tek başına oturan bir kadını başıyla işaret etti ve ona sorgulayıcı bir şekilde kaşını kaldırdı.

Evan gözyaşlarını silip uzaklara bakan kadını izledi. Kalabalıktaki diğer kadınların aksine onlara bir parça bile dikkat etmiyordu. Egosu darbe almış olsa da, Evan kendi kendine bunun sorun olmadığını söyledi.

Love The One You Are With parçasına giriş yaparken Evan omuz silkti. Şarkıya eşlik ederken bir gözünü köşedeki mutsuz kadının üzerinde tuttu. İskeledeki asma ışıklar sayesinde kadının parlak, koyu renk, omuz hizasındaki saçlarını görebiliyordu. Sanki parmaklarını saçlarından geçirse ipekten geçirmiş gibi hissedeceği türden bir saçtı. Olağanüstü güzellikteki yüzünü görmek onu çarptı ya da ağlamaktan kızarmış olmasaydı öyle olacak yüzünü.

Şarkıyı bitirdiklerinde Owen kısa bir ara vereceklerini duyurdu. Genellikle bu, programda saatler süren eğlenceden sonrasını ayarladıkları zamandı. Hayranlarının bulunduğu masadaki arsız sarışın, göz göze geldiklerinde Evan'a davetkâr ve fattan bir şekilde gülümsedi. Tek yapması gereken oraya gitmek ve saatlerdir görüştükleri meseleyi halletmekti.

“Köşedeki ağlak hatunun olayı neydi?” diye sordu Owen gitarlarını standa yerleştirdiklerinde.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Buraya biriyle gelmiş gibi görünmüyordu.”

Evan tekrar ona baktı. Kadın hâlâ barın ortasında eğlenen insanları fark etmeden boşluğa bakmaya devam ediyordu.

“Hiçbir yükümlülüğümüz yok, değil mi?” diye sordu Owen dikkatle, gözlerini dost canlısı kadınların olduğu masaya dikerek.

“Senin yok, orası kesin.”

“Ahbap, sadece ailen buranın sahibi diye...”

“K-M-O-N-Y?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kafası karışan Owen ona baktı. “Ne?”

“Yani, Büyük Mac olsa ne yapardı?” diye sordu Evan, sormadan önce bunun cevabını biliyordu.

Çekinerek, “Her şeye hazırlıklı ol, neden olmayasın?” dedi Owen. Garsondan iki tane bira alıp birini Evan’a verdi.

“Bunu görmezden gelip, hayatıma devam edebilirdim ama sesi hep kulaklarımda olacak ve almaya çalıştığım hazzı da mahvedecektir,” dedi Evan. “‘Ağlayan bir kızı nasıl öylece yalnız bırakabildin, evlat? Özellikle de o kız bizim mekânımızda konukken? Bu benim yetiştirdiğim bir adama uymaz,’ diyecektir.”

Owen kahkaha attı. “Tanrım, aynı onun gibi söyledin.”

“Yıllar süren yoğun eğitim sayesinde, dostum.” Evan tekrar kadına bakıp hâlâ orada oturduğunu ve hâlâ perişan halde olduğunu teyit etti.

Owen, şişesini Evan’inkine dokundurdu. “Göreyim seni. Ben ikimizin yerine diğer kadınlarla ilgilenirim.”

“Vay canına, gerçek bir dostsun.” Evan, aynı darağacına giden bir mahkûm gibi köşedeki masaya doğru yürümeye başladı. Arsız sarışının yanından geçerken, omuz silkerek ve kederli bir şekilde sırtarak pişmanlığını ilettili. Eğlenceli olabilirdi. Köşedeki masaya yaklaştı ve pat diye oturarak ağlayan kadını şaşırttı. “Şimdi bana şunu söyle, böyle güzel bir kadın için böylesine güzel bir geceyi, ne mahvetmiş olabilir?”

İkinci Bölüm

Grace, Patrick Dempsey saçlı adamın yakından daha yakışıklı göründüğünü fark ettiğinde şaşırdı. Telaşla yüzündeki yaşları sildi.

“Sorun ne?” diye sordu adam, kaşları endişeyle çatılmıştı.

İçini dökmek istediği son kişi muhtemelen istediği kadını seçebilecek başka bir adamdı. İlahlarla işi bitmişti. Artık istediği şey sıradan bir ölümlüydü. Hoş, rağbet görmeyen bir adam ona yeterdi.

“Hiçbir şey.” Masanın altındaki elinden birini çekip çantasına uzandı ama sonra çantasının olmadığını hatırladı. Trey almıştı.

“Bekle,” dedi adam Grace kalkmaya yeltendiğinde. “Sorun her neyse, yardımcı olabilirim.”

“Öyle mi diyorsun?” Sesindeki eleştiren tona hâkim olamamıştı.

“Seni üzenin ne olduğunu söylemezsen yardımcı olmayacağımı biliyorum.”

Başka bir seçeneği olmadığından, Grace tekrar sandalyesine oturdu. “Güzel. Bilmek mi istiyorsun? İşte. Erkek arkadaşım, hayır bekle, bu onun için fazla. Bu gece *randevum* olan adam beni burada param, kıyafetim ve kalacak yerim olmadan yapayalnız bıraktı.”

Adam ona bakakaldı. “Seni bıraktı derken ne demek istiyorsun?”

“Demek istiyorum ki, tüm eşyalarımı birlikte gösterişli teknesine binip gitti.” Cep telefonunu gösterdi. “Bu hariç, ki anakarada beni bu adadan kurtaracak hiç kimse olmadığından bu da bir işime yaramıyor.”

“Vay be, ne aşağılık adam ama.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Birasını masanın karşısına itti. “Buna benden daha çok ihtiyacın var.”

Minnettarlıkla şişeye uzanıp bir yudum aldı. İlk yudum boğazından aşağı inerken çok iyi hissettirdiğinde ikinci yudumu aldı. “Bir adın var mı?”

“Evan McCarthy.”

“Bir alakan var mı?” diye sordu, marinanın tabelasını işaret ederek.

“Ailemin.”

“Güzel mekân.”

“Burayı severiz. Peki, sen nerelisin?”

“Mystic, Connecticut.”

“Orayı sevmiştim. Güzel bir kasaba.”

“Sen çok iyisin; şarkı söylemekte ve bir şeylerde.”

Adam çarpıcı bir şekilde sırtıttı ve seksi gamzeleriyle bu gülüşü tamamladı. Hayat hiç adil değildi. “Vay canına, teşekkürler.”

“Arkadaşın yeniden başlamak için hazırlanıyor. Orada olman gerekmiyor mu?”

Çapkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

Grace’in yüzüne sıcak bastı ve kendini ondan başka bir yana bakmaya zorladı. “Seni işinden alıkoymak istemem.”

Evan omuz silkti. “Owen bir süre bensiz başının çaresine bakabilir.” Dirseklerini masaya dayayıp Grace’e yaklaştı. “Peki, bu ikileminle ne yapacaksın?”

“Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Sana söylemedim, çünkü bununla ilgili bir şey yapmanı istemiyorum.”

“Şu an bildiğim şeyse, sana yardım etmeden duramayacağım.”

“Bu çifte olumsuzluk eki,” dedi kuralcı bir şekilde ve kulağa erdem timsali gibi geldiği için kendini vurmak istedi. Eski alışkanlıklar zor bırakılıyordu. Ona öyle geliyordu ki, eğer kilo vermeden önceki hali olsaydı, Evan McCarthy bırak ona yardım teklif etmeyi onunla konuşmaya bile zahmet etmezdi.

Düzgün konuşan başka bir çekici adamın ilgisini çekmeyeceğini bilse de adamın çınlayan kahkahası onu ısıttı. “Öğretmen veya başka bir şey misin?”

“Başka bir şey. Eczacıyım.”

Adamın yüzüne ciddi bir ifade geldi. “Zekâ isteyen bir uzmanlık alanı.”

“Sanırım öyle,” dedi omuz silkerek. “Şu anda kendimi pek de zeki hissetmiyorum.”

“Adın ne?”

“Grace.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Grace. Bence yapmamız gereken şu. Burada birkaç saat daha geçirmem gerekiyor, sonra seni tepenin üzerindeki ailemin evine götürebilirim. Kız kardeşim balayında olduğu için onun eski odası boş, zaten artık orada yaşamıyor. Eminim uyuyabileceğin onun ya da başka birinin eski tişörtünü de bulabiliriz. Yarın, seni feribota götürürüm, böylece evine gidebileceğin bir sefer yakalayabilirsin. Bu işe yarar mı?”

Grace bir süre sersemlemiş bir şekilde ona baktı. “Seninle *evine* gidemem.”

“Anneler orada,” dedi gamzelerini tekrar gözler önüne sererek. Bunlar güzel gamzelerdi. Çok güzel gamzelerdi. “Etrafımız ev halkıyla çevirili olacak.”

“Demek istediğim o değildi. Ben sadece...”

Masanın karşısına uzanıp elini, kadının elinin üzerine koydu. “Yardıma ihtiyacın var. Bu adadaki insanlar, biri kendini zorda bulursa birbirlerine yardımcı olurlar. Gerçekten büyük bir mesele değil, tamam mı?”

Elinin ısısı tüm dikkatini dağıtırken Grace, onun bu kadar özgürce önerdiği yardıma direnemeyecek kadar güçsüzdü. “Teşekkür ederim,” dedi yumuşakça.

“Önemli değil.” Kadının elini sıktıktan sonra bıraktı.

“İşim bittiğinde seninle tam burada buluşuruz, tamam mı?”
Gidecek başka yeri olmadığından, “Tamam,” dedi.

Owen’ın yanına sahneye dönerken Evan, garsonlardan birini durdurdu. “Köşede yalnız oturan kadını gördün mü? Gecenin geri kalanında yiyecek ve içeceğini aksatma.”

“Tabii, Evan, sorun değil.”

“Benim hesabıma yaz.”

“Tamamdır.”

“Teşekkürler.”

Kendi başına bir sonraki yarıya geçmiş olan Owen, gitarının kayışını boynundan geçirip, *Sister Golden Hair* adlı parçanın nakaratında ona katılan Evan’a kaşını kaldırdı.

Son notaları çaldıktan sonra, Owen gitarını tıngırdatıp mikrofonun başında kaldı. “Hepiniz fark etmemiş olabilirsiniz ama huzurlarınızda gerçek bir yıldız var.”

Evan konserden sonra arkadaşını vurmaya planlarken Grace’e kaçamak bir bakış attı ve onu onları ilgiyle izlerken buldu. Artık ağlamadığı için memnun olmuştu.

“Nashville, Tennessee’den albüm kaydından gelen ünlü yıldız Evan McCarthy bu gece sahnemizi onurlandırıyor.”

“Kapa çeneni,” diye fısıldadı Evan, Owen’a, bir masa dolusu kadın çılgınca tezahürat ederken.

“Eminim bu kadar tezahürat Evan’ı yeni albümünün ilk parçasını bizimle paylaşmaya *ikna etmek* için yeterlidir. Sen ne diyorsun, Ev?”

Kalabalık çıldırırken Evan, yeni şarkılarını paylaşma fırsatı bulduğuna müteşekkirdi olsa da, “Bunun için seni öldüreceğim, diyorum,” dedi.

Owen sahnenin ortasına gelmesi için eliyle işaret etti.

Evan gözlerini devirdi, içinde büyüyen paniği alışkanlıkla geri plana itip, mikrofona doğru yürüdü ve kariyeri için başlangıç olmasını umduğu, birlikte yazdıkları balad olan *Here for You*’nun açılış notalarını çalmaya başladı. Bu şarkı kötü bir ayrılıktan sonra arkadaşlıklarını kurtarmaya çalışan bir çift hakkındaydı. Kendini tutmaya çalışsa da gözleri tekrar kalabalığın içindeki Grace’i buldu ve onun da kendini izlediğini gördü, çenesini ellerine dayamıştı.

Müzikten keyif alıyor gibi görünse de hâlâ umutsuzca üzgün görünüyordu. Onunla ilgili bir şeyler, onu kendine çekiyor ve üzerine vazife olmadığını bilse de her şeyi onun için daha iyi yapmak istemesine neden oluyordu.

Ayrıca bu geceyi onun için bir parça daha iyi hale getirmek istiyordu. Bu yüzden performanslarının geri kalanında onun için şarkı söyledi ve kendi düşüncesine göre hayatında bundan daha iyi bir performans sergilememişti.

“Bu gece harikaydın, dostum,” dedi Owen bir yandan gitarları toplayıp bir yandan da birasını içerken.

“Sen de öyle.” Evan birasından bir yudum aldı. “Bu gece bir randevun var mı?”

“Hayır.”

Evan arkadaşına bakarken durakladı. “Neden?”

Owen omuz silkti. “Havamda değilim.”

Evan, elini uzatıp Owen'ın alnına koydu. "Ateşin de yok. Son zamanlarda doktora göründün mü?"

"Kapa çeneni," dedi Owen gülerek. "Bilgin olsun diye söylüyorum, *yorgunum*. Eve, yatağıma gidiyorum. *Yalnız*."

"Gerçekten, bir muayeneye ya da başka bir şeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Bu hiç sana benzemiyor."

"Tavsiyeni dikkate alacağım. Senin ağlakla planın nedir?"

"Ona öyle söyleme. Zor bir gece geçirmiş. Aşağılık erkek arkadaşı onu burada terk etmiş, tekneyle birlikte çantasını ve eşyalarını götürmüş. Burada mahsur kalmış."

"Vay. Berbatmış. Peki, sen ne yapacaksın?"

"Onu eve, Linda'nın yanına götüreceğim. Başka ne yapabilirim?" Owen güldü. "Dostum, sabaha sizi evli ve dört çocuklu haline getirir."

Evan sanki elektrikli ısıtıcının uyarı düğmesi ötmüş gibi hissederek olayın farkına vardı. "Yüce İsa, haklısın. Belki onu Linda görmeden gizlice içeri alıp sonra dışarı çıkartabilirim."

"*Voodoo Mama*'dan mı bahsediyorsun? İyi şanslar."

"Aman *Tanrım*," diye inledi Evan. "Ona kalacak bir yer vereceğime söz verdim. Şimdi sözümden dönemem."

"Ona Surf'te bir oda önerebilirdim," dedi Owen, büyükanne ve büyükbabasının kasabadaki eski otelini kastederek, "Ama konuklar için tam olarak hazır değiliz." Owen'ın büyükanne ve büyükbabası Evan'ın kuzeni Laura'yı oteli yeneyleyip tekrar açması için işe almışlardı.

"Ve tabii ki onun dışında her yer hafta sonu için tutuldu."

“Ne Linda’dan ne de sahile çadır kurmaktan fayda var gibi görünüyor.”

Evan, hiç pratik olmamasını bir yana bırakırsa açıkçası ikinci alternatifi düşünüyordu. Daha önce yolu kumsalda takılmıştı ama kum ona pek çekici gelmiyordu. “Yarın sabah benim gerçekleşecek nişanıma dair duyacağın hiçbir söylen-tiye inanma. Anladın mı?”

Owen’ın içtiği bira burnundan geldi ve acıyla yüzünü buruşturdu. “Sakın beni uyarmadan böyle saçma şeyler söyleme.”

Onlar konuşurken bar neredeyse boşalmıştı, Grace yalnız başına köşede oturmuş onu bekliyordu. “Neyse, haydi bakalım.”

“İyi şanslar, benim korkusuz arkadaşım.”

“Hadi oradan.” Evan, gitarını omzuna aldı, birasını büyük bir yudumda bitirdi ve kendini pek tanımadığı yıkık kadınla ve çok iyi tanıdığı diğer kurnaz kadınla yüzleşmeye hazırladı.

Nihayet Evan, ona doğru gelmeye başladığında Grace tuz gölünden esen serin rüzgârın altında titremeye başlamıştı. Yolculuk için yanında getirdiği her şeyle birlikte Trey ceke-tini de götürmüştü.

“Hazır mısın?” diye sordu Evan masaya ulaştığında.

Grace’in midesi gerginlikten düğümlendi ama seçenek-leri sınırlı olduğundan başını sallayıp ayağa kalktı. “İçkiler ve atıştırılmalıklar için teşekkürler.”

“Önemli değil. Kısa bir yürüyüşe ve tepeyi çıkmaya hazır mısın?”

“Tabii, sorun yok.”

“Senin gibi hoş biri nasıl olur da seni hiçbir eşyan olmadan bir adada başından savan bir adamla olabilir?”

“Bu çok uzun bir hikâye.”

“Zamandan daha bol bir şeyimiz yok. Adaya ilk feribot sekiz saatten önce gelmeyecek.”

Grace iç çekerek yıldızlı gökyüzüne baktı. “Her şey dördüncü sınıfta o benim sokağıma taşındığında başladı. Onun gerçek yüzünü görünceye kadar ona çoktan âşık olmuştum ya da âşık olduğumu düşünmüştüm. Bu geceki bizim onuncu randevumuzdu ve onunla geçirdiğim onca zaman bilmiyordum...”

“Neyi bilmiyordun?”

“Onun *aşâğılık* herifin biri olduğunu. Ona *on yıl* boyunca âşıktım ve *aşâğılığın* teki olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu nasıl göremedim?”

Evan ona gülümsedi. “Böyle tatlı bir yüzden böyle kötü sözler duyduğuma şaşırdım,” dedi alaycı bir dehşetle.

Lanet olsun, bu onun yüzünü kızartmamıştı. “Üzgünüm. Küfretmek benim karakterimdeki kusurlardan biri.”

“Öyle mi? Diğerleri ne?”

“Yerli yersiz gülmelerim.”

“Cidden mi? Bana bir örnek ver.”

“Teyzemin cenazesinin başında beklerken aşırı dindar kuzenim kalkıp rahip gibi davrandı ve bize dua eder gibi öncülük

etti. Gerçekten kötü olan diğer kuzenim bana karşı suratını buruşturdu ve hatırladığım son şey iki büklüm gülmekten ter içinde kalmış olduğumdu.”

“Bunu görmek isterdim,” dedi, onun itirafından zevk almış gibi görünüyordu.

“Düğünler, cenazeler, Yahudilerin yaş kutlama törenleri... Aklına ne gelirse. Ben bir gülme vakasıyım, ailede bir nevi bu şekilde tanınıyorum.”

“Neyse; bu alkolik, uyuşturucu bağımlısı ya da onun gibi bir şey olarak tanınmaktan iyidir.”

“Bunun doğru olduğunu varsayıyorum ama alkolikler ve uyuşturucu bağımlıları âlemlerine kendi başlarına gider ve aileleri onların kötü davranışlarına şahit olmaz.” *Hiçbiri gülme sorunu olan şişman kız gibi olmaya benzemez, diye düşündü ama söylemedi.*

“Orası öyle.”

“Senin karakterindeki kusurların neler?”

Sorusu Evan’ı şaşırtmış gibi görünüyordu. “Bende herhangi bir kusur olduğunu kim demiş?”

Grace gözlerini devirdi. “Gerçekçi ol.”

“Vay canına, bir bakalım. Açıkçası oldukça uzun bir liste.”

“İlk feribot sekize kadar kalkmayacak,” diye hatırlattı.

Gülerek döndü ve Grace’in yanma geçip yönlerini tepeye doğru çevirdi. “İlki, hırs. Bende ondan çok fazla olduğunu söylerler.”

“Bu her zaman kötü bir şey değil.”

“Gördün mü? Ben de böyle düşünüyorum. Ama herkes

bana hep hırsımın, hayatımı tüketme eğiliminde olduğunu söylüyor.”

“Gerçek bir plak şirketinden bir CD çıkaracağına göre, sonunda hırsının karşılığını alıyorsun gibi görünüyor.”

“Evet, öyle,” dedi, kadının söylediklerine memnun olmuştu. “Son birkaç yıldır tek bir gayem vardı. Bu yüzden bir süreliğine eve dönmüş olmak çok güzel. Albümüm çıkıncaya kadar, kasım ayının sonunu beklemekten başka yapacağım hiçbir şey yok. Önümüzdeki yaz turnede olacağım. Buraya bir süre dönemeyeceğim, bu yüzden yapabiliyorken eğlenmeye çalışıyorum.”

“Normal şartlar altında, ki bu kıyafetlerim, param ve kalacak yerim olsaydı anlamına geliyor, ben de buranın bir süre mahsur kalmak için hoş bir yer olduğunu düşünürdüm.”

Onaylayarak başını salladı. “Kardeşlerim ve ben eskiden buradan çekip gidebilmek için planlar yapardık. Biz büyüdükçe burada hapsolmuşuz gibi hissettirmeye başlamıştı. Cazibesini yitirmişti. Ama şimdi, uzun bir süreden sonra buraya geri dönünce...”

“Evine dönmüş oldun.”

“Evet.”

“Kusurlarından *birinin* hırs olduğunu söylemiştin. Diğerleri ne?”

“Bira içmeyi severim. Çok. Kadınları severim. Çok. Bağlanmaktan ya da beni hapsolmuş gibi hissettiren hiçbir şeyden hoşlanmam. Bu yüzden on sekiz yıldır adada yaşamakla ilgili sorunlarım var.”

“Bu tam bir liste ve senin de kusurlu olduğunu öğrenmekten etkilendim. Ama senin hiçbir sorunun, yerli yersiz gülmenin üstüne çıkamaz.”

“Ah, hadi ama! Zamparalığım ya da bağlanma fobim sayılmıyor mu?”

“Korkarım bu seni sadece normal bir erkek yapıyor.”

“Ah. Bu acıttı.” Elini göğsüne koydu. “Yaralandım.”

“Eminim yaralanmışsındır,” dedi eğlenerek. “Peki, ailen beklenmedik bir misafiri gerçekten umursamayacak mı?”

“Gerçekten umursamazlar. Beş çocukları var. Bunu kabullenmeyi öğrendiler.

“Vay, beş çocuk. Hepsi nerede şimdi?”

“Hapsolmuş hissetme sorunumuza rağmen iki ağabeyim burada. Mac, marinayı işletiyor, Maddie’yle evlendi. Üvey oğlu Thomas üç yaşında ve bir de kızları var, Hailey. Tropikal fırtınada doğdu.”

“Kızlarına bir tropikal fırtınanın adını vermiş olmalarına bayıldım. Kendilerini bir nevi ergenlik yılları boyunca uğursuzluğa mahkûm etmiş gibiler.”

Evan güldü. “Bunu düşündüklerini sanmıyorum. Ağabeyim Grant senarist. Önceden Los Angeles’ta yaşıyordu. Eski kız arkadaşı Abby, başkasıyla nişanlanınca onun peşinden adaya döndü. Abby’nin o adamdan gerçekten hoşlandığı ortaya çıktı. Grant şu an marinadaki restoranı işleten Stephanie’yle beraber. Kız kardeşim Janey, on üç yıl boyunca David’le çıktı ve David’le belirledikleri düğün gününde Mac’in en yakın arkadaşı Joe’yla evlendi. Yeni evliler yarın Aruba’da geçirdikleri

balayından dönecekler. Evcil hayvanlarını alıp Kolomb Günü için Ohio'ya gidecekler. Janey, Ohio'da veterinerlik okuluna gidiyor.”

Grace, onun anlattıklarını büyülenmiş gibi dinledi. “David’le ne oldu? On üç yıl çok uzun bir zaman.”

“Onu başka biriyle yatakta yakaladı.”

“Ah!”

“Kulağa tuhaf gelse de bence bunlar olduğu için çok memnun. O ve Joe gerçekten birbirlerine aittir. Joe ona yıllardır âşıktı ve Janey’nin bundan haberi yoktu.”

“Bu çok tatlı.”

“Gerçekten mutlu görünüyorlar.”

“Böylece iki erkek kardeş ve bir kız kardeşe açıklama getirilmiş oldu.”

“Kardeşim Adam, New York’ta bir teknoloji şirketinin ortağı. Bilgisayar dâhisidir. Ona Ay’a bir adam göndermek için ihtiyacı olan tek şeyin bir dizüstü bilgisayarla internet ağı olduğuna dair şakalar yaparız.”

“Evli mi?”

“Ah, hayır. Benim gibi o da bağlanma fobisinden mustarip. Owen da. Üçümüzün mümkün olduğu kadar uzun bir süre bekâr kalmak gibi bir planı var.”

“Umarım sizin için iyi olur.”

“Ya sen? Bana bu gece olanların seni erkeklerden soğutacağını söyleme. Adi bir herifle bağ kurmak gibi bir talihsizlik yaşamışsın. Bu hepimizin öyle olduğu anlamına gelmez.”

“Biliyorum,” dedi iç çekerek. “Yaralarımı sarmak bir iki

hafta alacaktır, sonra yoluma devam edeceğim.”

“İşte benim kızım.”

Söyleyiş şeklindeki bir şeyler Grace’e doğru arzu dalgaları şeklinde kıvrıldı. Onun kızı olmak nasıl olurdu? *Saçmalama*. Onun olacak şekilde hiçbir kızla ilgilenmediğini açıkça söylemişti. Ayrıca *tüm* kızlara sahip olabilecekken neden sadece bir tane istesindi ki? Özellikle sonuncu hariç –ki onunla da işlerin ne hale geldiği ortadaydı– hiç erkek arkadaşı olmamış bir kızı.

Evan, beyaz çitin kapı mandalını açtı ve ona mis gibi kokan güllerin olduğu bahçeye kadar eşlik etti.

“Güzel kokuyor,” dedi Grace.

“Annemin değerli gülleri. Büyürken hiçbirine bir metreden fazla yaklaşma iznimiz yoktu.”

“Bunun için onu suçlamıyorum.”

“Benim tarafımda olman gerekiyordu.”

Grace, onu geniş eve doğru takip ederken öfkelenmesine kıs kıs güldü.

Onu mutfağa yönlendirip ışığı açtı. Buzdolabını karıştırdı ve bira çıkarıp bir tane de ona uzattı.

“Hayır, teşekkürler.” Zaten iki tane içmişti ki bu ameliyattan beri normalde tükettiğinden çok daha fazlaydı. Ama bu gece normal bir gece değildi. “Sadece su, lütfen.”

“Geliyor.”

Bardağı buzdolabının kapağındaki buz yapıcıya bastırıldığında Grace gergince etrafına baktı. “Herkesi uyandıracaksın.”

“Hepsinin uykusu ağırdır. Çocukken evden gizlice kaçmak istediğimizde buna güvenirdik.”

“Öyle mi?”

Bir kadın sesi duyduklarında döndüler. Grace, bu kadının annesi olduğunu varsaydı.

“Mac yapardı,” dedi Evan çabucak. “Ben hiç gizlice kaçmadım. Bir kere bile.”

“Bu hikâyeleri, inanacak birine anlat.” Grace’e dönüp, “Selam, ben Linda McCarthy.”

Yakalandıkları için mahcup olan Grace, kadının uzattığı eli sıkı. “Grace Ryan.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Grace’in bu gece kalmak için bir yere ihtiyacı vardı, bu yüzden ona Janey’nin eski odasını teklif ettim. Umarım sorun değildir.”

“Tabii ki değil. Size yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?”

“Hayır, teşekkürler. Erkenden bir şeyler yemiştım. Ve beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Hiç önemli değil,” dedi Linda sıcak bir gülümsemeyle.

“Bu saatte ayakta ne işin var, anne?” diye sordu Evan.

“Uyuyamadım.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu aniden endişelenerek.

Linda omuz silkti. “Baban pek iyi değildi. Onu yatırdıktan sonra uykum kaçtı.”

Evan birasını bırakıp annesinin yanına gitti. “Ne demek istiyorsun?”

“Tedirgindi.” Grace’e dönüp, “Kocam bu yaz başında

başından yaralandı. Artık daha iyi ama hâlâ biraz sıkıntılı yanları var.”

“Bunu duyduğuma üzıldüm. Çabucak iyileşmesi için dua edeceğim.”

Linda, Grace’in kolunu sıktı. “Teşekkür ederim.”

“Beni, Mac’i ya da Grant’i aramalıydın. Babam bu haldeyken her şeyi tek başına yüklenmek zorunda değilsin.”

“Hepiniz kendi hayatlarınızla meşgulsünüz. Ayrıca ben çaresine baktım. Endişelenecek bir şey yok.” Parmakları üstünde yükselip önünde duran oğlunu öptü. Grace, onun en az bir seksen sekiz boyunda olduğunu düşünüyordu.

“Ben yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz. Grace, tatlım, kendini evinde gibi hisset.”

“Çok teşekkür ederim, Bayan McCarthy.”

“Lütfen bana Linda de.” Mutfaktan çıkarken onlara el salladı.

Evan, annesinin arkasından uzun bir süre bakakaldı.

“İyi misin?” diye sordu Grace.

“Evet,” dedi, onu üzen her neyse onu üzerinden atmak için çaba gösterdi.

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?” Her şeyden öte, Evan da onun dertlerini dinlemişti. En azından Grace onun iyiliğini böyle ödeyebilirdi.

“Bu... hımm, şey, babam.” Evan, ona eliyle mutfağın arka tarafındaki verandaya doğru onu takip etmesini işaret etti. Tuz gölü karaya bağlanmış yüzlerce teknenin ışığının altında parılıyordu.

Evan kapüşonlu montunu çıkarıp Grace'e verdi.

Sıcaklık için minnettar olarak Grace, montu üzerine geçirdiğinde adamın çekici kokusu onu anında sardı. "Babana ne oldu?" diye sordu onun yanındaki sandalyeye otururken.

"Babam olduğundan biraz daha gerçeküstü görünürdü, anlıyor musun? Ama başından yaralandığından beri huysuz, içine kapanık ve bazen kötü, yani pek kendi gibi değil."

"Baş yaralanmalarında böyle şeyler olur."

"Bunu defalarca ama defalarca duyduk. Ama kimse bize ne zaman yeniden kendi gibi olacağını söyleyemiyor, tabii olabilecekse."

Evan hem çok üzgün görünüyordu, hem de sesi kulağa üzgün geliyordu. Grace kalbi dışarı fırlamış gibi hissetti ama sonradan mesafesini korumak istediğini hatırlayabildi. "Biraz zaman alabilir. Şimdilik yılmayın ve ona karşı elinizden geldiğince sabırlı olmaya çalışın."

"Deniyoruz ama bazen hiç kolay olmuyor. Annemle babamın tartıştığını hiç hatırlamam ama şimdi sürekli tartışıyorlar.

"Onlar *hiç* tartışmaz mıydı?"

"Biz hiç duymamıştık. Bizi küçük düşürme pahasına da olsa sürekli çifte kumrular gibi olmuşlardır." Bir parmağını boğazına sokup öğürür gibi yaptı.

Evan'ın annesiyle babasının mutlu evliliklerine imrenirken yüreği cız etse de, "Eminim öyledir," dedi gülerek. Özellikle bu geceden sonra onun için önemli olabilecek birini bulacak kadar şanslı olup olmayacağını merak etmek için ıy bir sebebi vardı.

“Ne düşünüyorsun?”

“Ailene imrendiğimi. Aralarındaki gerçekmiş gibi geliyor.” Grace esnedi ve Evan’ın montuna gömüldü.

“Üzgünüm. Ben konuşup duruyorum ama sen yorgunsun.”

“Hayır, sorun yok. Seninle konuşmak hoşuma gitti.”

Evan, ona o hayranlık uyandırıcı gamzelerini açığa çıkartarak gülümsedi ve Grace içten içe eridi. “Benim de. Gel sana uyuyacağın yeri göstereyim.”

Üçüncü Bölüm

Tüm garipliklere rağmen Grace ölü gibi uyudu. Evan, onu saat yedide sarsarak uyandırdığında tam olarak nerede olduğunu hatırlayamasa da adamı hemen tanıdı. Tabii ki dağınık saçları, çenesindeki gölgeler ve kan çanağı gözleriyle sabah sabah bile olduğundan daha muhteşem görünüyordu.

“İlk feribot seferine kadar bir saatimiz var,” dedi. “Eğer ilgileniyorsan biraz kahve içme zamanı.”

“İlgileniyorum.”

“Seni hazırlanman için yalnız bırakıyorum o zaman, birkaç dakika sonra merdivenlerde buluşuruz.”

“Erkenden kaldırdığın için teşekkürler.”

“Önemli değil,” dedi sözcüklerle anlatılamayacak kadar tatlı gamzeli gülüşüyle.

Evan odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra Grace bir süre onun kız kardeşinin odasını gün ışığında inceledi. Ödüller, plaklar ve çerçeveli fotoğraflar minyon sarı-

şın güzelin tüm lise hayatını anlatıyordu. Tanımadığı halde Evan'ın kız kardeşinden nefret ederek, “Bu adil değil,” dedi Grace kendi kendine.

Kendini yataktan kaldırıp banyoya attığında tıraşı olmadan bir adada mahsur kalmışken kendisine parmaklarıyla düzeltebileceği bir saç bağışlayan Tanrı'ya şükretti. Diş fırçasının da olmadığını hatırladı ve en gerekli eşyaları yanında olmadığı için sızlandı. *Lanet olası Trey Parsons*. Eline geçirdiğinde onu öldürecekti.

“Hey, Grace,” dedi Evan koridordan, kapıyı kısaca çalarak. “Annem eğer istersen dolapta fazladan diş fırçası olduğunu söyledi.”

“Teşekkürlerimi ilet,” dedi Grace minnettarlıkla hafifçe, yeni bir diş fırçası bulup paketini açarken.

Eldeki imkânlarla mümkün olduğunca kendine çekidüzen verdiğinde kahve içen Evan ve annesinin yanına gitmek üzere yola koyuldu.

“Seni yemeğe götürecektim,” dedi Evan, “Ama annem benden önce davrandı.” Ocağın önünde durmuş pişen yumurta ve sosisi izleyen annesini işaret etti.

Grace'in midesi tam da guruldayacak zamanı buldu. Gürültülü bir şekilde. Ameliyattan sonra artan sesi durdurabilirmiş gibi utançla elini midesinin üzerine koydu.

Evan kıkırdadı. “Grace'in bu planı onayladığını söyleyebilirim.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Evan'ın uzattığı bir fincan kahveyi alırken. Evan onun için masaya krema ve şeker

koydu. “Umarım benim yüzümden sıkıntıya girmemiştir.”

“Pek de sıkıntı sayılmaz,” dedi Linda neşeyle.

Kır saçlı, uzun boylu bir adam odaya girdiğinde Linda bakışlarını ona çevirdi, hızlıca görsel bir kontrol yapıyor gibiydi. “Umarım seni biz uyandırmamışızdır,” dedi.

Adam, Linda’nın ona verdiği bir bardak kahveyi aldı. “Uyanıktım.”

Grace kaşları çatık ve yüzünde huysuz bir ifade olsa da adamın kendine göre yakışıklılığıyla Evan’ın yaşlanmış hali olduğuna karar verdi. Adamın sol kolu alçıya alınmıştı.

“Baba, bu Grace. Dün gece Janey’nin odasında kaldı. Grace, bu babam. Herkes ona ‘Büyük Mac’ der.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” dedi Grace. “Beni ağırladığınız için teşekkür ederim.”

“Önemli değil,” diye mırıldandı Büyük Mac. ardından kahvesini alıp verandaya çıktı.

Annesi yumurtayı ve kızarmış ekmekleri servis ederken Evan’la ikisi birbirlerine endişeli gözlerle baktılar.

“Kendi kahvaltımı alıp ben de dışarıda babana katılacağım,” dedi Evan’a. “Eğer ikinizin başka bir şeye ihtiyacı olursa haber verin.”

“Teşekkürler, anne.”

“Evet, teşekkürler, Linda... Her şey için. Gerçekten minnettarım.”

“Seni ağırladığımız için mutlu olduk. Umarım bir gün bizi ziyaret etmek için yine gelirsin.”

“Bu hoşuma gider.”

Linda iki tabak alıp verandaya yöneldi.

Evan, annesine kapıyı açmak için ayağa fırladı ve onun arkasından kapıyı kapattı. Grace'e masada tekrar katıldığında derin bir soluk verdi. "Bunun için üzgünüm. Genelde çok daha misafirperverdir, özellikle arkadaşlarımıza karşı."

"Gayet iyiydi. Muhtemelen bu kadar erken bir saatte kahvaltı masasında bir yabancıyla karşılaşmayı beklemiyordu."

"Kahvaltı masasında beklenmedik misafirlerle ilk kez karşılaşmıyor."

"Yolunu kaybetmiş insanları eve getirmek gibi bir alışkanlığın mı var yani?"

Adamın dudakları hafifçe gülümser gibi bir şekil alınca Grace, onun babasına yönelik endişesi biraz kaybolduğu için tuhaf bir biçimde rahatladı. "Pek sayılmaz. Annem beni kadın cinsinden biriyle gördüğünde biraz fazla *umutlanıyor*."

Bu Grace'i güldürdü. "Ona umutlanması için çok fazla fırsat tanımadığın belli oluyor."

"Anlamışsın."

"Bu konuda fedakârlık yapıp beni evine getirdiğin için müteşekkirim."

"Bu gerçekten büyük bir riskti," dedi kadının gülmesine neden olan bir ciddiyetle. "Senin için aldığım bu *devasa* riskin ışığında gülmeni oldukça *yersiz* buluyorum."

Sesindeki mağrur ton, genç kızın daha fazla gülmesine neden oldu. "Eminim buluyorsundur," dedi Grace gözlerinden yaşlar akarken.

"Bir kız için büyük risk alan bir adam ve aldığı teşekkür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ise bu. Nasıl olduğunu anlıyorum.”

Grace ona gözlerini devirip gülmeye devam etti. Evan çok şirindi, onunla ve ona gülmek eğlenceliydi. “Dün gece olanlardan sonra tekrar gülmeyi beklemiyordum, bunun için teşekkür ederim.”

“Hizmetimden memnun kaldığın için teşekkür ederim.” Genç kızın önündeki yarısı yenmiş kahvaltıyı işaret etti. “Yumurtalar güzel olmamış mı?”

“Harika olmuş. Sadece doydum.” Ona ameliyatla küçültülen midesinden bahsedemeyeceğinden tabağını adamın önüne itti. “Annenin duygularını incitmemek adına neden sen bitirmiyorsun?”

“Senin için de sorun değilse.”

Evan yumurtanın ve kızarmış ekmeklerin geri kalanını mideye indirirken Grace evine, Mystic’e nasıl geri döneceği; ailesine çantasının ve valizinin ne şekilde kaybolduğunu nasıl anlatacağı ikilemleri üzerine düşünüyordu. Kendi evine çıkmasının tam zamanıydı. Bunu yeterince ertelemişti. Hâlâ ne halt yemeye yirmi sekiz yaşında biri olarak kendini ailesine açıklamak zorunda kalıyordu ki? Bu artık düzeltilmesi gereken bir şeydi ve yakında bunu yapacaktı.

“Akıl nelerlerde?” diye sordu Evan, kahvesini bitirirken.

“Sadece eve dönüşümü ve Trey’den eşyalarımı nasıl geri alabileceğimi düşünüyordum.”

“Ona eşyalarını –hemen– geri getirmesini yoksa polisi arayacağına dair bir mesaj göndermeni öneririm. Bu dikkatini çekecektir.”

Adamın öfkeli yüz ifadesine gülümsedi. "Evet, öyle olacaktır. Ve onunla bir daha asla konuşmama gerek kalmayacak."

"Kesinlikle. Eşyalarını teslim edebileceği ortak bir arkadaşımız var mı?"

"Doğrusu, sorabileceğim biri var. Bu harika bir fikir."

"Hepimizin adını kötüye çıkartan bu tür erkeklerden nefret ediyorum."

"Senin gibi, tamamen yabancı birine yardım etmeye çalışan erkeklerin olmasına sevindim."

Kadının övgüsüne omuz silkip ayağa kalktı ve tabakları sıyırdı. "Önemli bir şey değil."

"Bana göre önemli ve bunu unutmayacağım, Evan."

Adamın bulaşık makinesini dolduruşunu ve ocağı temizleyişini izledi, buna zaman ayırmasından etkilenmişti.

Arkasını dönüp Grace'in onu izlediğini görünce utanmış göründü. "Linda bizi iyi yetiştirdi."

Gülümseyerek, "Bunu görebiliyorum," dedi. Veranda'nın kapalı kapısını işaret etti. "Tekrar teşekkür etmem sorun olur mu?"

"Tabii ki olmaz, devam et."

Grace kapıyı açtığı anda, Evan'ın babasının yükselen sesi onları karşıladı.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum!" dedi Büyük Mac.

Nasıl davranacağını bilemeyen Grace, Evan'a baktı.

Evan çenesi gerilmiş bir halde kapıda ona katıldı. "Baba, anne: Grace gidiyor ve size hoşça kalın demek istiyor."

“Konukseverliğiniz için tekrar teşekkür ederim,” dedi Grace, bir kez daha McCarthy’lerin verandasından görünen tuz gölünün nefes kesici manzarasını özümseyerek.

Linda hoşça kal ifadesi olarak zorla gülümsedi, Büyük Mac ise kısaca el salladı.

“Grace’i feribota bıraktıktan sonra dönerim,” dedi Evan. Grace’e evin dışına kadar eşlik etti. Birkaç dakika sonra parlak güneş ışığının altındaydılar. “Gerginlik için üzgünüm.”

“Lütfen üzülme. Bunun olması için ortada çok iyi bir sebep vardı.”

“Bunu bilsem de, onu ‘devre dışı’ görmek gerçekten zor, anlıyor musun?”

“Tahmin edebiliyorum. Hâlâ iyileşme sürecinde ve şüphesiz eskiden olduğu gibi kendini hızlıca toparlayamadığı için hayal kırıklığına uğramış durumda.”

“Evet, sanırım. Herkesin üzerine titremesinden nefret ediyor ama başka ne yapabiliriz ki?”

“Yaptıklarınız dışında başka hiçbir şey yapamazsınız, sadece normale dönünceye kadar onun yanında olun.”

“Bu garip çünkü durumu daha iyiye gidiyordu, ama aniden geriledi.”

“Bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Olabilir,” dedi Evan dalgınca, kasabaya doğru yürürlerken. “Bu hiç aklıma gelmemişti. Sadece inatçılık ettiğini düşünüyordum.”

“Bahse girerim onu korkutacak bir şey oldu.”

“Belki de.”

Gold Eczanesi'ne yaklaştıklarında Grace uzun, tartan bir bakış attı. "Bunu artık pek sık göremezsin," dedi adanın eczanesinin tahta kapısını göstererek.

"Neyi?"

"Zincir mağazası olmayan bir eczaneyi."

"Sen zincir mağazasında mı çalışıyorsun?"

Başını salladı. "Ben hastanede çalışıyorum." Eczanenin erkenden açılmış olduğunu görünce, "İçeri girmek için vaktimiz var mı?" diye sordu.

Evan saatini kontrol etti. "New London'a giden feribota yarım saat var."

"Hızlı olurum."

Evan onun arkasından eczaneye girdi. Dükkân küçüktü ama arkaya konmuş eczane tezgâhıyla iyi düzenlenmişti. Dükkânın arka tarafına doğru ilerlediklerinde ana reyonda kır saçlı bir kadın görüldü.

"Selam, Evan," dedi Grace'e ilgiyle baktıktan sonra.

"Selam, Bayan Gold. Bu Grace Ryan. Kendisi anakarada eczacı ve dükkânınız ilgisini çekti."

Bayan Gold'un gözleri heyecanla büyüdü. "Dükkânımı satın almakla mı ilgileniyor?" diye sordu genizden gelen New York aksanıyla.

Grace doğru duyduğundan emin olamadı. "Affederseniz?"

Bayan Gold cefakârca iç çekti. "Bay Gold ve ben, bu aralar dükkânı satmayı düşünüyoruz. Torunlarımız New York'ta yaşıyor ve onlara yakın olmak istiyoruz. Eğer bu-

rayla ilgilenen tanıdığınız birileri varsa aklınızda bulunsun. Adanın tek eczanesi olduğumuzdan iyi iş yapıyoruz.” Evan’a bakarak ekledi, “Senin de bildiğin gibi ada hayatı herkes için kolay değil. Bu yüzden alıcılar dışarıdaki ahşap kaplama için de can atmıyorlar.”

Grace’in omurgası kendi eczanesine sahip olma fikriyle karıncalandı. Daha önce böyle bir şeyi hiç düşünmemişti. “Bir alıcıdan beklentiniz nedir?” diye sordu.

Evan, kolunu kaldırıp parmağını saatinin üzerine vurarak Grace’e gitmeleri gerektiğini hatırlattı. Muhtemelen ondan kurtulmak için acele ediyordu.

“Her neyse,” dedi Grace. “Yakalamam gereken bir feribot var.”

“Sana el ilanını vereyim,” dedi Bayan Gold. Onlara kapıya kadar eşlik edip Grace’in eline bir kâğıt parçası sıkıştırdı. Gözleri tekrar buluştu, kenetlendi ve Grace tekrar omurgasından aşağı inen o karıncalanmayı hissetti. Bu karıncalanma zaten en başta eczacılığa girme ve ameliyat olmaya karar verme sebebiydi. Bu karıncalanmayı dikkate almayı öğrenmişti. “Seninle tanışmak güzeldi, Grace. Tekrar görüşeceğimizi umuyorum.”

“Teşekkürler, Bayan Gold.”

Evan’la yürümeye devam ederken Grace ilanı katlayıp olmayan çantasına koymaya çalıştı. Bunun yerine feribota doğru yürüdükleri kısa mesafede garip bir şekilde telefonuyla birlikte elinde tuttu.

“Al bunu,” dedi Evan, ona yüz dolar verirken. “Anaka-

raya gidip evine dönmek üzere taksi tutmana yetecektir.”

“Bu çok fazla, Evan! Bu kadarına ihtiyacım yok.”

Evan, derinden etkileyen bir dokunuşla Grace’in elini paranın üzerine kapattı. “Lütfen, al. Eve gitmen için yeterli paran olduğunu bilmek bana kendimi iyi hissettirecek.”

Adamın kibar sözleri onu neredeyse ağlatacaktı, ama gözlerini kırıştırtıp gözyaşlarını geri itti ve ona gülümsemeye çalıştı. “Bunu sana geri ödeyeceğim. Söz veriyorum.”

“Gerek yok. Seninle tanışmak bir zevkti. Umarım senin için her şey çözüme kavuşur.”

“Senin için de. CD, turne ve her şey için iyi şanslar.”

“Teşekkürler.”

Bir süre birbirlerine bakarak dikildiler, ardından Grace adama tuhaf bir şekilde sarılıp alnını onun çenesine vurmaya başladı. “Üzgünüm.” Geri çekildiğinde adamın yanakları mahcubiyetle kızarmıştı. Daha bir adama düzgünce sarılamıyordu bile. Belki de bunu bırakarak devam etmesi ya da bir manastıra kapanması gerekiyordu, gelecekte onu bu manzaradan ne uzak tutacaksa artık.

Evan eğlenmiş görünerek çenesini sıvazladı. “Yola koyulsan iyi olacak.” Başıyla feribotu işaret etti ve biletlerin satıldığı pencereyi gösterdi.

“Ah, doğru. Şey, görüşürüz.”

“Kendine dikkat et, Grace.”

Aceyle biletini aldı, kalkış uyarısı için düdük öttüğünde feribota yetişmeyi başarmıştı. Üst güverteye çıkıp tırabzanlara yaklaştığında Evan’ı hâlâ bıraktığı yerde dikilirken

buldu. Bakışları buluştu ve adamın gamzeli gülüşü ona mide-sine yumruk yemiş gibi çarpıp omurgasından aşağı yoğun titreşimler gönderdi. Evan, ona elini kaldırdığında Grace de ona gülümseyip el salladı.

Feribot iskeleden ayrılıp onu “Şişman Kız” ve “Balina” olarak bilindiği yere doğru yola çıktığında Grace’in ruh hali yerle bir oldu. Feribot, adanın güney kayalıklarından uzaklaşırken Gansett Adası’nı tekrar ziyaret etmeyi çoktan planlamıştı. Evan McCarthy’ye yüz dolar borçluydu. Onun için yaptığı onca şeyden sonra en azından ona parasını geri ödeyebilirdi.

Dördüncü Bölüm

Evan, Grace'in feribotu gözden kayboluncaya kadar izledi. Bu kadınla ilgili tuhaf bir şekilde ona çekici gelen bir şeyler vardı ve gidişini görmek onu biraz üzmüştü. Onun tipi falan olduğu için değildi, durum bundan çok uzaktı. Grace, alnında kalıcı mürekkeple "sonsuzaya kadar" yazan biriyle Evan'inkinde geçici mürekkeple "tek gecelik" yazıyordu.

İşin gerçeği Owen'ı oralarda bulabileceği umuduyla Sand&Surf Oteli'ne doğru yürürken düşündüğü şey Grace'le konuşmaktan hoşlandığıydı. Evan'a göre sözde erkek arkadaşının yaptıklarından sonra sarsılmış olması gerekiyordu ama o hâlâ gülmeyi, onunla ağız dalaşına girmeyi ve yersiz gülme hikâyeleriyle onu eğlendirmeyi başarmıştı.

Hoş bir kızdı. Onun için fazla hoştu şüphesiz.

Surf'te camları tıkatmasına rağmen hiçbir yaşam belirtisi göremedi, bu yüzden ailesinin kuzey limanındaki evine yöneldi. Bir korna sesi onu durdurdu, arkasını döndüğünde

babasının en yakın arkadaşı Ned Saunders'ı otomobilini kaldırımın kenarına çekmiş halde buldu.

"Gideceğin yere götürüyüm mi?"

"Hayır demem," dedi Evan, arabanın yolcu koltuğuna atlayıp döşemedeki kâğıt kahve bardaklarını tekmeleyerek. "Cehennem sıcaklığı var."

"Bu kadar erken saatte dışarıda ne yapıyorsun? Genelde konser sonraları uyursun."

"Bir arkadaşı feribota yetiştirdim."

"Ah," dedi Ned bilmiş bir gülümsemeyle. "Anladım."

"O tarz bir arkadaş değil." Evan ona geçen gece Grace'le olanları anlattı.

"Sanırım onunla tanıştım. Otel sordu, ona adadaki her yerin bu hafta sonu için dolu olduğunu söyledim. Ona yardım etmiş olman çok hoş."

"Sadece babamın böyle bir durumda özellikle bir kadın bizim marınada zor durumda kalmışken benden yapmamı bekleyeceği şeyi yaptım."

"Hatırladığım kadarıyla gerçekten güzel biriydi."

"Sanırım." Evan özellikle evinde, dedikodu kazanını kaynatmak için fırsat kollayan kişilerin bulunduğu Gansett'teyken bir kadına gereğinden fazla ilgi göstermemesi gerektiğini çok iyi bilirdi. Ateşe körükle gitmek, bugün için planladığı bir şey değildi. "Sana bir şey sormak istiyorum, Ned."

"Ne istersen."

"Babam için endişeleniyor musun?"

Ned onu derince iç çekerek yanıtladı. “Pek kendinde değil, değil mi?”

Evan başını salladı. “Daha iyiye gidiyor gibi görünüyordu, ama şimdi gerilemiş falan gibi. Janey’nin düğünü, bebek Hailey’nin fırtınada gelişi ya da başka bir şey, bilmiyorum. Ama bir şeyler onu geriletti.”

“Belki onu tekrar doktora götürmenin zamanı gelmiştir. David yardımcı olabilir.”

“Babamın, kızını aldatmış birini görmek isteyeceğinden şüpheliyim.”

“David, bebek Hailey’nin hayatını kurtardı,” diye hatırlattı Ned. Mac ve Maddie’nin bebekleri tropikal fırtınanın ortasında bir ay önceden dünyaya gelmişti ve David’in hızlı müdahalesi nefes almayan, morarmış Hailey’yi kurtararak bir trajediyi önlemişti. “Babanın bunun için minnettar olduğuna şüphe yok.”

Evan bir süre bunu düşündü. “Beni ev yerine Mac’lere bıraksan sorun olur mu?”

“Sorun değil.”

“Evlilik planları nasıl gidiyor?” diye sordu Evan ve hayretle Ned’in yanaklarının kızarmasını izledi.

“İyi.”

Evan kahkaha atarak yaşlı adamın kolunu dürttü ve mırıldanmaya başladı: “İşte gelin geliyor.”

“Sıra sana geldiğinde ne kadar eğlenceli olduğunu göreceğiz.”

Evan irkildi. “Bu asla olmayacak.”

“Tabii ki olmayacak. Eminim ağabeyin Mac de Maddie’nin bisikletine çarpmadan beş saniye önce aynı şarkıyı söylüyordu.”

“O baba olmak ve aile hayatı yaşamak için yaratılmış. Bu benim olayım değil.”

“Henüz.”

“Senin yolunu takip edip altmışlarımda yuva kurmayı düşünüyorum.”

“Aptal olma,” dedi Ned, Evan’ı şaşırtan onun tarzı olmayan bir keskinlikle. “Her şeyi kaçırdım. Kendi çocuklarım olmadı ve babanın ailesini paylaşmak zorunda kaldım.”

“Üzgünüm, öyle demek istemedim... biliyorsun...”

Ned onun özrünü elini sallayarak kesti. “Yaptığım en büyük hata kadını için mücadele etmemek oldu. Sadece gitmesine izin verdim. Bana geri dönmesi otuz yıldan fazla sürdü.” Ned’in sesi fısıltıya dönüşecek kadar yumuşadı. “Eğer doğru kişiyi bulursan asla dik kafalı bir ahmak olup gitmesine izin verme. Buna tüm hayatın boyunca pişman olursun.”

Virajı alıp Sweet Meadow Farm Yolu’na döndüler ve Mac’le Maddie’nin ferah evine ulaştılar.

Evan arabadan inmek üzereyken durup tekrar Ned’e döndü. “Bize harika bir ikinci baba oldun, Ned. Bana göre kaçırdığın tek şey faturalar, arabadaki çöküntüler ve çoğu düzenli bir şekilde çiğnenecek zorlu kurallar koymaktı.”

Ned gülümseyerek boğazını temizledi ve Evan’ın omzuna uzanıp sıktı. “Bunu söylemen çok güzel, evlat.”

“Ben yalnızca doğruyu söylerim ve diğerlerinin de bana katılacağını biliyorum.”

“Baban için endişelenme. Bunu atlatmasını sağlayacağız.”

“Umarım haklısındır.”

“Ben her zaman haklıyım,” dedi Ned bilmiş bir sırıtişla. “Kardeşlerine, Joe’ya ve Luke’a sor. Sana anlatırlar.”

“Senin sözüne güveniyorum. Yolculuk için teşekkürler.”

“Benim için zevkti. Gelmeden önce aradın, değil mi?”

“Hayır,” dedi Evan şaşkınlıkla. “Neden kendi ağabeyimin evine gelmeden önce aramak zorundayım ki?”

Ned kıkırdadı. “Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var, evlat; özellikle daha yeni doğum yaptıklarında.”

“Harika,” dedi Evan, Ned’in taksisinin kapısını gerekenenden biraz daha sertçe kapatırken.

Neşeli bir korna sesiyle Ned uzaklaştı.

Evan, ağabeyinin verandasının merdivenlerini çıkarken, Ned’in haklı olabileceği aklına geldi. Gelmeden önce araması gerekirdi. Mac evlenip baba olmadan önce Evan’ın ağabeyinden izin alması pek gerekli olmamıştı. Doğrusu, bir keresinde hafta sonunu onunla Miami’de geçirmeye karar vermiş ve Mac’e sürpriz yapmak üzere uçağa atlamıştı. Birbirlerine patlamışlardı ve kendi ağabeyine uğramak için *araması* gerektiğini düşünmek Evan’ı öfkeliendirmişti. Eğer *karısı* bundan hoşlanmadıysa, çok daha kötüydü.

“Hangi denizde gemilerin battı?” diye sordu Mac, tel kapıyı Evan’a açarken.

“Hiçbir yerde.”

“Selam, Evan,” diye seslendi Maddie mutfaktan. “Seni görmek güzel. Kahve ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Evan hiç hak etmediği halde yenge-siyle ilgili düşündüğü rahatsız edici şeyler yüzünden anında kendini berbat hissetti. Okuldayken ona yaptıkları şeyden sonra onunla konuşuyor olması bile bir mucizeydi ve Evan bunu hatırlasa iyi ederdi.

“Bebek nasıl?” diye sordu çünkü bunu yapması gerektiğini biliyordu.

“Şu an tabii ki uyuyor.” Mac, karısıyla birlikte sırtıttı. “Tam bir gece kuşu.”

“Gecesi gündüzü birbirine karışmış durumda,” dedi Maddie odaya girip Evan’ı yanağından öperken.

“Birkaç gün önce bir bebek doğurmuş ve muhtemelen o günden beri doğru dürüst uyuyamamış birine göre fazla canlı görünüyorsun,” dedi Evan.

Mac, bir kolunu Maddie’ye doladı. “Karım bir savaşçı.”

“Bir McCarthy doğurduğuna göre öyle olmalı.”

Maddie onlara zafer dolu bir gülümseme sundu. Mac’i öpüp onları verandaya kışkıkladı. “Gidip biraz kardeş kardeşe zaman geçirin. Burada her şey kontrol altında, en azından bir süreliğine.”

“İhtiyacın olursa bana seslen,” dedi Mac, Evan’ı dışarıya doğru takip ederken.

İki kardeş bahçenin merdivenini çıkıp Mac ve Maddie’nin bir yıl önce evlilik yemini ettikleri çayırda gezindiler.

“Neler oluyor, Ev? Çok tuhaf görünüyorsun.”

“Öyle mi?”

Mac başım salladı.

“Annemle babamın arasında bir şeyler oluyor. Kavga ediyorlar. Çok fazla. Babamın durumunun kötüleşmesinden endişe ediyorum. Bebek doğduğunda ne kadar iyi olduğunu hatırlıyor musun? Çok heyecanlıydı ve yeniden *kendisi* gibiydi.”

“Evet. Maddie doğum yapmaya çalışırken babam hari-kaydı. Onsuz asla bu durumu atlatamazdım.”

“Aynı düğünden önceki huysuz haline geri döndü. Annem ona biraz alan vermek için elinden geleni yapıyor ama babamın tek yaptığı bağırıp çağırmakken bu pek kolay olmuyor. Ben oradayken böyle yapıyorsa yalnız kaldıklarında neler yaptığını düşünsene. Düşündüğümde daha kötü olmasından korkuyorum.”

Mac yürümeyi bıraktı ve kardeşine döndü. “Bunu neden söyledin?”

“Dün gece bir kızla tanıştım. Gerçekten zor bir gece geçirmişti.” Mac’e Grace’in erkek arkadaşının onu marinaya bırakıp gittiğini anlattı. “Onu eve getirip Janey’nin eski odasına yerleştirdim ve annem tek kelime bile etmedi. Bana soru sormadı, sorguya çekmedi ya da onu ikimizin düğünü için adaya tekrar davet etmedi. Her zamanki *Linda* tarzı hiçbir şey yapmadı. Ve ben Grace’i feribota yetiştirmeden önce ona kahvaltı hazırladı.”

“Bunun için Tanrı’ya şükürler olsun. Diğer yandan onun uzaylılar tarafından kaçırıldığını düşünüyorum.”

“Kesinlikle! Ve babamın yaptığı tek şey ona selam vermektir, pek onun tarzı değil.”

“Bu garip. Normalde kızın tüm hayat hikâyesini öğrenirdi.”

“Ben de böyle düşünmüştün. Onlar için endişeleniyorum, Mac. Onları hiç bu kadar garip görmemiştin.”

Mac kirli sakalını kaşıdı. “Maddie, annemin kendinden geçmiş görüldüğünü söylemişti. Ben bunu bebeğin gelişine ve Janey’nin düğününün heyecanına bağlamıştım. Sanırım tamamen kendi meselelerime dalmışım. Dikkat etmemişim.”

“Kim seni suçlayabilir ki? Çok fazla şey yaşadın.” Evan, ağabeyinin evim dediği geniş yapıya baktı, ardından yeniden ona döndü.

“Ne?”

“Seni bu kadar evine bağlı görmek biraz komik. Bu günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi.”

“Benim de gelmezdi ama doğru kişi çıkıp geldiğinde...” Mac omzunu silkti.

Evan bu kendini frenlemeleri son zamanlarda çok fazla duyuyordu. “Pişmanlık yok mu?”

“Hiç yok. Eğer gerçekse dünyanın en kolay şeyi oluyor.”

“Eski hayatını hiç mi özlemiyorsun?”

“Hayır.”

“Yani *ömrünün geri kalanında yatağında tek bir kadın* olacağı fikriyle bir sorunun yok.”

Ağabeyi başını arkaya atarak güldü. “Bu durumdan tamamen memnunum.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Mac gülüşünü dizginlemeye çalışmaktan vazgeçti. “Tüm bu sorular da ne?”

Sanki kurdeşen ya da başka bir şey döküyormuş gibi Evan'ın teni ısındı. "Çevremde evlilik salgını var. Bunun büyüsunü anlamaya çalışıyorum. Hepsi bu."

Mac, kolunu Evan'ın omzuna attı. "İnan bana dostum, o büyü, seni bulduğunda anlayacaksın."

"Hımm, peki. Sen öyle diyorsan." Gözlerini bulutsuz gökyüzüne çeviren Evan bir süre kristal berraklığındaki eylül gününü takdir etti, ardından ağabeyine döndü. "Annemle babam konusunda ne yapacağız?"

"Yapabileceğimiz çok fazla şey olduğunu sanmıyorum. İkisinin arasında ne oluyorsa kendilerinin halletmesi gerekiyor."

"Ya halledemiyorlarsa?"

"Bunun çok vahim olduğunu sanmıyorum. Onlar dayanıklıdır, dostum. Anlayacaklardır."

"Öyle olmasını umalım."

Linda McCarthy, solak kocasının kendisini sağ eliyle tıraş etmeye çalışmasını izledi ve yatak odalarındaki banyoya girip yardım teklif etmemek için kendini zor tuttu. Ona yardım teklif etmemesinin daha iyi olacağını zor yollardan öğrenmişti. Adam yardım istemiyordu, özellikle ondan.

Endişe ve korkudan içi içini yerken elinden geldiğince sabırlı bir şekilde yatağa oturup bekledi. Neredeyse kırk yıllık evliliklerinde ilk kez bunlardan korkuyordu ve bu kriz için hiç hazır değildi. Hiç kriz yaşamamışlardı. Bir şekilde hiçbir tını-

see takılmadan hayatın çılgınlıklarını idare etmeyi, bir iş yürütmeyi ve beş çocuk yetiştirmeyi başarmışlardı.

Bu çok saçmaydı. Bunu tabii ki biliyordu. Her evliliğinin iniş çıkışları olurdu. Gerçi onların evliliklerinde inişlerden çok çıkışlar vardı. Hayatı boyunca emin olduğu tek şey, evlendiği adam ve yıllara rağmen sürdürdükleri bağlarıydı. Ve şimdi, onun kır saçlarını tuhaf bir şekilde tarayışını izlerken Linda hiçbir şeyden emin değildi.

Şu son altı haftada tüm hayatları boyunca tartıştıklarından daha fazla tartışmışlardı. Söylediği hiçbir şey doğru değildi. Yaptığı hiçbir şey doğru değildi. Stephanie ona kazayı haber vermek için marinadan aradığı andan itibaren Linda'nın düzenli hayatı altüst olmuştu.

Ne kızının güzel düğünü ne de torununun dramatik doğumu adamı düştüğü bunalımdan çıkarmayı başarabilmişti. O günlerde kendini biraz toplayıp kadının içini mantıksız bir umutla doldurmuştu, ancak ertesi gün bunalımına geri dönmüştü. Durumun geldiği nokta onun bir şekilde dışarıdan yardım almaya karar vermesine neden olmuştu. Tabii bu konuyu açmak için neredeyse onu öldüren kazada başını yaralamadan önce zerre öfke göstermeyen adamı öfkeliendirmeyecek bir yol bulması gerekiyordu.

Bu adil değildi. O bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. *Onlar* bunu hak edecek hiçbir şey yapmamışlardı. Bunu onlara sarhoş bir tekne sürücüsü yapmıştı ve o suçlunun hayatındaki en önemli ilişkiyi çalmasına izin vermeyecekti. Kocasını banyodan çıktığında derin, kuvvet verici bir

nefes aldı ve kendini ona bakıp fırtınalı gözleriyle buluşmaya zorladı.

“Konusmamız gerek, Mac.”

“Ne hakkında?”

Linda terli avuç içlerini pantolonuna sildi. “Senin mutsuz görünmen hakkında. Sen mutsuzken ben de öyleyim.”

Adam, çekmecedен bir şort aldı. Onun kıyafeti beceriksizce giymesi kadının içini acıttı. Kocasını beceriksiz değildi. Öfkeli değildi. Ve ona karşı soğuk değildi. Asla. Şey, son zamanlar hariç.

“Ben mutsuz değilim.” Tişörtünü başından geçirirken yetmişlerine yaklaşmış olmasına rağmen hâlâ kaslı olan göğsü dalgalandı. “Öfkeden deliye dönmüş haldeyim. Bu lanet olası oyunlardan bıktım, herkesin bana sersemmişim gibi bakmasından bıktım, özellikle senin.”

Tamam, bu hiç adil değildi. Kendi öfkesine engel olarak Linda onunla yüz yüze gelmek için ayağa kalktı. “Sana sersemmişsin gibi bakmıyorum, ama kesinlikle kendinde değilsin. Doğrusu kendinden çok çok uzaksın. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum.” Ona doğru yürüdü ve ellerini onun göğsüne koydu. “Seni özledim, Mac. *Bizi* özledim. Aramızdaki gerilime dayanamıyorum.”

Gözyaşlarının boğazını tıkaması onu kızdırdı. Linda McCarthy sulugöz değildi.

Adam, kollarını ona dolayıp kendine çekti. Bu sevgi dolu hareket kadını şaşırttı. Onun yanında oluşunun rahatlığıyla sarıp sarmalanalı çok uzun zaman olmuştu. Adamın

parmakları ensesini okşarken kadının gözleri yaşlarla yandı. “Bundan nefret ediyorum,” dedi.

“Üzgünüm. Senin hatan değil.”

“Senin hatan da değil.” Ellerini adamın sırtında yukarı aşağı dolaştırdı ve tanıdık kokusunu içine çekti. “Bunu birlikte aşacağız. Ne hissediyor ya da düşünüyorsan yalnız hissetmene gerek yok. Daha önce benden hiçbir şey saklamaya ihtiyaç duymamıştın.”

“Kasıtlı olarak yapmadım.” Adamın vücudu alışılmadık bir gerilimle delik deşik oldu. “Ne düşündüğümü ya da hissettiğimi bilmiyorum. Kafamdaki her şey çok karışık. Hiçbir şeyin anlamı yok.”

Adamın kucagından sıyrılmak ona acı verse de haftalardır ilk kez onun kendini açmasıyla bir avantaj elde etmişti. Adamın öfkelenmesine kendini hazırlayarak ona baktı. “David”i görmemiz gerektiğini düşünüyor musun?”

Adam, tanıdığı ve sevdiği Mac McCarthy gibi gözlerini devirdi.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın, Lin. Kızımı *aldatan* adamı görmemi mi istiyorsun?”

“Ayrıca torununun hayatını kurtaran adam,” diye hatırlattı ona. “Ya o olacak ya da karşıya geçeceğiz.” Adamın sohbeti sonlandırmaması ya da öfkelenmemesi iyiye işaretti, adam hangi sebeple olursa olsun kıymetli adasından ayrılmaktan nefret ediyordu.

“Buna oyuna getirmek denir.” Adamın onu eğlendiren oyuncu ses tonunu duymayalı ve gözlerinde şeytani parıltıları

görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

“David’den randevu alayım mı?”

Kaşlarını çatarak, “Buna ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim. Sadece kötü bir ruh halindeyim. Sinirimi senden çıkarmamaya çalışacağım,” dedi.

Kadın, onu en güzel gülüşüyle ödüllendirdi. “Bu çok iyi olur. Teşekkür ederim.” Eğer bir şeyler değişmezse kocası bundan hoşlansın ya da hoşlanmasın David’i arayacaktı.

Adamın elinin yanağını okşamasıyla kalbi neredeyse duracaktı. “Seni bunların içine attığım için özür dilerim.”

“Her şey yoluna girecek.”

“Söz mü?”

Başını sallayıp kollarını adamın boynuna doladı. “Benim için bir şey daha yapar mısın?”

“Tabii.”

“Beni öper misin, Mac?”

Parmaklarını adamın saçlarından geçirirken kendini adama doğru itti. “Seni öpmeyi gerçekten özledim.”

“Ah, Lin. Sormak zorunda olmandan nefret ediyorum.” Kollarını kadına dolayıp onunla arasını düzeltmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Beşinci Bölüm

Tiffany Sturgil, üç yaşındaki kızı Ashleigh'yın araba koltuğunun kemerini çözüp onu kız kardeşi Maddie'nin verandasının merdivenlerinden yukarı taşıdı.

“Thomas'ı gör, Thomas'ı gör,” diye ciyaklayan Ashleigh havaya tekmeler atarken Tiffany'nin saçlarını çekti. Birkaç ay arayla doğan kuzenler olan Ashleigh ve Thomas önceden, Tiffany'nin hemen arkasındaki dairede yaşarken birbirlerini her gün görürlerdi.

Maddie, Mac'le evlendiğinden beri birbirlerini haftada birkaç kez görüyorlardı ve bu kızı için pek yeterli değildi. Ashleigh elinde olsa gününün her anını Thomas'la geçirirdi.

Uyanmak, giyinmek, kızını doyurmak ve güne devam etmek Tiffany'nin tüm enerjisini alıyordu; bu yüzden kız kardeşiyle, yeğeniyle ve onun küçük bebeğiyle rahatlatıcı vakit geçirmeyi iple çekiyordu.

Maddie, onları karşılayıp kapıyı açtı. “Selam çocuklar, içeri gelin.”

Tiffany, Ashleigh’yi yere bıraktığında yeni yeni ayaklanan koyu saçlı çocuk, kuzenine doğru badi badi yürüyüp kollarını ona doladı. Thomas da aynı hevesle ona sarıldı. Onları izlerken yaşlar Tiffany’nin gözlerine hücum etti.

“Bundan daha sevimli olabilirler mi?” diye sordu Maddie tek kolunu kardeşine dolarken.

Bazı nedenlerle Maddie’nin her zamanki şefkat gösterisi Tiffany’nin çözülmesine neden oldu.

“Hey,” dedi Maddie, “Bu da ne?”

Tiffany haftalardır süren korkunç stres, ani değişiklikler ve belirsizlik artık ona fazla gelmiş gibi kız kardeşinin kucağına gömüldü. Bir de karısını ve kızlarını hiç düşünmeden bırakıp giden babalarının otuz yıl sonra bir anda ortaya çıkması vardı.

“Tatlım, ne oldu?”

“Bu kadarı çok fazla.”

Maddie yatıştırıcı bir şekilde eliyle Tiffany’nin sırtını sıvazladı. “Ne oldu?”

“Jim evden taşındı ve taşınabilir her şeyi alıp götürdü. Şanslıyız ki yataklarımızı ve Ashleigh’nin oyuncaklarını bıraktı. Çok nazik, değil mi?”

Maddie’nin ağzı kocaman açıldı. “Ciddi misin?”

“Bana sahip olduğumuz her şeyin yani evin onun ailesine ait olduğunu hatırlatmış oldu ve beni kovmadığı için şanslıyım.”

“Böyle mi söyledi?”

“Kelimesi kelimesine.” Tiffany kendini koltuğa attı. “Geçen gün burada sana çocuklar konusunda yardım ederken her şeyi almış. Eve vardığımda tabaklarımı, havlularımı ve gümüş çatal bıçak takımlarımı bagajına yüklemiş gidiyordu. Bu kadar berbat birine dönüşeceğini hiç düşünmemiştim.”

“Vay canına. Ben de.”

“Sadece bize ne olduğunu bilmek isterdim. Her şey harikaydı, sonra birden değişti. Bir şey oldu ama ne olduğunu biliyorsam ne olayım.” Tiffany boşluğa baktı ve tüm iyi zamanları hatırladı. Her şey kötüye gitmeden önce çok fazla şey olmuştu.”

“Başka biri olduğunu mu düşünüyor musun?”

“Kim olabileceğini hayal edemiyorum.” Kız kardeşine döndü. “Benim tanımadığım, onun tanıdığı kim var ki? Kim?”

“Aklıma hiç kimse gelmiyor.”

“En iyi kısmı ise o benim bir ilişkim olduğuna inanmış, tam olarak buna inanmış. Nasıl atıp tuttuğunu ve benim için sorun olmasa da, onun için sorun olduğuna dair saçmaladığını duymalıydın. Neyden bahsettiğini bile bilmiyorum ama onunla konuşmaya çalıştığım her seferinde uzaklaşıp dinlemiyor. Beni *dinlemiyor*, Maddie.”

Maddie, onun eline uzandı. “Belki gitmesine izin vermenin zamanı gelmiştir, tatlım.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedi Tiffany yaşların akınması için gözlerini kırptırarak. “O benim kocam ve Ashleigh’nin babası. Onu çok uzun süre sevdim. İki işte ça-

lışarak onu hukuk bölümüne soktum ve bana böyle mi teşek-kr ediyor? Para kazanmaya başladığı an, beni kenara itmek için bir sebep mi uydurdu?”

“Bu adil değil.”

“Hayır, değil. Ashleigh’nin bizim gibi iyi kötü bir babası olmadan büyüyeceği fikrinden nefret ediyorum.”

“Bizim babamızın aksine o tamamen çekip gitmeyecektir. Ashleigh’yi seviyor.”

“Evet, seviyor.”

“Kendini de düşünmelisin, Tiff. Sen mutlu olmazsan kızın da olmayacaktır.”

Tiffany yaşlı gözlerle kız kardeşine baktı. “Senin Mac’le sahip olduğu Şeye sahip değilim. En iyi günümüzde bile asla seninki gibi değildi. Bunu istiyorum.”

“Ah, bebeğim.” Maddie, Tiffany’yi kucakladı. “Senin de buna sahip olmanı istiyorum. Birlikte yaşadığın, uyuduğun ve diğer her Şeyi birlikte yaptığın adama delicesine aşık olmak gibi bir Şey yok.”

Tiffany gözyaşları içinde kakhaha attı. “Eminim yledir.” Kardeşinin kucağından sıyrıldı. “Evliliğimi kurtaracak hiçbir Şey yapmamış gibi hissederken nasıl boşanacağım?”

“Henüz yapmadığın başka ne yapabilirdin ki?”

“Bilmiyorum. Bunu düşünüyorum.” Maddie’ye baktı. “Babamdan ne haber?”

“Ne olmuş ona?”

“Onu gördüğünde ne olduğunu bana hiç anlatmadın.” Maddie yeni doğum yaptığından Tiffany ona babalarıyla

üzücü karşılaşmasını sormak istememişti.

“Kim olduğumu öğrenmeden önce uzun uzun göğüslerime baktı.”

“Yapmış olamaz! Ah, Maddie. Bu çok iğrenç.”

Maddie omuz silkti. “Ondan beklenildiği gibiydi. Sen onu gördüğünde neler oldu?”

“Annemin evinde sadece iki dakikalığına gördüm. Buraya geldiği gündü. Şey gibi görünüyordu...”

“Ne gibi?”

“Beklediğimden farklı görünüyordu.”

“Nasıl farklı?”

“İlk olarak yaşlıydı. Onu kafamda hep genç, sarışın, yakışıklı olarak hayal ediyordum. Kırıksık, göbekli, kır saçlı birini beklemiyordum. Ve artık yakışıklı olmayan.”

“Pek sayılmaz.”

“Ama...”

Maddie tek kaşını sorarcasına kaldırdı.

“Böyle olmasını istemiyorum ama merak ediyorum. Onu.”

“Ah Tanrım, Tiff,” dedi Maddie inleyerek. “Söylediğini düşündüğüm şeyi ciddi ciddi söylüyor olamazsın.”

“Sen onu hatırlıyorsun! Benim ona dair tek bir hatıram yok. Sadece fotoğrafları var.”

“Ama anneme ve bize ne yaptığını biliyorsun. Başka ne bilmen gerekiyor?”

“Hiçbir şey, sanırım.” Tiffany’nin son istediği şey kız kardeşini üzme. “Haklısın.”

Mutlu çocuklar birbirlerinin saçını çekerek o anı geçiştirdiler. Anneleri arbedeyi sonlandırıp, öğle yemeği hazırlayarak onları uykuya yatırdığında Hailey uyandı ve açtı. Maddie bebeği emzirmek için koltuğa oturdu, Tiffany de hemen yanına kendini attı.

“Abby’nin dükkânını kapatıp Cal’le birlikte olmak için Texas’a taşınacağı haberlerini duydun mu?” diye sordu Tiffany.

“Hayır! Şaka mı yapıyorsun? Vay canına. Grant’in bu konuda ne düşündüğünü merak ettim.”

“Onun neden umurunda olsun ki?”

“Abby’yle senelerce çıktılar ve Abby geri dönüp burada dükkân açıncaya kadar Los Angeles’ta birlikte yaşadılar. Duyduğuma göre bir daha adadan asla ayrılmayacağını söylemiş. Ama Cal’in annesi felç geçirdiğinde, geri dönmeyeceğini düşünmüştüm.”

“Gerçek âşık olmalı.”

“Öyle görünüyor. Ah, eminim Grant onun için en iyisini ister. Stephanie’yle gerçekten çok mutlu. Mac onun Janey’nin dairesini kış için kiralamak istediğini konuşurken duymuş. Söylentilere göre sezon bitmesine rağmen Stephanie hâlâ adada takılıyormuş ve birlikte bir senaryo yazıyorlarmış.”

“Aferin onlara,” dedi Tiffany somurtkan bir şekilde. Etrafındaki herkes çok mutluydu. “Düşünüyordum da.”

“Ne hakkında.”

“Abby’nin dükkânı. Yeni bir işe ihtiyacım var. Ashleigh’nin anaokuluna başlamasıyla bakıcılık günlerim sayılı olacak ve ke-

nara biraz para koymam gerekiyor.”

“Ne tür bir dükkân istiyorsun?”

“Şu an var olan tüm dükkânlardan tamamen farklı bir şey. Şimdilik düşünüyorum. Sen ne tür bir dükkâna sahip olmamı isterdin?”

Maddie bir an düşündü. “Dans stüdyosunu muhafaza etmek istiyor musun?”

“Plan bu. Okul dönemi boyunca dans öğretip yaz boyunca dükkânın başında durmak istiyorum.”

“Bu bana yeter. Birkaç yıldır süren bakıcılık ve stüdyo işlerinden sonra bir işi nasıl yürüteceğini çok iyi biliyorsun. Seni gerçekten mutlu edecek bir şey bulmak istiyorum.”

“Bu güzel olur.”

“Merak ediyorum da,” dedi Maddie gözlerinde hesapçı parıltılarla. “Hailey’nin doğduğu gece Blaine Taylor’la konuştuğunu fark ettim. İstersen bana deli de ama sanki seninle seksi polis şefimiz arasında kıvılcımlar vardı.”

Eniştesi Mac’in yakın arkadaşı olan adamı hatırladığında Tiffany’nin kalp atışı hızlandı. “Nereden biliyorsun? Sen acı içinde kıvranıyordun.”

“Gözlerim gayet iyi çalışıyordu. O yüzden söyle bana, kıvılcım var mıydı, yok muydu?”

“Belki. Biraz.” Tiffany bir elini koltuğun kolçağına sürttü. Cehennem gibi olsa da kız kardeşine biraz bilgi verebilirdi. “Biraz ateşli, değil mi?”

“A-ha,” dedi Maddie kıkırdayarak. “Acayip ateşli.”

Tiffany uzun, derin bir soluk verdi. “Ona baktığımda düşündüğüm tek şeyin delicesine onu becermek istediğim olduğunu kabul etmek berbat bir şey. Böylece Jim, beni onu aldatmakla suçladığında ona yüzde yüz haklı olduğunu söyleyebilirim.”

Maddie, bebeğini sıçratan bir kahkahayla güldü. “Üzgünüm, tatlım.” Maddie bir elini sakinleştirmek için kızının başına koydu. “Anlamama yardım et, bizim seksi polis şefimizi becermek istemenin tek nedeni Jim’den öç almak mı?”

“Tabii ki o.”

“Tam bir yalancısın.”

“Keşke şu an sana bir yastık fırlatabilseydim.”

“Sakın cüret etme,” dedi Maddie. “Peki, bunu yapmaya cesaret edebilir misin?”

“Neyi yapmaya?”

“*Blaine*’i.”

“Hadi ama. Ciddi ol. Ben evliyim. Bunu düşünemem bile.”

“Tiff, tatlım; adam evinizden taşındı ve tüm eşyalarını götürdü. Artık evli olduğunu sanmıyorum.”

Tiffany de tabii ki biliyordu, ama bunu kız kardeşinden duymak bunu daha gerçek yapmıştı. “Henüz Jim’den vazgeçmeye hazır değilim, her zaman böyle değildi.”

“Belki de şu an ihtiyacın olan şey, seksi polis şefiyle ateşli bir gecedir. Egon ve Jim’in dikkatini çekmen için iyi olabilir.”

Blaine Taylor’la vakit geçirme düşüncesi Tiffany’nin çok uzun zamandır hissetmediği yerlerinde karıncalanmaya

neden oldu. “Onun hikâyesi nedir bu arada?” Çok fazla ilgili görünmemeye dikkat etti.

“Adada Mac’le beraber büyüdükları dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sanırım onu pek tanımamamızın sebebi bu, bizden daha büyüklerdi. Uzun bir süre adadan ayrılmış, ama polis şefliği konumu boşalınca geri dönmüş. Blaine işi aldığıında Mac çok heyecanlanmıştı çünkü iyi arkadaşlar.”

“Üzerinde bastırılmış, öfkeli kötü çocuk imajı var.”

Hiç kimse ablası gibi kaş kaldıramazdı. “Öyle mi?”

“Bu biraz seksi.”

“Sadece biraz mı?”

“Her zaman böyle sinir bozucu muydun yoksa ben bunu yeni mi fark ediyorum?”

“Her zaman senin için en iyisini istiyorum.”

“Biliyorum.”

“Bir noktada avukata gitmeye ihtiyacın olacak, tatlım.”

“Kocam adanın tek avukatıyken kimi tutmamı önerirsin?”

“Benden duyduğunu söyleme ama Grant’ın arkadaşı Dan Torrington yakında Stephanie’nin üvey babası davasına yardımcı olmak için adaya geliyor.”

“Dan Torrington mı? *Bildiğimiz* Dan Torrington mı?”

“Tek ve biricik. Grant onu Hollywood zamanlarından tanıyor. Görünen o ki Stephanie’nin üvey babası işlemediği bir suç yüzünden hapiste. Grant, Dan’e bir araştırmasını teklif etmiş. Providence’ta buluşmayı önermişler ama adayı merak ediyormuş.”

“Eminim ülkenin en önemli suç avukatı küçük bir boşanma davasını almaya gönüllü olmayacaktır, eğer iş oraya gelirse.”

“İhtiyacın olan tek şey, Jim’in Dan’in senin davayı aldığına düşünmesine izin vermek.”

“Bu çok hileli, Maddeline. Senin şeytani yanını keşfettiğim için hem şaşırdım hem afalladım.”

“Bu yanım onca zaman hep buradaydı.” Maddie gaz çıkarması için bebeğini omzuna yatırdı. “Sadece böyle kritik anlar için saklıyorum.”

“Mac senin bu kötü yanını biliyor mu?”

Maddie kahkaha attı. “O benim en sevdiğim kurbanım.”

Grace, İşçi Bayramı’nın olduğu hafta sonundan sonraki cumartesi, öğleden sonra Gansett Adası’na gitmek üzere feribota bindi. Feribot yanındaki masada oturan neşeli üçlü dışında neredeyse boştu. Çalkalanan zihnini rahatlatmak için sakın bir yolculuk olmasını dilemişti. Ailesine hafta sonu planlarından bahsettiğinde onun adaya dönme isteğini küçümsemişlerdi. Bu onu şaşırtmamıştı. Ailesi onu nadiren desteklerdi.

Onları düşünmek Grace’i üzdü. İkisi de aşırı kilolu ve sağlıksızlardı ki bu da onları mutsuz ediyordu. Bunu kabul ettiklerinden değildi. Kızlarının ameliyat olmasına inatla karşı çıkmışlardı ve ameliyat sonrasında da desteklememiş-

lerdi. Zamanla kendi iyiliğini düşünme çabalarının onları korkuttuğunu fark etmişti. Kendi hayatını düşünüyorsa onların olumsuzluklarından uzaklaşması gerektiğini açık bir şekilde fark etmişti.

Bu da karakterine aykırı olsa da yapmak üzere olduğu çılgınca şeyin nedeniydi. Bay ve Bayan Gold'a sunmayı planladığı teklifi düşündüğünde omurgasında bir titreme oluştu, bu onun içini heyecan ve beklentiyle doldurdu. Ameliyatı dışında bu onun en cesur hamlesiydi ve olayları hareketlendirmek için sabırsızlanıyordu.

“Ee, McCarthy’lerin marinasını kim işletiyor?” diye sordu yanında oturan sarışın kadın.

“Mac bu hafta işe döndü ama Grant hâlâ yardım ediyor,” dedi adam. “Evan da yardımcı oluyor. Ayrıca Owen’la birlikte Tiki Bar’da çalışıyor.”

Onların sohbetlerine girmesi çok kabaca olsa da bir anlığına düşünüp taşındıktan sonra onlara döndü. “Böldüğüm için özür dilerim, ama Evan McCarthy hakkında mı konuşuyorsunuz?”

Uzun kıvılcı saçlı güzel kadın ona gülümsedi. “Evet. Onu tanıyor musun?”

“Onunla geçen hafta sonu çok zor bir anımda bana yardımcı olduğunda tanıştık.”

“Gel, bize katıl,” dedi sarı saçlı kadın elini sallayarak.

“Rahatsız etmek istemem.”

“Rica ederiz,” dedi adam. Koyu renk saçları ve gözleri

vardı. Bir ayağını bir yastığın üzerinde dinlendiriyordu ve yanında koltuk değnekleri vardı.

Grace aralarındaki yaralı ayağı incitmemeye dikkat ederek sarı saçlı kadının yanına kaydı. “Ben Grace Ryan.”

“Sydney Donovan.” Kızıl saçlı kadın Grace’e elini uzattı. “Bunlar da Luke Harris ve Evan’ın kuzeni Laura McCarthy.”

“Sizinle tanışmak çok güzel.”

“Bize her şeyi anlat.” Sarı saçlı kadın Laura, çenesini elinin üzerine koydu. “Evan’la nasıl tanıştınız?”

Grace, Trey’in onu adada bıraktığı hikâyesini –yeniden anlatırken içinde büyük bir mücadeleye dönüşen seks ve arkadaşla girilen rahatsız edici bahis kısımlarını atladi– ve Evan’ın onu nasıl kurtardığını anlattı.

“Vay be,” dedi Luke. “Adam seni burada *bıraktı* mı?”

“Evet.” Grace kızgın halinden uzaklaşarak onların Trey’in ne kadar pislik olduğuna verdikleri tepkiyle eğlendi. Onun yaptığıyla perişan olmaktansa ilişkileri daha ileri gitmeden onun gerçek yüzünü görmüş olmaktan memnun olduğuna karar verdi.

“Eşyalarını geri aldın mı?” diye sordu Sydney.

“Polise ihbar etmekle tehdit ederek. Bu Evan’ın fikriydi. Trey ertesi gün hepsini ortak bir arkadaşımızın evine gönderdi. Çok şükür kurtuldum.”

“Zamane adamlarının nesi var?” diye sordu Laura kızgınlıkla. “Hepsi mi köpek, ne?”

Sydney, Luke’un koluna girdi. “Hepsi değil.”

Adam, Sydney’ye onu kızartan seksi bir gülüş gönderdi.

“Sydney’ye katılıyorum,” dedi Grace. “Evan yardımımıza koşarak bu inancımı güçlendirdi.”

“Seni adaya geri döndüren sebep ne?” diye sordu Luke.

“Evan’a borcum vardı, onu geri ödemek istedim.”

“Hımm,” dedi Laura bilmiş bir gülümsemeyle. “*Hepsi* bu mu?”

Yanaklarına hücum eden sıcaklığın onu ele verdiğini bilse de, “Tabii ki,” dedi Grace. Evan McCarthy geçen hafta boyunca hayallerinde başrol oynamıştı ve ona biraz vurulmuş olmasından hiçbir şey çıkmayacak olsa da onu tekrar göreceği için çok gergindi. Hangi kız ona bu kadar nazik davranan bir adama vurulmazdı ki? Odaklanamayacak kadar gergin olsa da Luke ve Sydney’ye döndü. “Peki, siz nasıl tanıştınız?”

“Bu çok uzun bir hikâye,” dedi Sydney.

“Zamanımız var,” diyen Laura, Grace’e döndü, “Ben de hiç duymadım da.”

“Peki,” dedi Syd, “Lisedeyken birkaç yaz boyunca çıkmıştık.” Tereddütle Luke’a bakarak devam etti. “Üniversitede yollarımız ayrıldı. Ben başka biriyle evlendim, ardından dul kaldığımda adaya geri döndüm ve bu yazın başında Luke’la tekrar bir araya geldik.”

“Kocan için üzgünüm,” dedi Grace.

“Teşekkür ederim. O ve çocuklarım, bir buçuk yıl önce sarhoş bir sürücü yüzünden öldüler.”

“Amcam bana acı kaybından bahsetmişti,” dedi Laura. Masanın üzerinden uzanıp Sydney’nin elini tuttu. “Çok üzgünüm.”

Grace, sorusunun eski bir yarayı deşmiş olması yüzünden kendini kötü hissetti. “Ben de.”

“Artık biraz daha iyiyim, özellikle onlara çarpan adam geçen hafta yirmi yıl hapis cezası aldıktan sonra.”

Luke, kadının diğer elini sıkı ve ona memnuniyetle gülümsedi.

“Luke, bileğinden yeni ameliyat oldu, yakın zamanda ayağa kalkacağını umuyoruz,” dedi Sydney, çaresizce konuyu değiştirmek istiyordu. “McCarthy Marinası’nın ortaklarından ve işe dönmek için sabırsızlanıyor.”

“Hem de çok,” diye ekledi Luke.

“Ayağını nasıl incittin?” diye sordu Grace.

“Yaz başı marinada bir kaza oldu,” dedi Luke.

“Evan’m babasının yaralandığı kaza mı?” diye sordu.

“Evet, o,” dedi Sydney. “Luke, Büyük Mac’le Mac’i suda ezmeden önce adamın dikkatini çekmek için tekneye atladı. Onların hayatını kurtardı ama bileğini incitti. Kahramanım.”

“Kes şunu,” dedi Luke, kadının övgüsü onu utandırmış gibi görünüyordu.

“Başta sadece kötü bir burkulma sandık,” diye devam etti Sydney, “ama iyileşmediğinde MR çektiirmek için karşıya geçtik. Sonuçlarda bağlarında kopukluk çıktı ve geçen hafta bunu düzelttirmek için ameliyat oldu.”

“Evan bana yaptığın için ne kadar minnettar olduğunu anlatmıştı,” dedi Grace.

“O günü düşünmekten bile nefret ediyorum,” dedi Luke

hafifçe irkilerek. “Korkunçtu.”

“İyileşmekte olduğun için mutluyum,” dedi Laura.

“Öyle umalım,” dedi Luke.

Laura, Luke ve Sydney’ye doğru eğildi. “Siz evlenecek misiniz yoksa evlenmeyecek misiniz?”

Luke’un tüm tavrı değişti ve yüzüne boş bir ifade yerleşti. “Teklif edildi.”

Sydney, adama yaslandı. “Ben karar vermek için henüz hazır değildim.”

“Ah, tabii,” dedi Laura. “Tatsız bir konu açmak istememiştim.”

O an Luke toparlanmış gibi göründü. “Bu tatsız bir konu değil. Teklif hâlâ masada, o ne zaman hazır olursa.”

Sydney, adama Grace’in iç çekmek istemesine neden olan sıcak bir gülümseme gönderdi. İkisi de birbirine delicesine âşıktı ve bir şeylerin üstesinden gelmek için çabalıyorlardı.

Neredeyse nefesini kesen bir özlem Grace’i sardı. Bu onun hep istediği şeydi: her şeyin üstesinden birlikte gelirken delicesine seveceği biri.

Bunu istemek çok mu fazlaydı? Trey’le yaşadığı son felaket düşünüldüğünde belki de öyleydi.

Sydney dikkatini tekrar Laura’ya verdi. “Yeni işin için heyecanlanıyor olmalısın.” Grace için ekledi, “Kendisi kassabadaki Sand&Surf Oteli’nin yeni müdürü.”

“Ah, bu kulağa çok eğlenceli geliyor,” dedi Grace, adadaki kendi iş planlarını düşünerek. Bu hafta Evan McCarthy’yle il-

gili hayaller kurmadan önce adadaki eczanesini satışa çıkaran Bayan Gold'un dükkânına kafayı takmıştı.

"Bir ton işi var," dedi Laura otel için, "Ama çalışmaya başlamak ve mekânı gelecek yaza açmak için çok heyecanlıyım. Kardeşim Shane'le konuştum, kış için bana yardım etmeye gelecek, bu yüzden de heyecanlıyım. Zor zamanlar geçirdi ve onun da bir değişikliğe ihtiyacı var."

"Sen bu yılın başında evlenmemiş miydin?" diye sordu Luke.

Laura'nın gülüşü soldu. "Evet. Maalesef köpek gibi olanlardandı. Evlenildiğinde başkalarıyla randevuya çıkılmaması gerektiğinin farkında değildi. "

"Yok artık!" dedi Sydney. "*Dalga* mı geçiyorsun?"

"Keşke öyle olsaydı," dedi Laura iç çekerek. "Son aylar çok zordu ama Gansett Adası'nda yeni bir hayata ve yeni işime atılmak için sabırsızlanıyorum. Bizim ihtiyacımız olan tek şey bu."

"Sizin?" dedi Syd.

Laura, karnını okşadı. "Üç aylık hamileyim. Bunun olması için yeterince uzun süredir evliydim."

"Vay," dedi Luke. "O biliyor mu?"

"Şimdilik hayır. Mecbur olmadıkça söylememe kararı aldım. O zamana kadar bu benim küçük sırrım."

Onları dinlerken Grace, bu kadınlar gibi arkadaşların özlemini çektiğini hissetti. Sert ve cesurlardı. Ayakta kalmayı başarmışlardı. Onlar gibi olmak istedi. Gittiği yoldan ve ken-

dine olan güvensizliklerinin hayallerini mahvetmesinden usanmıştı. O günler sona ermişti ve adanın kuzey kıyılarındaki uçurumlar görünürken kararını vermişti.

Aniden Gansett Adası'na varmak ve hayatının hareketleneceği bir sonraki evreye geçmek için sabırsızlanıyordu.

Altıncı Bölüm

Grace, arabasını feribotun dışına sürerken Beachcomber'a baktı. O ayrıldığından beri hiçbir şey değişmemişti. Güney Limanı'ndaki otelde hafta sonu için yer ayırtmıştı. Ayrıca pazartesi gecesi arabasıyla karşıya dönmek için son feribota bilet almıştı. Bu yolculuğun eve dönüp eşyalarını toparlayıp eski hayatını arkasında bırakması ve Gansett Adası'nda yeni hayatının başlaması için kısa sürmesini umuyordu.

Eczane Kuzey ve Güney limanları arasındaki yolun ortasında, anayolun üzerindeydi. Grace dersine çalışmış, büyük bir itibarı olan Gold'ların yerini almanın iyi bir iş olacağını fark etmişti. Adanın tek eczanesi sabit müşterileriyle güvenli bir yatırımdı. Bir şey hakkında en son ne zaman bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu, ama iyimser olmayı sürdürmüştü. Bir haftada çok fazla şey değişebilirdi. Belki Gold'lar çoktan bir alıcı bulmuşlardı. Belki onun teklifini kabul etmeyeceklerdi. Belki...

Pekâlâ, kes şunu, dedi Yeni Grace, Eski Grace'e. Şu kendi kendine engeller koyma olayını kes. Bunu artık yapmıyorduk, hatırladın mı?

Arabayı park etti ve kendini arabadan çıkmaya zorlamadan önce uzun bir süre iki katlı eski çatılı binaya baktı. Ne olursa olsun o iyi olacaktı. Çünkü bir şeyleri değiştirmeyi kafasına koymuştu ve Mystic'teki işinden istifa etmişti bile. Bu hafta sonu ne olursa olsun yıllardır içinde olduğu tekdüzelikten çıkmanın zamanı gelmişti.

Kapıyı açtığında çınlayan çanların hoş sesi, onun geldiğini bildirdi ve ona kadar gelen havanın tatlı kokusunu aldığında Grace gülümsedi. Mekân bir eczanenin gerektirdiği gibi kokuyordu. Dükkânın arka tarafına doğru giderken Bayan Gold'a rastlamayı umdu. Tezgâha geldiğinde Grace onu sordu.

"Bazı işleri halletmek için az önce ayrıldı," dedi eczacı. Yaşlı adam tel çerçeveli gözlükleriyle ona gülümsedi. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Ah, şey, acaba eczane için bir alıcı bulup bulmadığını biliyor musunuz?" Grace, adamın yanıtını beklerken nefesini tuttu.

Adamın gülümsemesi biraz soldu. "Henüz bulamadı. Umudumuzu kaybetmedik. Bu aralar olur, belki." Gözlüklerini çıkarıp gömleğiyle kravatının üzerine giydiği beyaz önlüğüne sildi.

"Siz Bay Gold musunuz?"

“Evet.”

Grace tezgâhın üzerinden elini uzattı. “Ben Grace Ryan...”

“Siz Mystic’ten gelen eczacısınız. Eşim bana sizden bahsetti!” Adam ona uzun, ölçüp tartan bir bakış attı. “Gününümü güzelleştirecek misiniz, hatta ayımı ve yılımı, genç hanım?”

“Çok büyük bir ihtimalle.”

“Ah, ne mutlu bir gün! Pamela, burayla biraz ilgilen,” dedi kendisiyle birlikte çalışan tezgâhın arkasındaki kadına. “Ben birazdan dönerim.”

“Peki, Bay Gold,” dedi Pamela, Grace’e temkinli bir bakış atarak.

“Buradan, Bayan Ryan.” Grace’e sıkışık bir ofise açılan çift kanatlı kapıya doğru eşlik etti. Oturduklarında ellerini masanın üzerinde birleştirdi. “Şimdi, sadede gelelim.”

Grace, onun doğrudan söze girmesine memnun oldu. “Doğrusu, eczanenizi almaya yetecek kadar param yok.”

Adamın yüzü hayal kırıklığıyla doldu. “Ama düşünmüştüm ki...”

Grace, elini kaldırarak onu durdurdu. “Teklifim şu. Üniversiteden mezun olduğumdan beri yaklaşık yedi yıldır çalışıyorum ama herhangi bir kredi geçmişim ya da kredi çekebilmek için bir teminatım yok. Yine de yüklü bir miktar ön ödeme yapabilirim. Eğer siz ve Bayan Grace kalan miktarı bölüştürürseniz, aylık ödeme yapacağımı garanti ederim.” Grace konuşmayı bitirdiğinde terlemeye başladı. Bütün

hafta kendisine bunun riskli bir girişim olduğunu söyleyip durmuştu, ama planını Bay Gold'a anlatırken onun evet demesini ne kadar çok istediğini fark etmişti.

Adam, onun fikrini ölçüp tartarken elini yüzünde dolaştırdı. "Bu bizim umduğumuz şey değil ama *kötü* bir fikir de değil."

Adamın onu direkt reddetmemesi üzerine Grace rahatlamış bir şekilde nefes verdi.

"Tabii, bunu eşimle konuşmak zorundayım."

"Tabii."

"Ne kadar süre buradasınız?"

"Pazartesi günü saat beşteki feribota yer ayırttım."

Adam kaşlarını çatı. "Kışın buranın nasıl olacağını düşündünüz mü?"

Bu, hayatını değiştirme planım yaparken Grace'in en çok mücadele verdiği kısımdı. "Düşündüm ve alıştığımdan çok farklı olacağını bilsem de, çevreye karışmaya başlamak ve işleri yürüterek kendimi meşgul tutmak istiyorum."

"Eşim sana üst kattaki daireden bahsetti mi?"

Bu haberle Grace'in kalbi sevinçle hopladı. Onlarla anlaşma durumunda yaşayacak bir yer bulmak onun bu hafta sonu için önceliklerinden biriydi. "Hayır, bahsetmedi."

"Görmek ister misin?"

"Çok sevinirim."

Adam ona ofisin dışını işaret etti. "Önden buyur, canım."

Dükkanın içinden geçerken zihnine değiştireceğı birkaç

şeyle ilgili not aldı ama çoğunlukla temiz, düzenli ve en önemlisi işlek görünüyordu. Dükkânın önündeki iki kasada her sırada en az dört kişi vardı ve bu Grace'i gülümsetti.

Bay Gold, onu binanın arkasına yönlendirdi. Sağlam ahşap merdivenler bir yandan Güney Limanı'nı, diğer yandan kasaba sahilini görüyordu. Renkli saksılar içinde canlı çiçekler ve sııklara sarılmış domates fideleri vardı.

Adam, onu ferah bir oturma ve yemek odasına açılan sürme kapıya yönlendirdi. Mutfak uçtaki duvardaydı ve ilk bakışta biraz yenilenmeye ihtiyacı var gibi görünüyordu. Başını kaldırdığında yatak odası olarak kullanılan asma katı gördü.

"Üstte banyo, aşağıda şöminenin yanı sıra bir de tuvalet var," dedi Bay Gold. "Burası çok büyük değil ama bizim işimizi gayet iyi gördü."

"Benim de işimi görecektir," dedi Grace. Boyayacağı renkleri, mobilyalarını ve alması gereken şeyleri düşününce Grace'in kalbi heyecanla hızlandı. Kendisini burada yaşarken hayal edebiliyordu. Ailesinin ara sıra ziyaret edebileceği kadar yakındı ama ailesinin çat kapı gelip hayatına davet-sizce dahil olamayacağı kadar da uzaktı.

Bay Gold, onun eline üzerinde çok bilinen bir ilaç firmasının logosu olan bir not defteri verdi. "Telefon numaranı yaz, eşimle bunu konuşma fırsatı yakaladığımızda seni arayacağım."

Grace, kalemi alıp ceptelefonu numarasını yazdı. Def-

teri adama geri verdi ve elini uzattı. “Kararınız ne olursa olsun teklifimi düşündüğünüz için teşekkür ederim.”

Bay Gold, defteri masanın üzerine bırakıp Grace’in elini iki elinin arasına aldı. “Eşim ve ben torunlarımızla yaşamak için acele ediyoruz bu yüzden bir şeyler yapabileceğimizi umuyorum.”

“Ben de öyle umuyorum. Sizden haber bekleyeceğim.”

Grace heyecan ve hevesle dolarak arabasına gitmek üzere merdivenlerden indi. Bir sonraki durağının da ilki kadar iyi geçmesini diledi. Arabasını McCarthy’lerin evine doğru sürdüğünde, onu neredeyse yolundan döndürecek bir gerilim sardı her yanını. Çok az tanıdığı bir adamı görecektir olması onu neden geriyordu ki? Bu kadar önemli olan neydi?

Adama olan borcunu ödeyip Beachcomber’da ayırttığı odaya yerleşecekti. Bu hafta sonu, ona aday keşfetmek ve bundan sonra evi diyeceği yeri öğrenme fırsatı verecekti.

Bir yandan ailesine taşınacağı haberini vermek istiyordu, ama onlara kendisini caydırma fırsatı vermemek için her şey imzalanıp damgalanıncaya kadar bu olmayacaktı.

McCarthy’lerin büyük beyaz evinin önünde arabasından indi ve kendine kapıda hiç araba olmamasının önemli olmadığını söyledi. Eğer evde değillerse sonra yine gelebilirdi. Beyaz çit kapıya doğru yürürken onu karşılayan güllerin kokusu geçen hafta sonu Evan’ın ona, annesinin bahçesinde eşlik edişini hatırlattı.

Grace zili çaldı ve tekrar çalıncaya kadar uzun bir süre

bekledi. Hiç kimse gelmeyince hissettiği sersemletici hayal kırıklığı onun Evan'ı tekrar görmeyi ne kadar istediğini anlaması için yeterli oldu. Adamın kadınlar ve ilişkiler üzerine olan felsefesinin ışığında bu çok saçmaydı.

Arabasına dönerken solgun bir gül gibi hissetti. Marina buradan sonra kontrol etmek için en mantıklı yer gibi görünüyordu, bu yüzden Kuzey Limanı'nın muhteşem manzarasını önüne alarak arabasını tepeden aşağı sürdü. "Ne kadar güzel bir yer," dedi iç çekerek. "Burada yaşamayı ve bu manzarayı her gün görmeyi düşünsene."

Mystic'in manzarasının da yabana atılacak yanı yoktu, ama bu... bu bütünüyle farklı bir şeydi. Gözüne boş bir park alanı takıldığında marinaya hâlâ yolu olmasına rağmen arabayı oraya çekti. İskeleye doğru yürürken bu kadar uzağa park ettiği için pişman olmaya başladı ve Evan'ın onu terli terli görmesinden endişe etti, tabii buradaysa. Hava eylül ayına göre alışılmadık şekilde sıcaktı ki bu da iskelenin insanlar, bisikletler ve tasmalı köpeklerle hareketlenmiş olduğu anlamına geliyordu.

Kendini marinanın restoranından içeri attığında güneşten kurtulduğu için rahatlayıp kaşlarının üstündeki teri sildi. Zihninde terli domuz görüntüleri dans ederken başını kaldırdığında ona bakan Evan'ı gördü ve onu gördüğüne memnun olmuş gibi bir hali yoktu. *Harika*. Grace ona doğru yürümeye başlamadan önce derin bir nefes aldı.

"Böldüğüm için özür dilerim." Evan, onu andıran bir adamla ve kısa, diken gibi kırmızı saçları olan bir kadınla konu-

yordu. Diğer adam, mavi gözlerini ona çevirdiğinde Grace'in neredeyse nefesi kesildi. İnsanı delirtecek kadar ateşli iki adamın aynı anda bir restoran köşesinde olması nasıl mümkün olabiliyordu? O an adamın büyüleyici gözlerine dikkatlice baktığında onun Evan'ın kardeşi olduğuna şüphesi kalmadı.

"Grace." Evan'ın sesindeki hafif teklemeyi kaçırmadı. "Burada ne arıyorsun?"

Üzerinde sarı bir Bob Marley tişörtüyle sörfçü şortu, ayaklarında da terlikleri vardı. Saçları dağınıktı ve yüzü tüm günü sahilde geçirmiş gibi güneşten yanmıştı. Bugüne kadar gördüğü en muhteşem ve en nefes kesici adam olmalıydı. Görünen o ki her zaman ulaşamayacağı erkeklere karşı zaafı vardı.

"Ben, şey, sana borcum vardı ve ödemek istedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Yapmak istedim." Onu açık bir ilgiyle süzen diğer çifte baktı.

"Ah, özür dilerim," dedi Evan. "Grace, bu ağabeyim Grant ve onun kız arkadaşı Stephanie."

"Ah," dedi Stephanie yüzünde onu tanıyan bir ifadeyle. "Hakkında bir şeyler duymuştum."

Evan'ın ağzı açık kalmıştı. "Ne duydun?"

Stephanie ona şımarık bir şekilde sırıttı. "Asla söylemem," dedi tezgâhın arkasından dolaşıp Grace'in koluna girdi. "Gel, otur. Meşhur balık çorbamızdan iç." Stephanie, Grace'e masaya kadar eşlik etti. "Biraz da istiridyeli kızarmış hamura ne dersin?"

Stephanie'nin idareyi ele almasıyla neşelenen Grace, ona baktı. "Biraz balık çorbası çok iyi olur."

Stephanie, Evan'a göz kırparak balık çorbasını servis etmek üzere tezgâhın arkasına geçerken Grant'e kalçasıyla vurdu. Onu iş başında izlerken Grace, Stephanie'nin arkadaş olmak isteyeceği türden korkusuz bir kadın olduğuna karar verdi. Eski Grace risk almayan güvenli arkadaşlıklara çekilirdi. Yeni Grace'in her zaman kurallara itibar etmeyen insanlarla tanışmak ilgisini çekiyordu. Diken diken saçlarıyla, *piercing*'li diliyle ve McCarthy kardeşlerin hakkından gelen küstah tavırlarıyla Stephanie, onun ilgisini çekmişti.

Grant'in telefonu çaldığında yanıtlamak için izin istedi.

Grace, Stephanie'nin dönmesini beklerken Evan'a gergin bir bakış attı. "Eğer seni hazırlıksız yakaladıysam özür dilerim."

"Sorun değil." Onun duymak istediğini düşündüğü şeyi söylese de beden dili ziyaretinin onun için büyük bir sorun olduğunu söylüyordu. Evan oturup uzun, esmerleşmiş bacaklarını uzattı. "Bana geri ödeme yapmanı gerçekten beklemiyordum. Sana yardımcı olduğum için mutlu olmuştum."

Kendini gözlerini adamın kaslı bacaklarından çekip yüzüne bakmaya zorladı. Tüm vücudu adamın ateşlediği tuhaf hissin yarattığı utançla yanıyordu. "Sana borcumu ödemek benim için önemliydi."

Adam başını eğip Grace'in kalbinin hızla atmasına ve avuç içlerinin terlemesine neden olacak şekilde numaradan

kaşlarını çattı. “Bunun bizi belirgin bir çıkmaza sürükleyeceğine eminim.”

Grace tek kaşını kaldırıp adama geri çekilmek gibi bir planı olmadığını gösterecek şekilde inatla çenesini kaldırdı.

Evan gülerek kadının arsızlığı karşısında başını salladı.

Evan’ın kahrolası gamzeleri yüzünden Grace’in dili tutulmuştu.

“İşte geldi.” Stephanie balık çorbası, kaşık ve krakerle geri dönmüştü. “İçecek olarak ne istersin?”

“Su harika olur.” Grace devasa çorba kâsesine baktığında çok azını yiyebileceğini biliyordu. Kaba ya da nankör biri gibi görünmeden geri kalanını nasıl bırakacağından endişe etti.

Stephanie, masaya limon dilimli ve buzlu bir bardak su bırakıp onlara katılarak oturdu.

Grant telefon konuşmasını bitirince dördüncü sandalyeye oturdu.

Grace tüm gözler ona bakarken kendini kafesinde beslenme zamanı gelmiş bir maymun gibi hissetti. Tattığında çorbanın dilinde patlayan aromasıyla neredeyse inledi. “Muhteşem.”

Stephanie memnuniyetle kızardı. “Linda’nın tarafı. Ben birazcık değiştirdim.”

“Dostun Linda bu söylediğini duymasa iyi olur, bebeğim,” dedi Grant, Stephanie’nin eline uzanırken. “Oynadığın şey, tarihi aile tarafımız.”

Stephanie dilini çıkardığında Grant’in gözleri şehvetle ateşlendi.

Grace, tahrik olduğunda Evan'ın gözlerinin de böyle görünüp görünmediğini merak etti. *Kes şunu! Saçmalıyorsun. Tahrik olduğunda nasıl görüldüğünden sana ne?* Boğazındaki yumru büyürken kendini çorbadan bir yudum daha almaya zorladı. Grant ve Stephanie'nin söylediklerini dinliyor gibi yaparken Evan'ın ona bakmaya devam ettiğinin farkındaydı.

“Ne zamana kadar buradasın?” diye sordu Stephanie.

Grace, Evan'ın onun cevabını beklerken ilgiyle doğruluşunu izledi. “Pazartesiye kadar.” Evan rahatlamış mıydı yoksa Grace bunu hayal mi etmişti?

“Dışarı çıkmalı ya da bir şeyler yapmalıyız.” dedi Grant “Sana adayı gezdiririz.”

Evan, ağabeyine acı çeken bir bakış attı. Grace ağzını peçeteyle silerken Evan'ın onu etrafında istemediğini açıkça anlamıştı. Mesajı almıştı. “Çok naziksin, Grant. Bu arada çorba çok lezzetliydi.” Evan'a borcu olan yüz dolarlık banknotu çantasından çıkardı. Masanın üzerine koyup biberliği üzerine yerleştirdi. “Nezaketin için tekrar teşekkür ederim, Evan. Sizinle tanışmak çok güzeldi.”

Grace kalkıp restoranın dışına yürürken kendisine bunu hayal ettiği harika maceranın sadece başlangıcı olduğunu hatırlattı. Kendisini mutlu ya da bütün hissettirmesi için Evan McCarthy'nin arkadaşlığına ihtiyacı yoktu. Bu teselli konuşmasını bir yana bırakınca onun Grace'in düşündüğü kişi olmaması tam bir hayal kırıklığıydı. Erkeklerle son deneyimi

düşünüldüğünde bu onu şaşırtmamalıydı.

Neredeyse kendine zaten ondan ilk gördüğünde de hoşlanmadığını söyleyecekti ki ona seslendiğini duydu.

“Grace! Dur! Bir saniye bekle.”

Döndüğünde adamın arkasından koştuğunu gördü.

“Ne istiyorsun, Evan?”

Kadının eline uzandı, parayı avcuna koyup elini paranın etrafında kıvırdı. “Bunu istemiyorum.”

Grace, adamın elini tutup parayı avcuna bastırdı. “Ben de.”

“Bak, sana yardımcı olduğum için mutlu oldum. Emnim sen de benim için aynısını yapardın.” Kadının elini bu kez nazikçe tuttu ve parayı avcuna bastırıp eliyle orada tuttu.

Teninin sıcaklığı Grace’in tenine geçerken boğazı duyduğu duygu yoğunluğuyla tıkanı. Adamın dokunuşundan ne kadar etkilendiğini bilme riskini almaktansa para konusunda mağlubiyeti kaybetti. “İyi. Başka bir şey var mı?”

Adamın yüzü tekrar acılı bir ifadeye büründü. “Ben, şey...”

“Bak, bugün seni hazırlıksız yakaladığımı biliyorum, ama gelmemin tek nedeni sana borcumu ödemektir. Başka bir amacım yoktu. Ağabeyinle ve Stephanie’yle tanıştığımı sevindim. Birlikte çok tatlılar.”

Devam etmeden önce durakladı. “Seni tekrar görmek güzeldi.” Arkasını dönüp arabasını park ettiği yere yöneldi.

“Dur.” Kadını kolundan tuttu. “Gitme.”

Grace derin bir nefes verdi. “Seni aşırı derecede rahatsız

ettiğim belli. Bırak gideyim. Böylece hepimiz daha rahat oluruz. Tamam mı?”

“Hayır. Tamam değil. Gitmeni istemiyorum.”

“Neden?”

Evan ona çok uzun ve çok rahatsız edici bir süre baktı. “Bütün hafta seni düşündüm.” Her bir sözcük ona önemli bir şeylere mal oluyor gibiydi.

Kelimelerin tek başına bir insanı hareket edemeyecek hale getirmesi mümkün müydü? Belli ki öyleydi. Onun başka ne söyleyeceğini beklerken olduğu yerde donakaldı.

Elini, Grace’in omzuna koydu. “Sen restorana geldiğinde... Kapıdan içeri girdiğin an ne düşünüyordum, biliyor musun?”

Grace konuşamayacak halde olduğundan başını salladı.

“Acaba Grace yerli yersiz gülüşüyle şimdi kiminle alay ediyor, diye merak ediyordum, bunu düşünüyordum. Sonra başımı kaldırdığımda oradaydın. Çok çılgınca, değil mi?”

Adama bakakaldı, doğru duyup duymadığından hâlâ emin olamıyordu. Uyduruyor olmalıydı. Gerçekten onu düşünüyor olamazdı! Ne zaman onu hayal kırıklığına uğratıp gerçekten hoş bir kız olduğunu ama ilgilenmediğini söyleyecekti?

“Grace?” Elini kadının yüzünün önünde salladı. “Hâlâ benimle misin?”

Kafasının içindeki sisi atmaya çalışarak başını salladı. “Üzgünüm, seni şaşırttım.”

“İyi bir şaşkınlıktı. Çok iyi bir şaşkınlıktı.”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi Evan sırtarak. Leziz, seksi, gamzeli gülüşü kalbinin daha hızlı atmasına ve ağzının kurummasına neden oldu. “Gerçekten.”

“Beni gördüğüne sevinmemiş gibiydin.”

“Seni görmek çok güzeldi.” Kaşları kafasını nelerin karıştırmış olabileceği düşüncesiyle çatıldı. “Sadece çok şaşırmıştım.”

Aralarındaki çekim canlı bir bağmış gibi cızırdadı. Adamın saçını düzeltmek, yumuşak mı sert mi olduğunu anlamak için kirli sakalına dokunmak istedi.

Evan sanki her bir detayı zihnine kaydeder gibi ona dikkatle bakmaya devam etti. “Yani bu hafta sonu burada mısınız?”

Onun dikkatli bakışının ya da sıcak güneşin altında kendini başını eğmemeye zorlayarak, “Pazartesiye kadar,” dedi.

“Güzel.”

“Neden güzel?”

“Çünkü bu gezip eğlenmek için bolca zamanımız var anlamına geliyor.”

“Ah, öyle mi?”

“Kesinlikle öyle.” Kadının gözlerine bakabilmek için dizlerini kırdı. “Eğer sen de istersen öyle.”

En kibirli ses tonunu takınarak, “Eğlenceye karşı değilim,” dedi.

“Bunun için Tanrı’ya şükür. Sıkıldığını falan düşünmekten nefret ederdim.”

Grace onu şakayla ittiğinde Evan geriye doğru sendeledi. Düşmesin diye onu tutarken de kıkır kıkır güldü. Nasıl olduysa kendini adamın ona dolanmış kollarının arasında göğsüne yaslanmış bir şekilde buldu.

Omurgasından aşağı ürpertiler göndererek, “Düşeceğimi sandığın için güldün,” diye fısıldadı kadının kulağına.

Güneş kreminin ve adamın seksi kokusu duyularını doldururken her yanının ısındığını hissetti. “Kesinlikle hayır.”

“Evet.”

Gülümseyerek adamın kollarında rahatladı ve bunun harika bir hafta sonu olacağına karar verdi.

Yedinci Bölüm

Laura McCarthy mantıksız bir heyecanla dolarak arabasını Sand&Surf Otelı'nın arkasındaki park alanına sürdü. Hayatının en kötü on gününden sonra yıpranmış eski otel ona daha iyi görünmüştü. Araba dolusu eşyasını üç kat yukarıya, müdür dairesine çıkarmak fikri pek cazip görünmüyordu, ama buraya bir an önce ve sonsuza kadar yerleşmek için sabırsızlanıyordu.

“Bugünün işini yarına bırakma,” diyerek iki tane hafif çantayı omuzlayıp öndeki sundurmaya yöneldi. Owen'ın ona verdiği anahtarı arka cebinden çıkarıp paslı kilide soktu. Çevirdiğinde hiçbir şey olmadı.

“Harika.”

Çantaları bırakıp anahtarı çevirmek için iki elini birden kullandı, ama anahtar yerinden kıpırdamadı bile. Neden Owen'ın anahtarı hiç sıkıntı çıkarmazken kendisinininki çıkarmıyordu? Bu kötüye mi işaretli? Daha içeri bile giremezken

burayı nasıl yenileyip yönetecekti?

“Hadi ama,” diye fısıldadı ter içinde tekrar denerken.

“Prenses! Dönmüşsün!”

Laura arkasını döndüğünde Owen’ın muhteşem yüzünde şapşal bir sırıtişla merdivenleri hızla çıktığını gördü. “Bizi unuttuğunuzu düşünmüşüm.”

Gözleri buluştuğu anda Laura, başının çok büyük bir belada olduğunu fark etti. Onu gördüğü için çok çok mutlu olmuştu. Atlattığı badire düşünülüşünde hiçbir adamı gördüğü için mutlu olmamalıydı, o adam hiç kimseye ve hiçbir şeye bağlanmadan avare dolaşan bir müzisyen olsa da.

Özgür ve bağlanmadan yaşanan bir hayat tarzı şu an ihtiyacı olan son şeydi ama adamın tasasız neşesi ihtiyacı olan her şeydi.

“Ne kadar kötüydü?” diye sorarken gri gözleriyle ona uzun, ölçüp tartan bir bakış attı.

“Çok kötüydü.”

Adam aralarındaki mesafeyi kapatıp ona içindeki fırtınayı dindirecek şekilde sıkıca sarıldı.

“Ne oldu?”

Yakınlığının yanı sıra temiz, ferah kokusuyla şaşkına dönmüştü. Konuşamadığı için yapabildiği tek şey nefes almaktı. O da kollarını adamın etrafına dolayarak sarılışına karşılık verdi.

“Düğün hediyelerini geri gönderdim, boşanma evraklarını doldurdum, dairemde taşındım ve babama son haberleri verdim. Sadece üç aylık evliliğimin yıkıldığını değil hamile

olduğumu da söyledim. Oldukça maceralı bir on gündü.”

Owen hafifçe kıkırdadı. “Komik olmadığını biliyorum ama durumu böyle ortaya koyunca...”

“Gülmek dışında yapabileceğin başka ne var ki?”

“İleri bakarak kendini meşgul edebilirsin.”

Laura tüm gününü onun tatlı konforuyla sarmalanmış bir halde geçirebilirdi ama kendi ayakları üzerinde durma vakti geldiğinden kendini geri çekti. “Başarı en iyi intikamdır, değil mi?”

“Öyle duymuştum.”

“Öyleyse başım belada demektir, çünkü henüz kapıyı bile açamıyorum.”

“Dur, yardım edeyim.” Kadının yanından geçip anahtarı çevirdi ve kapı açıldı.

“Madam, krallığınız sizi bekliyor.”

“Bekle! Bunu nasıl yaptın?”

“Her şey bilekte,” dedi Owen göz kırparak.

Kolunu coşkulu bir şekilde uzatarak onu büyükanne- siyle büyükbabasının sahibi olduğu ve elli yıldır işlettiği otelin içine buyur etti. Bu otel, Laura’nın annesinin ölümünün ardından yaşlı küçük bir kızken amcası Mac ve yengesi Linda’yı ziyaret ettiği zamanlardan beri onu çekiyordu.

Eşikten geçerken gözü yaşla doldu. Annesiz geçirdiği ilk yazı, yaşadığı saf acıyı, bu adanın onun için ne kadar büyük bir anlam ifade ettiğini hatırladı. Bu ada onu sakinleştirmişti, iyileştirmişti. Belki yine öyle olurdu. Bunu sadece umut edebilirdi.

“Prenses? İyi misin?

Grace derin bir nefes aldı. Biraz cesaret toplamak için yürümeye devam etti. Başka şansı var mıydı? “Değilim ama olacağım.”

Cumartesi öğleden sonra ilerleyen saatlerde Grace, Stephanie ve Laura’yla şezlonga uzanmış sanki kırk yıllık dostlarıymış gibi sohbet ederken Evan, Grant ve Owen’la sahilde dolaşıyordu.

“Kızların arası çok iyi,” dedi Grant.

“Cidden,” dedi Owen.

“Stephanie’yi biraz rahatlayıp arkadaş edinmiş gördüğüm için mutluyum,” dedi Grant.

“Çok uzun bir süredir yalnızdınız.”

Evan ağabeyini dürttü. “Onun için zor bir durumu hallettin, ağabey.”

“Öyle görünüyor.” Grant korkunç mavi gözlerini Evan’a çevirdi. “Aynısını senin için de söyleyebilirim.” Owen’a dönen Grant, “Tüm öğleden sonra gözlerini Grace’ten nadiren çekebildiğinin farkında mı sence?”

Owen kahkahalara boğulurken Evan gücenmişlikle öfkelendi. “Bu doğru değil!”

“Korkunç derecede güzel,” dedi Owen. “Ona neden kapıldığını çok iyi anlıyorum.”

“Komik biri de,” diye ekledi Grant. “Ondan hoşlandım.”

“Bunu neden bu kadar büyük bir mesele haline getirdi-

niz, anlamıyorum.” Evan sanki hayatı falan için savaşıyor gibi hissetti ki bu çok saçmaydı. Ne için savaşması gerekiyordu? Çünkü gülmüşlerdi, çünkü onu etkileyici buluyordu, çünkü onu daha iyi tanımak istiyordu. Bu büyük bir sözdü. İşin gerçeği kendisine bundan kurtulmasını söylemeye çalışması dışında bu kadına diğer kadınların çoğundan, hatta hepsinden daha fazla ilgi duyuyordu. “Biz sadece arkadaşız. Ben ona *tutulmadım*. Bu da ne anlama geliyorsa.”

“Eğer bilmiyorsan,” dedi Owen, “Sana açıklamayacağım.” Grant onların atışmasına güldü.

“Ya sen?” dedi Grant, Owen’a. “Laura’yla ayrılmaz ikili gibisiniz. Tüm bunlar ne?”

Owen’ın gülümsemesi hızla somurtmaya dönüştü. “Hiçbir şey. Biz arkadaşız. Hepsi bu.”

“Hı hı,” dedi Grant bilmiş bir gülümsemeyle. “Sen de aynı Evan gibisin.”

“Artık burada neler olduğunu anlamıyorum,” dedi Evan, umutsuzluk içini kaplarken. Sanki kravatı onu boğuyormuş gibi boğazı sıkıştı. Tabii, kravat takmış olsaydı. Söylemek gerekirse üzerinde tişört bile yoktu. O zaman neden akciğerlerine hava almakta zorlanıyordu?

Grace etrafındayken neden böyle –mutlu, huzurlu, keyifli, tahrik olmuş, ilgisi uyanmış, altüst olmuş– hissettiğine dair hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Hepsi kafa karıştıran tek bir paketti. Hiçbirinin mantığı yoktu. O da hayatından geçen bir sürü kadından sadece biriydi. Bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirmek için bir sebep yoktu.

Kadının Stephanie ve Laura'yla oturduğu yerden çınlayan kahkahası dikkatini o yöne çekti. Grace'in elleri onlara anlattığı eğlenceli hikâyeyi canlandıracak şekilde dans ediyor ve iki kadını çılgınca güldürüyordu.

Evan, onun ne anlattığını bilmek istedi. Hikâyeyi duymak ve şakaya dahil olmak istedi. *Onu* istedi. Yüce Tanrım. Onun sorunu neydi? Havanın sıcaklığı eylül serinliğinden izler taşıyor olsa da Evan terlemeye başladı.

O öylece birlikte olup sonra başından atacağı türden biri değildi. Bunu bu kısacık zamanda anlamıştı ve şimdiden onun hakkında çok şey biliyordu. Grace Ryan tek gecelik ilişki yaşanacak tarzda biri değildi ve o da pek bundan fazlasını arayan biri sayılmazdı.

“Şuna bak,” dedi Grant, Owen’a. “Gözlerini dikmiş yine.”

O an Evan’ın Grace’e bakakaldığını inkâr etmesi zordu.

“Ondan hoşlanmanın yanlış bir yanı yok, Ev,” dedi Grant. “Hoş bir kız.”

“Sorun da bu,” dedi Evan, yenilgiyle dolarken. “Benim için fazla hoş.”

“Hayır,” dedi Grant, onu omzundan hafifçe yumruklayarak. “Bu doğru değil. Senin bir sürü, *bir sürü* hatan olmasına rağmen nihayetinde sen iyi bir adamsın.”

“Hayır, değilim.” Evan yıllardır anlamsız bağlar kurduğu kadınları, verip tutamadığı sözleri düşündü. O iyi bir adam değildi. Grace Ryan gibi etik, ahlak ve istikrar gibi şeyleri temsil eden birinden hoşlanmak için yeterince iyi değildi.

“Neden böyle söylüyorsun?” diye sordu Owen. “Mari-

nada mahsur kaldığında onun için ne yaptığına bak.”

“O durumda olan herkese yapacağım şeyi yaptım.”

“O gece orada bir sürü adam vardı,” diye hatırlattı Owen ona. “Hiçbiri masasına gidip neden ağladığını sormadı. Kendine daha fazla yüklenme, dostum.”

“Onunla bir şeye başlamak gibi bir niyetim yok. O Mystic’te yaşıyor, ben de yakında Nashville’e döneceğim. Gelecek yaz turnem var. Bir şeylere başlamak için doğru zaman değil.”

“Ben de aynı şeyi kendimle Steph için söylemiştim,” dedi Grant, kız arkadaşına açık bir aşkla ve etkilenmişlikle bakarak. Bununla birlikte Evan bir anda bir şeyler kaçırığının şiddetli bir şekilde farkına vardı. “İş sürdürmeye gelince durum gerçekten umutsuz görünüyordu ama ben onunla ve Los Angeles’a onsuz dönme arasında kalınca her şey çok kolaydı.”

“Şimdi aranızdakiler nasıl gidiyor?” diye sordu Owen.

“Belki bir gün ama kış için Janey’nin evini kirliyorum. Dün Steph benimle yaşamayı kabul etti.”

Evan, ağabeyini hiç bu kadar mutlu görmemişti.

“İyiymiş,” dedi Owen.

“Onun ve üvey babasının hakkında senaryo yazıyorum. Cadılar Bayramı’ndaki mahkemesini sabırsızlıkla bekliyoruz ve en iyisini umut ediyoruz.” Grant omuz silkti. “Bir arada olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebilirmişiz gibi geliyor.”

“Bunlar iyi, hoş,” dedi Evan. “Ve sizin için mutluyum. Beni yanlış anlamayın.”

Grant kaşını kaldırdı. “Ama?”

“Sen her yerde çalışabilirsin. İhtiyacın olan tek şey dizüstü bilgisayarın. Onunla her yere gidebilirsin. Ben Nashville’de dönmek zorundayım. Turneye çıkacağım. Bir kız arkadaş bunun neresine konulabilir?”

“Bilmiyorum,” dedi Grant. “Ama doğru kızsaa bunu anlayacaksın.”

Evan, ağabeyinin söylediği her şeyi inanarak söylediğini biliyordu ama ikna olmamıştı.

“Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?” dedi Grant.

“Sana engel olabilir miyim?”

Grant, Evan’ın somurtuşuna gülerek yürümeyi kesip ona döndü. “Yarının ne getireceğini kim bilebilir? Bu yaz marinada olanlara bak. Babam, Mac ve Luke birkaç dakika içinde ölebilirlerdi. Babam için olan endişesini bir kenara bırakırsak sence Mac, sudan çıkarken bir an önce Maddie’ye kavuşmak dışında bir şey düşündü mü? Aynısı Luke ve Sydney için de geçerli. Sarhoş sürücü sayesinde hayatlarında önemli olanın ne olduğunu gördüler demiyorum. Zaten biliyorlardı. Bunu kaçırmanı istemem, Ev. Ve senin de,” dedi Owen’a. “Şu anki durumu korumaya çalışırken deneyimleyeceğiniz en muhteşem şeyi kaçırmayın. Güvenin bana. Bunu kaçırmak istemezsiniz.”

“Bu *tek bir* tavsiye değildi,” diye homurdandı Evan. “Bu kahrolası bir nutuktu.”

Grant gülerek kardeşinin kafasını koltuk altına sıkıştırdı. Evan ağabeyiyle boğuşurken Owen’ın boşluğa baktığını fark

etti. Grant'ın söylediklerinin doğruluğunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

“Bence eğer neden Grace’e bu kadar güçlü tepki verdiğini anlamaya çalışmazsan üzüleceksin,” diye ekledi Grant. “Ve eğer pazartesi günü onu daha iyi tanımadan gitmesine izin verirsen pişman olacaksın.”

Onu bir daha göremeyecek olma fikri Evan’ın içini mantıksız bir korkuyla doldurdu. Kızlara gönülsüzce bir bakış atmaya cesaret etti ve kadının yüzünde özlem dolu bir ifadeyle onu izlediğini gördü. Onun da Evan’dan aynı şekilde etkileniyor olması mümkün müydü? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

“Yürümeye devam edin,” dedi ağabeyine ve en iyi arkadaşına, kendisi kadına doğru yürümeye başlayarak.

“Ve bunu kaçırılım mı?” dedi Owen, dönüp Evan’ı takip ederek. “Hayatta olmaz.”

“Ben de sizinleyim,” dedi Grant arkalarından koşarken.

Onların girişimine boyun eğen Evan, kadına doğru yürüdü. Eğer yapmak üzere olduğu şeyi bir kere yaparsa bunu geri alamayacağını biliyordu. Ve gerçekten ne yapabiliirdi ki? Hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği ağabeyinin, kuzeninin ve arkadaşlarının gözleri üzerinde olmadan onunla biraz yalnız zaman geçirmek istediğiydi. Grace kocaman açılmış meraklı gözlerle onun yaklaşmasını izlerken, Evan ondan yayılan endişeyi, beklentiyi ve heyecan kırıntılarını hissedebiliyordu. Aralarında olan her neyse Grace de hissediyordu, bu rahatlatıcıydı.

Tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu fark ettiğinde Evan, elini Grace'e uzattı. "Benimle yürür müsün?"

"Ah, şey, tabii." Adamın uzattığı eli tutup kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

Kadının tatlı kokusu onu sararken ona olan ilgisinin ne anlama geldiğini bilmediği fark etti. Genelde tercih ettiği minyon, hoppa sarışınlardan değildi. Ve yine de koyu renk saçlarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını öğrenmek için ölüyordu.

Kadınlarının kendinden emin, deneyimli ve yatak odasının içinde veya dışında yeni şeyler denemeye hevesli olmasını severdi. Grace kesinlikle kendinden emin gibi görünmüyordu.

Stephanie ve Laura, bedenlerini göz önüne seren bikini giymişken Grace'in mayosunun üzerinde kıvrımlarını Evan'dan gizleyen geniş bir tişört vardı. Evan onu mayoyla görmek için öldüğünü ve Grace tüm öğleden sonra üzerini kapattığı için hayal kırıklığına uğradığını kabul etmek istemiyordu.

O Evan'ın tarzı değildi. Bu kadar basitti. O zaman neden sahilde onun yanında yürüyüp kıyıya vuran dalgalardan kaçarken delicesine heyecanlanmıştı? Kalbi tuhaf bir ritimle atıyordu ve ağzı ayağının altındaki kumlar kadar kuruydu. Aklına ona söyleyecek bir tane bile esprili ve hoş bir söz gelmiyordu. Onun sorunu da neydi böyle?

"Güzel bir gün," dedi Grace uzun süren sessizlikten sonra.

"Hı hı." Normal şartlar altında eylül, onun Gansett'te yılın en sevdiği ayıydı. Serin, taze güneşli günler sörf ve yel-

ken sporu yapmak, serin gecelerse sahilde ateş yakmak için harika oluyordu. Bugün ise tamamen keyifsiz ve havasında değilmiş gibi hissediyordu.

“Yine rahatsız olmuş gibi davranıyorsun,” dedi Grace.

“Öyle mi?” Evan irkilerek düşüncesini bir anda söyledi ve baktığında kadının onu izlediğini gördü.

“Bu hafta sonu bana birlikte takılmayı teklif ettiğin için pişman mısın?”

“Hayır,” dedi, tam anlamıyla şaşırmıştı. Bu Grace’in düşünmesini isteyeceği son şeydi. Şey, belki de *son* şey değildi... “Tabii ki hayır.”

“O zaman sorun ne?”

“Bilmiyorum,” dedi doğruyu söyleyerek. “Havamda değilim.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Çok eğlenceli bir gün. Senin de benim kadar eğlendiğini ummuştum.”

“Çok fazla eğlendim, Grace. Sorun da bu.”

“Anlamadım,” dedi, sesi kafası karışmış yüz ifadesini yansıtıyordu.

Evan, genç kızın eline uzanıp dudaklarına götürdüğünde tedirgin olduğunu söyleyebilirdi. “Senden hoşlanıyorum.”

“Ben de senden hoşlanıyorum.”

“Hayır, senden *hoşlandığımı* kastettim.”

Evan, kadının sözlerini kavramasını tatminle izledi.

“Ah,” dedi nefessiz kalarak. “Ve bu senin keyfini mi kaçırıyor?”

Başını eğerek uzanıp kadının büzülmüş tatlı dudaklarını

öpme ihtiyacıyla savaştı. Diğerleri her hareketlerini izlerken bunu yapamazdı ama istemişti. Tanrım, istemişti. Sahilin sonuna geldiklerinde bir noktada kıvrılıp kasabanın sahiline geçiliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse kasaba sahilinin sonu genellikle تنها olurdu.

“Gel,” dedi Evan elini çekştirirken.

“Nereye gidiyoruz?”

“Görürsün.”

Kayalıkların etrafında dolanıp gruplarının meraklı gözlelerinden uzaklaştıklarında Evan, Grace’in elini daha sıkı tuttu.

“Bu ne acele?” diye sordu Grace, adamla birlikte koşar gibi yürürken.

Evan durup ona döndü ve Grace ona çarpmadan önce onu tuttu. Bu çekimde bir şey olup olmadığını daha kendine söylemeden önce dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Dudakları buluştuğu anda cevabını aldı.

Her yanını saran ateş daha önce ne tür bir kadın istediği fikrini yakıp kül etti. Nedeni ne olursa olsun *bu* kadını istiyordu.

Kollarını ona sığınırcasına adamın boynuna doladı.

“Aç,” dedi Evan sertçe fısıldayarak. “İçeri girmeme izin ver.” Onun ağzını ele geçirmek için başını eğdi ve bu kez daha nazikçe kadının dudaklarını yalayarak gevşemesini sağladı.

Grace onu aynı coşkuyla öpüyor olsa da verdiği karşılıktaki masum, acemi bir şeyler vardı. Buna rağmen dilleri buluştuğunda, Evan kendini kaybetti. Penisi ihtiyaçla kabardı. Tanrı aşkına, kendini kontrol edemediği azgın ergenlik gün-

lerinden beri hiçbir kadına böyle bir tepki vermemişti.

Bu kadın onun tüm kontrolünü ve hislerini elinden almıştı. Dünyada onun istekli ağzının sıcaklığından, dilinin okşayışından, dudaklarının tatlılığından ve onun göğsüne yaslanmış göğüslerinden daha önemli bir şey yoktu. Grace'i, onu şaşırtan ve korkutan bir ihtiyaçla istiyordu.

Kendi tepkisiyle sersemleyerek dudaklarını serbest bırakıp kadına baktı. Sanki bir maraton koşmuş gibi güçlükle nefes alıyordu. Kendine gelince kadının da ona baktığını ve güçlükle nefes aldığını fark etti.

"Vay canına," dedi. "Bu..."

"Evet." Elini kaldırıp iki parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Vay canına."

"Bu gece benimle çıkacak mısın? Yalnızca ikimiz?"

Ona uzun gelen bir süre boyunca Grace, onu inceledikten sonra, "Çok hoşuma gider," dedi.

Cevabıyla cesaret bularak –ve rahatlayarak– elini kadının kalçasına koyup kendine çekti. "Sonrasında, bundan biraz daha yapar mıyız?" diye sordu, dudaklarının onunkilere dokundurarak.

"İkna edilebilirim."

"Bu kibirli tonu sevdim." Kelimelerini öpücüklerle süsledi. "Beni *azar yemişim* gibi hissettiriyor."

"Sık sık cezalandırılmaya ihtiyacın var."

"Şaplak da atacak mısın?" Kadının tüm yüzü kıpkırmızı kesilince Evan fazla müstehcen konuştuğu için kötü hissetti. "Üzgünüm."

“Sorun yok. Saygısızlıklarına alışıyorum.”

Evan tek kolunu onun omzuna dolayıp onu diğerlerinin olduğu tarafa yönlendirdi. “Stephanie ve Laura’yla eğleniyor gibi görünüyordun,” dedi. Zihnini yoğun öpüşmelerinden alıkoyacak başka bir şey –herhangi bir şey– arıyordu.

“Harika insanlar. Stephanie ve Grant birlikte çok şirinler, değil mi?”

“Şirin kelimesini kullanacağımdan emin değilim. Her şeyi pembe gözlüklerle gördükleri ‘yeni âşık olduk’ safhasındalar.”

“Bu kulağa çok alaycı geliyor. Sürmeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Sanırım göreceğiz.”

“Owen’la Laura ne kadar süredir birlikteler?”

“Onlar birlikte değiller.”

“Gerçekten mi? Aralarında şu cızırdayan kimyadan var.”

“Öyle mi? Fark etmemiştim.”

“O zaman bakmamışsındır. Owen ona karşı çok korumacı. Eğer şu an birlikte değillerse, her iddiasına girerim bir araya gelmeleri uzun sürmeyecek.”

“Çok ilginç. Aynısını ikimiz için söylediler. Şu cızırdayan kimya meselesini.”

“Doğru mu bu?”

“Hı hı. Sen ne düşünüyorsun?”

“Ne hakkında?”

Evan gözlerini devirdi. “Cızırdayan kimyamız hakkında.”

“Cızırdıyor mu? Fark etmemiştim.”

Kalçasıyla onu yoklayıp güldürdü. “Bana karşı kabalaşıyorsun.”

“Çok üzgünüm.”

“Üzgün olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Şimdi kim kibirli davranıyor?” diye sordu.

“Öpücüğümüz çok ateşliydi.”

“İyiymi.” Dudağını ısırıp adama muziplik dolu büyük gözleriyle baktı. “Eminim daha iyisini yapabilirsin.”

“Bunun bedelini ödeyeceksin.” Kısa bir an durakladı. “Bana gülüyor musun?”

Kahkahayla birlikte çığlık atarak şezlonglara, yeni arkadaşlarının güvenli bölgesine doğru koşmaya başladı. Evan gidişini izlerken tüm gece boyunca tamamen kendisiyle olacağı zaman için sabırsızlandı. Ona kimyayı gösterecekti.

Sekizinci Bölüm

Grace, Laura ve Stephanie'nin yanına döndüğünde kalbi heyecanla, beklentiyle ve bir parça endişeyle çarpıyordu. Evan'ın gözlerinin şezlongların dizildiği, diğerlerinin oturup ilgiyle onları izlediği yere ulaşıncaya kadar onu arkasından takip ettiğini hissedebiliyordu.

“Millet,” dedi nefes nefese. “Yardımaınıza ihtiyacım var.”

“Neler oluyor?” diye sordu Stephanie, kaşları endişeyle çatılmıştı. “Evan bir şey mi söyledi?”

“Evet! Bana çıkma teklif etti! Giyecek hiçbir şeyim ve neredeyse hiç zamanım yok. Bana yardım etmelisiniz.”

“Konuyla ilgilenelim,” dedi Laura.

İkisi de ayağa fırlayıp şezlonglarını katlayıp eşyalarını toplamaya başladılar.

“Hey,” dedi Grant arkasında onu takip eden Owen'la birlikte sudan çıkarken. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Yapacak bazı işlerimiz var,” dedi Stephanie erkek arkadaşına. “Sizi sonra buluruz.”

Grant’ın somurtabileceği Grace’in hiç aklına gelmezdi ama yapmıştı işte.

Stephanie gülerek onun bükülmüş dudaklarını öptü.

Tek koluyla onu sarıp kadını kendine çekti. “İşte,” dedi ona uzun bir öpücük verdikten sonra. “Bu daha iyi. Şimdi gidebilirsin.”

“Ah, teşekkürler.” Stephanie onun karnını dürtü ve öpüşürken kumun üzerine düşürdüğü plaj çantasına uzandı. “Biz yokken beladan uzak durun.”

Owen eğilip Laura’nın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Laura gülümseyerek ona bakıp başını salladı. “Otelde görüşürüz.”

Üç kadın Stephanie’nin arabasına doğru yürümeye başladılar.

“Grace!”

Arkasını döndüğünde Evan’ın titretmek istemesine neden olan ateşli gözlerle onu izlediğini gördü. Bunu yapmamasının tek nedeni onları göz hapsine almış diğerleriydi. “Evet?”

“Seni saat yedi buçukta alırım.”

“Sonra görüşürüz o zaman.” Sakin ve etkilenmemiş bir tonda konuşmayı başardı ama bu tamamen yalandı. Tamamen –mümkün olacak her seviyede– etkilenmişti. Bir yandan onu görmek için birkaç saatçik bekleyemezken diğer yandan da endişeleniyordu. Son zamanlardaki kötü şansından sonra bu ge-

cenin de kötü geçip geçmeyeceğinden korkmadan edemiyordu.

Stephanie'nin eski arabasına kurulup kasabaya doğru yola çıktıklarında ön koltukta oturan Laura arkasını döndü. "Bize her şeyi anlat. İkiniz gözden kayboldunuz, sizi bir daha göremedik."

"Ki Evan'ın niyeti kesinlikle buydu," diye ekledi Stephanie, dikiz aynasından Grace'e bir bakış atarak.

"Dökül bakalım," dedi Laura.

Tüm bunlar Grace için çok yeniydi. Diğer kadınlarla erkekler hakkında konuşmak için pek fırsatı olmamıştı. Kilo verinceye kadar erkekler kapısına dizilmemişti. Evan McCarthy gibi yakışıklı birinin onunla ilgileniyor olması fikrine bile inanması güçtü. Böyle düşündüğünde kendine çok kızıyordu. Neden Evan gibi biri ondan *hoşlanmasındı* ki?

Ah, kimi kandırıyordu? Evan'm onun vaktiyle şişman olan ve erkeklerle hiçbir deneyimi olmayan bir bakire olduğunu öğrenmesi yeterliydi. Evan hayatını kurtarmak için kaçıp merhamet isteyecekti. Derince iç çekince Laura onun eline uzandı.

"Sorun ne, Grace?"

Yaşlar gözünü yakarken Grace hüsrarla çığlık atmak istedi. Bir adım ileri gitmeyi başardığı her seferinde geriye doğru iki adım atıyor gibi görünüyordu.

"Sizi sahtilden mahrum bıraktığım için üzgünüm," dedi Grace, duygularını kontrol altına almayı başardığında. "Sanırım Evan'la görüşmemizi iptal edeceğim. Bu gece dışarı çıkacak gibi değilim."

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Stephanie. “Sana nasıl baktığını gördün mü? Seni yiyecek gibiydi. Grant, Evan’ın hiçbir kadına böyle baktığını görmediğini söyledi, asla.”

Bunu duymak Grace’i daha sonra olabilecekler için daha çok endişelendirdi. Onu bu kadar çok istiyor olmaktan korkuyordu. Onunla geçirdiği her dakika arzusunu şiddetlendirmişti. Trey’i isteyerek geçirdiği tüm yıllar Evan için hissettikleriyle kıyaslandığında solup yitmişti. Muhtemelen bunun arkasından iyi bir şey gelmeyecekti.

“Seni neyin üzdüğünü bize anlat,” dedi Laura. Sesindeki şefkat Grace’i sıcak bir battaniye gibi sarmaladı.

“Size anlatmak istiyorum ama Evan’a ya da Grant’e ve Owen’a söylemeyeceğinize dair söz vermelisiniz. Ve hiç kimseye.”

“Tabii ki,” dedi Laura. “Söylemeyeceğiz, değil mi, Steph?”

“Aramızda kalacak.”

“Önemli bir mesele.” Grace derin bir nefes alıp kendisini Laura’nın endişeli gözlerine bakmaya zorladı. “Hayatımın çoğunda obezdim. On sekiz ay önce mide kelepçesi ameliyatı oldum ve o zamandan beri elli sekiz kilo verdim.”

“Bu muhteşem!” dedi Laura. “Tebrikler.”

“Aferin sana, Grace,” diye ekledi Stephanie.

“Teşekkürler.” Grace devam etmek için kendini zorladı. “Erkeklerle neredeyse hiç deneyimim yok ve Evan’la aynı ayarda değilmişim gibi hissediyorum.”

“Bu doğru değil, tatlım,” dedi Laura.

“İsteddiği her kadını elde ede...”

“Ama yine de yiyip bitirmek istediği kişi sensin,” dedi Stephanie aynadan sırtarak.

Evan’ın onu yiyip bitirdiği hayali gözünün önüne gelince Grace’in nabızı hızlandı. Bu neye yol açardı ki? Sertçe yutkunarak, “Randevuya çıkarken, flört ederken ya da seks yaparken ya da bunlar gibi şeylerde ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.”

“Yani sen hiç...”

Yüzü küçük düştüğü için ısınırken Grace, Laura’nın nazik sorusuna başını salladı.

“Pekâlâ,” dedi Laura, Stephanie’ye, “Seni hazırlamak için yapacak işlerimiz var.”

“Ben makyajını yaparım,” dedi Stephanie.

“Ben pek makyaj yapmam,” dedi Grace.

“Şimdi yapacaksın,” diye yanıtladı Stephanie arabayı Gold’ların park alanına çekerken. “Biraz malzemeye ihtiyacımız var. Hadi gidelim, bayanlar.”

Birlikte dükkâna girdiklerinde Grace etrafa baktı ama iki Gold’u da göremedi.

Stephanie kozmetik malzemelerin olduğu reyona yöneldi ve dönüp Grace’e uzun bir bakış attı.

“Olağanüstü gözlerin için bir şeyler yapmalıyız,” dedi. “Çok koyu kahverengi değiller, altın gibiler.”

“Katılıyorum,” dedi Laura kirpik dolgunlaştırıcı rimele uzanıp Stephanie’nin koluna taktığı sepete atarak.

“Bir parça parlak koyu gri gölgeler düşünüyorum,” diye ekledi Stephanie, seçtiği parçayı Laura’nın onayını almak üzere kaldırıp gösterirken.

“Harika!” diyen Laura sepete bir pudrayla bykce bir fırça attı. “Bu pudra tatlı tenini vurgulayacaktır.”

“İyi fikir,” dedi Stephanie. “Şimdi, dudaklar.”

Grace başı dönerek onları ruj reyonuna doğru takip etti. Sıralanmış renklerin sarsıcılığı ve kıvamı gözlerinin dolmasına neden oldu.

Stephanie ve Laura, birbirlerine danışmak için kafa kafa vermişken Grace, kendini dükkâna bakarak rahatlatıldı. Sabahkinden bir nebze daha sakindi ama hâlâ kasada bekleyen ve reyonlarda gezinen müşteriler vardı. Eczanenin yüksek arka platformundan dkknda neler olup bittiğini görebilirdi. Tabii bu olursa. Gold’lardan ne zaman haber alacağını merak ederken Bayan Gold’un genizden gelen sesi onu dükkânın n tarafına çevirdi.

“Grace Ryan, bu sen misin?”

Stephanie ve Laura, başlarını kaldırıp şaşkınlıkla Grace’e baktılar.

“Merhaba, Bayan Gold,” dedi Grace, kır saçlı kadın yanlarına gelirken.

“Ah, Henry’ye bunun sen olduğunu söylemiştim! Seni aramaya hazırlanıyorduk!”

Grace kalp atışı yavaşlarken neredeyse nefes almayı bırakmıştı. “yle mi?”

“Teklifini dikkatlice düşündük, çocuklarımıza danıştık ve hepimiz senin Gold Eczanesi’nin yeni sahibi olabileceğine karar verdik! Tebrikler, tatlım!”

Bayan Gold ona sarılırken Grace, Stephanie ve Laura’nın ona afallamış ve sessiz bir şekilde baktıklarını gördü. Grace bunun Bayan Gold’a dükkânın isminin Ryan Eczanesi olarak değiştirileceğini söylemek için iyi bir zaman olmadığına karar verdi. “Çok teşekkürler,” dedi Grace, Bayan Gold’a. “Çok heyecanlandım.”

“Detaylar için bir araya gelip devir işlemleri için başvuru yapmalıyız. Bunu mümkün olan en hızlı şekilde yapmak için acele ediyoruz. Zaten adanın avukatı Jim Sturgil’i gördük, evrakları bizim için hazırlayacak.” Bayan Gold aniden Grace’in yalnız olmadığını fark edip sesini alçalttı. “Ayrıntıları konuşmak için yarın sabah gelebilir misin?”

“Çok sevinirim. Burada olacağım.”

“Harika.” Bayan Gold, Grace’e tekrar sarıldı. “Sana ne kadar teşekkür etsek az. Yarın görüşürüz.”

Dükkânın arkasına doğru gözden kayboldu.

“Aman Tanrım!” dedi Laura. “*Gold’ların dükkânını mı satın alıyorsun?*”

“Öyle görünüyor,” dedi Grace tatminkâr bir gülümsemeyle. Tüm planları gerçekleşiyordu, bundan daha heyecanlı olamazdı.”

“Tebrikler, Grace,” dedi Stephanie. “Bu muhteşem. Adada kalacak olmana çok sevindim.”

“Ben de. Burayı seveceğimi biliyorum. Ama bana bir iyilik yapın, şimdilik dükkânla ilgili haberleri kimseye vermeyin. Evan’ın dükkânı alıyor olmamın onunla bir ilgisi olduğunu düşünmesini istemem, çünkü yok. Bu kendim için istediğim bir şey.”

Bayan Gold iyi haberi verinceye kadar Grace burada çalışmayı ne kadar çok istediğini fark etmemişti. Bu hareketiyle ilgili her şey doğru hissettiriyordu. Yukarıdaki ufak daireye yerleşmek için sabırsızlanıyordu.

“Bunu kesinlikle anlıyorum,” dedi Laura. “Otelde çalışma fırsatıyla ilgili aynısını hissetmiştim. Bu kendim için istediğim bir şeydi. Endişelenme, sen insanlara açıklamaya hazır oluncaya kadar aramızda kalacak.”

Stephanie başıyla onayladı. “Kesinlikle. Bu senin paylaşacağın bir haber.”

“Teşekkürler.” Grace onu anlamaları üzerine rahatladı. “Bunun için çok mutluyum. Kışı sizin de burada olacağınızı bilerek geçirmek fikri daha iyi hissetmeme neden oluyor.”

“Çok eğleneceğiz,” diye söz verdi Stephanie.

Laura seçtikleri ruju sepete attı ve Grace’i kasaya yönlendirdi.

“Haydi, buradan gidelim. Seni ateşli randevuna hazırlamamız gerekiyor!”

“Onunla seks yapmayacağım,” diye itiraz etti Grace. Üç

kadın bir saattir saç şekli denemek için Beachcomber'daki odanın küçük banyosundaydılar. Stephanie, Gold'lardan Grace için gizlice aldığı bir kutu prezervatifi ona veriyordu.

“Her ihtimale karşı,” dedi Stephanie, kutuyu yüzünde bilmiş bir sırıtışla lavabonun yanındaki tezgâha koyarken.

Grace, arkadaşlarının çok ateşli olduğu konusunda garanti verdikleri siyah, ipek kokteyl elbisesine yüz dolar vermişti, elli dolar da onların dediğine göre bacaklarını bir kilometre uzunluğunda gösteren topuklu ayakkabılara. Bu tür şeylerle hiç deneyimi olmadığı için onların sözüne güvenmişti.

“Dudaklarımı oku: Onunla seks yapmayacağım.”

“Şimdi böyle söylüyorsun,” dedi Stephanie gülererek, “Ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmak istemez misin?”

“‘Hazır’ı tanımla.”

“Nasıl söylesem...” Stephanie yardım için Laura'ya baktı. “Bacaklarını titreten önemli bir randevuya gittiğinde nasıl olduğunu bilirsin, değil mi?”

“Tabii ki.”

Stephanie'nin nereye gitmeye çalıştığını fark eden Laura'nın gözleri neşeyle parladı.

Grace birisinin ona ipucu vermesini diledi.

“Eğer seks yapmak için en ufak bir şansın varsa, tıraş da yapmak istersin...” dedi Stephanie aşağıyı göstererek.

Grace sonunda ne demek istediğini anlamıştı. Nefesi ke-sildi. “Öğğ, gerçekten mi? *Tamamını* mı?”

“Tamamı diyemem,” dedi Laura diplomatik bir şekilde.

“Çoğu iyi olurdu. Erkekler bundan hoşlanırlar.”

Grace bu tarz şeyleri hiç bilmeden otuz yıla yakın bir süre yaşamayı nasıl başardığını merak etti. “Öyle mi?”

“Evet,” dedi Stephanie. Grace’e tıraş bıçağı uzatarak duşu işaret etti. “Canavarı evcilleştirme zamanı.”

Laura kahkahalara boğuldu, ardından kıkırdamaya devam etti.

“Canavarın evcilleştirilmeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum,” dedi Grace. “Onunla yatmayacağım.” Eğer yeterince sık söylerse, belki kendi de inanırdı.

“Onun ağabeyiyle yatıyorum ve diğer ağabeyinin karısıyla arkadaşım,” dedi Stephanie. “Sana McCarthy’lerin cinsel cazibesini hafife alma dediğimde bana güven.”

“O la la, çok fazla bilgi.” Laura parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. “Kuzenlerimle ilgili bu tür şeyleri bilmek istemiyorum.”

Stephanie, Laura’ya gözlerini devirdi. “Sanki bunlar senin için yeni.” Grace’i banyoya doğru hafifçe dürttü. “Her ihtimale karşı hazır olmakta fayda var.”

Evan’la yatma fikri Grace’i heyecan, beklenti ve endişeyle doldurdu. “Peki, ama onunla seks yapmayacağım.”

“Kendine böyle söylemeye devam et,” dedi Stephanie, “Ama iddiasına varım yarın bana teşekkür edeceksin.”

Grace kurnazca diğer kadına baktı. “İddiasına varım.” Elini uzattı. “Yirmi dolarına?”

Stephanie elini sıktı. “Elli yapalım. Laura, sen şahitsin.”

“Not edildi. Duşunu al, Grace; sonra saçını yapacağım.”

“Bana bebek bakıcılığı yapmaktan daha iyi işleriniz olmalı.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Stephanie. “Bu çok eğlenceli! Laura’nın senin için seçtiği siyah elbise ve topukluları giyip süslenmeni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni gördüğünde Evan altına yapacak.”

Onlar odadan çıkıp kapıyı kapatırken Grace kıkırdadı. Onların uyarılarını düşünerek dikkatle tıraş bıçağına baktı. “Pekâlâ, belli ki benden daha iyisini biliyorlar, o yüzden hadi bakalım.”

Dokuzuncu Bölüm

Mac McCarthy evine gitmek için acele ederek marinasının ofisini ve restoranını kapattı. Maddie'yi görmek ve çocukların tüm gün yaptıklarını duymak için sabırsızlanıyordu. Maddie'nin riskli gebeliği boyunca haftalarca evde kalarak şımartılmıştı ve şimdi işine geri dönmüşken ailesiyle ilgili neler kaçırdığının farkındaydı.

Güneş tuz gölünün üzerinde kırmızının, pembenin, mavinin ve morun canlı renklerini yansıtarak batıyordu. Maddie'nin güzel günbatımı sevdiğini bilerek ona dışarı bakmasını ve kocasının yakında eve döneceğini bilmesini isteyen bir mesaj gönderdi.

Gün sonunda alışkanlığı olduğu üzere ana iskeleden yürüyüp teknelerin o gece için sımsıkı bağlanmış olduğundan emin oldu. Yolu yarılادığında babasının tanıdık kır saçlarını gördüğünde durdu. Büyük Mac omuzları düşmüş bir halde yaz başı hayatının neredeyse trajik bir şekilde sonlanacağı yere bakıyordu.

Mac babasının yanına gidip elini adamın omzuna koydu. “Baba? İyi misin?”

“Ah, selam oğlum. Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum.”

Mac babasına iskeleye inerken onun kamyonetinin yanından geçmiş olduğunu söylemedi. “Yeni kapattım.”

“Güzel bir gün müydü?”

Mac babasının günlük sorusuna gülümsedi. “Çok güzel bir gündü. Geçen yıl bugünden bin kez daha güzeldi.

“Bunu bilmene sevindim.”

“Buna kayıt tutmak deniyor.”

“Hiç duymamıştım.”

Mac onunla kayıtları düzeltmek için ne kadar uzun süre çekiştiklerini hatırlayarak güldü. “İnan, biliyorum. Burada ne yapıyorsun?”

Büyük Mac tekrar suya baktı. “Hatırlamaya çalışıyorum. Tekrar tekrar deniyorum ama ne olduğunu bir türlü anımsayamıyorum.”

“Sanırım hatırlamaman daha iyi. Bunun travmatik bir yaralanmadan sonra beynin kendini koruma yöntemi olduğunu duymuştum.”

“Çok moral bozucu. Daha hatırlayamazken nasıl geride bırakabilirim?”

Mac’in babasının sesinde duyduğu çaresizlik hiç onun karakterine uymuyordu. Büyük Mac asla umutsuzluğa kapılmazdı. Köpüren, evet ama asla umutsuz değil. Onu böyle görmek Mac’in içine bir korku saldı. “Senin için ne yapabilirim, baba?”

“Hiç kimse bana ne olduğunu anlatmıyor. Beni korumaya çalıştığınızı biliyorum ama bilmek istiyorum.” Oğlunun kolunu kavradı. “Anlat bana, Mac. Lütfen, anlat bana.”

Mac derin bir nefes verdi. Hayatının en kötü gününü hatırlamak istediği son şeydi ama babası için yapmayacağı şey yoktu. “Sana bir bira alayım.”

“Beni başından savma yöntemin bu mu?”

“Hiç de değil.” Kolunu babasından kurtarıp onu barmenin onları sıcak bir şekilde karşıladığı Tiki Bar’a yönlendirdi. “İki hafif bira, lütfen.”

“Hemen geliyor.”

Ellerinde biralarıyla dururken ve barmen de barın diğer ucunda çalışırken Mac, babasına uzun bir bakış attı. “Bunu duymak istediğine emin misin?”

Büyük Mac başını salladı. “Bunu duymaya *ihtiyacım* var.”

Mac, tuz gölünde sallanan teknelere bakarken ihtiyacı olan sözleri bulmaya çalıştı. “Teknenin geldiğini gördüğümüzde restoranın dışındaki piknik masasında oturuyorduk. Büyük dalgalar oluşturarak gölün karşısına geçti. Sen sinirlendin ve adamla yüz yüze gelmek için ayağa kalktın.”

“Neden sen ya da Luke değil de ben?”

“Çünkü kendin halledeceğini söyledin. Bizi işin başına koymuş olsan da patron hâlâ sensin.”

Büyük Mac’ın yüzünde bir sırıtsı belirdi. “Kesinlikle doğru.”

“Adam tamamen kontrolden çıkmıştı. Bu tipleri bilirsin sırf güç, sıfır yetenek. Adamın personeli sarhoş kadın tekne-

nin kış tarafını sana doğru getirdi ve sen de teknenin direğini kavradın. Luke ve ben, seni savurup iskelenin karşısına attığında yardımına koştuk.”

Babasının rıhtımda gözden kayboluşunu hatırladığında Mac’in üzerinden bir titreme geçti. Kirli sakalını sıvazlayarak sakinleşmek için bir dakika bekledi. Babası onun bu sahneyi haftalardır kâbusunda gördüğünü asla bilmemeliydi.

“Ben ah!.. Suya baktığımda senin yüzüstü durduğunu gördüm ve suya atladım.”

Bu konuda konuşmanın Mac için ne kadar zor olduğunu gören babası, elini rahatlatıcı bir şekilde omzuna koydu.

“Seni çevirdim ve... nefes almıyordun, o yüzden sen yeniden nefes alıncaya kadar sana suni solunum yaptım. Şey vardı, kafanı yüzme platformuna çarptığın yerde kan vardı. Tekne... üzerimize geldi. Çok yakına.”

“Luke o zaman mı atladı?”

“Evet. Atladığını görmedim ama tekneye indiğini duydum. Kaptan da öyle yaptı ve nihayet motorun gücünü kesti.”

“Kıl payı.”

“Hem de nasıl. Luke, tekne bizi suyun içinde biçmeden önce adamın dikkatini çekerek ikimizin de hayatını kurtardı.”

“Bunun için büyük bir bedel ödedi.”

“Neyse ki ameliyat bileğini tamamen düzeltti.”

“Öyle olduğunu umalım.” Büyük Mac, Mac’in omzunu sıktı. “Benim için geldiğini biliyordum ama o nefes olayını falan bilmiyordum. Bilmeye ihtiyacım vardı, bu yüzden sana teşekkür ederim.”

“Hadi ama baba. Sanki sen benim için ya da başka birisi için aynısını yapmazmışsın gibi.”

“Korkmuş muydun?”

“Hissizdim. Ondan sonra ellerim saatlerce titredi. Neler olabileceğini hayal etmeye çalıştım, eğer...” Mac başını salladı. “Hayal etmesi imkânsız.”

“Bir gün olacak,” diye hatırlattı babası ona.

“Böyle değil. Doksan dokuz yaşında falanken, hepimize kafayı yediren huysuz bir baş belası olarak olmasını tercih ederim. Belki o zaman sensiz bir hayat tasarlayabilirim.”

“Sen iyi bir çocuksun, evlat,” dedi Büyük Mac. Sesi boğuktu. “Hep böyle oldun.”

Babasının sözleri, ona derinden dokunmuş olsa da Mac şakalaşma yoluna gitti. “Kamyonetinle posta kutularını dümdüz ettiğimizde Joe’yla beni hapisten kefaretle kurtardığın zaman bile öyleydin.”

“O zaman bile öyleydin.”

Babası posta kutusu kazasıyla ilgili ona takılma şansını asla kaçırmazdı. Mac o olaydan sonra yıllar boyunca her gün bunu duymuştu. “İyi olacaksın, baba. Bunu biliyorum.”

“Umarım haklısındır.”

“Annem nasıl?”

“Neden soruyorsun?” diye sordu Büyük Mac aniden dikkat kesilerek. “Sana bir şey mi söyledi?”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

Büyük Mac başını yana eğerek oğlunu inceledi. “Beni bu saçmalıklarla oyalama. Bir şeyler biliyorsun. Dökül.”

Mac neden babasıylaiken pek dürüst olmadan kaçabileceğini düşünmüştü ki? “Evan sizin çok fazla kavga ettiğinizi söyledi.”

“Çenesi düşük, Evan.”

“Endişeleniyor, baba. İkimiz de endişeleniyoruz. Siz kavga etmezsiniz.”

“Ona kötü davranıyorum. Bunu biliyorum ama etrafımda gezinip yardım edeceği bir şeylere ihtiyacım olmasını beklemesine dayanamıyorum. Beni çıldırtıyor.”

“Sadece senin iyi olman için elinden ne geliyorsa yapmak istiyor.”

“Biliyorum ama lanet olsun, sürekli etrafımda dolanıyor.”

“Neden onunla konuşup biraz geride durmasını ve kendi başının çaresine bakmana izin vermesini istemiyorsun?”

“O zaman seninle onun hakkında dertleştiğimi anlayacaktır ve bu hiç iyi olmayacaktır. Güven bana.”

Mac bunu biraz düşündü. “O zaman biraz romantizme ne dersin?”

“Ne dedin?”

“Onu dışarı çıkar. Şarap, akşam yemeği ve sonra onun iyi olduğunu bilmesini, ikinizin normale dönme zamanınızın geldiğini anlamasını sağlayacak bir yer.”

“Hah,” dedi Büyük Mac. “Sence bu işe yarayacak mı?”

“Yarayacağına eminim. Randevu işlerini senden iyi bildiğim için sana bir kaç şey önerebilirim. Bir şartla.”

“Ne şartı?”

“Onun yerinde olsaydın aynısını onun için senin de ya-

pacağın şeyleri yaptığı için ona bağırmayı keseceksin.”

“Bu konular hakkında ne zamandan beri böyle bilgili oldun?”

“Muhteşem bir kadını bisikletinden düşürdüğüm andan beri.”

“Yaptığın en iyi şeydi.”

“Katılıyorum. Şimdi annem meselesini düzelterek misin?”

“Düzelteceğim.”

“Güzel. Şimdi yapman gereken şeylere gelemim.”

Tiffany, Abby’yi onun son birkaç yıldır işlettiği anacadedeki Abby’nin Çatı Katı isimli dükkânın arkasındaki odaya kadar takip etti.

“Kepenک kapatıyoruz’ satışlarında depodaki ürünlerin çoğunu satmayı başardım ama geride hâlâ biraz var.” Düzgünce bir şekilde yığılmış tişörtleri, yaş gruplarına göre ayrılmış oyuncakları ve Gansett Adası hatıra eşyalarını gösterdi. “Bu noktada yapabileceğini yap.”

“Satabildiğim her ürün için sana çek gönderirim.”

“Harika olur.” Abby, Tiffany’ye döndü. “Bunu yapmanın senin için sorun olmayacağından emin misin?”

“Tabii ki olmayacak. Gelecek sezona kadar kendi dükkânımı açmayı düşünmediğim için senin satışlarını bitirebilirim.”

“Hayatımı kurtardın. Texas’a Cal’in yanına gitmek için

endişeleniyordum. Annesi felçten sonra yaşam mücadelesi veriyor bu yüzden Cal'in sesi çökmüş geliyordu.”

“Siz hâlâ evlenmeyi düşünüyor musunuz?”

“Eninde sonunda,” dedi Abby iç çekerek. “Düğünü gelecek ay burada, adada yapmayı planlamıştık ama annesi hastalanınca iptal etmek zorunda kaldık.”

“Çok üzücü.”

“Hem de nasıl ama sanırım bu, evlilik hayatının ufak bir provası gibi oldu. Karşındaki insan için ne yapman gerekiyorsa onu yapıyorsun.”

“Senin evlilik hayatının benimkinden daha iyi olmasını umalım, çünkü benimki sadece *onun* için ne iyiye onu yapmaktı,” dedi Tiffany. Bunu der demez acı ses tonundan pişman oldu. “Üzgünüm. Böyle söylememeliydim. Eminim sizin için çok daha farklı olacaktır.”

Abby'nin kahverengi gözleri şefkatle yumuşadı. “Jim’le ayrıldığınızı duydum. Gerçekten üzüldüm.”

Tiffany bu şefkate omuz silkti. “En iyisi buydu.” Böyle söyleyip duruyordu, belki bir gün kendisi de inanırdı. Kızı için ailesini bir arada tutmamayı başaramadığı gerçeği canını sıkıyordu.

“Texas’ta başka bir dükkân açacak mısınız?”

“İsterim. Bundan çok zevk aldım.” Üzüntüsünü güçlükle gizleyerek dükkânına baktı. “Sanırım Cal’in annesiyle işlerin nasıl ilerleyeceğini görüp bir sonraki adımı planlayacağız. Şu an önemli olan tek şey bir arada olmamız.”

“Eminim üstesinden geleceksiniz.”

Kapıdaki çanlar bir müşteri geldiğini haber verdi. Tiffany ön tarafa doğru Abby'yi takip etti ve polis şefi Blaine Taylor'ı seksi üniformasının içinde beklerken gördü. Ütülü beyaz gömleği esmer tenini ortaya çıkarıyordu. Tiffany'nin gözleri kalçasına dolanmış kemerine takılı silahına indi. Bakışları kemerinin altına indiğinde hızlıca toparlanıp kendini adamın direkt ona bakan altınsı kahverengi gözleriyle buluşmaya zorladı.

“Selam, Blaine.” Abby, Tiffany'yle seksi polis memuru arasındaki yükselen gerilimi kırmıştı. “Nasılsın?”

“Ah, iyiyim,” dedi gözlerini Tiffany'den ayırıp Abby'ye bakarak. “Cal'le birlikte olabilmek için dükkânı kapattığımı duydum.”

“Doğru. Tiffany yeri kiralayıp gelecek sezon kendi dükkânını açacak. Biz de ayrıntılar üzerine konuşuyorduk.”

“Doğru mu?” diye sordu Blaine, Tiffany'ye yeniden ilgili bir bakış atarak.

Adamın ilk aç bakışından sonra hâlâ toplanamamıştı. Dili düğümlendiğinden adamın sorusunu başını sallayarak cevapladı.

“Ne tür bir dükkân olacak?”

Aklındakileri bu adama asla anlatamazdı. Hele de adam ona onu yatağına zincirleyip onunla günahkâr şeyler yapmak ister gibi bakarken olmazdı. Kendi adına umurunda olduğundan, değildi ama o hâlâ evli bir kadındı. “Şey, hediyelik eşya dükkânı olacak. Bir bakıma.”

Adamın bu hediyelerin çocuklardan çok yetişkinlere

hitap eden dantelli ve şeffaf şeyler olacağını bilmesine gerek yoktu. Doğrusu planlarını dükkân açılıncaya kadar gizli tutmayı planlıyordu, bu yüzden onlar hakkında konuşamazdı.

“İyi şanslar,” dedi adam.

“Teşekkürler.”

“Sana bulmanda yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Abby.

“Yeğenimin doğum günü için hediyeye ihtiyacım var. Üç yaşına girecek.”

“Beğeneceği bir şeylerim var hâlâ,” dedi Abby, onu oyuncak reyonuna doğru eşlik ederken.

Onu takip ederken adam Tiffany’ye ateşli bir bakış daha attı.

Tiffany içinde patlamalar olurken kendini sakın kalmaya zorladı. *Vay canına*, diye düşündü. Hiçbir erkek onda sadece bir bakışla böyle bir tepki yaratamamıştı. Abby’nin turistlerin sevdiği yelpazelerden depolayıp depolamadığını merak etti. Burası çok sıcak olmuştu.

Abby, Blaine’le olan alışverişi tamamlarken Tiffany odada saklandı. Kapıdaki çanların tekrar çaldığını duyduğunda tuttuğu derin nefesi verdi.

Abby, yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle kapıya geldi. “Bak, bak, bak, Bayan Tiffany. Görünen o ki yeniden randevuya çıkmak için hazır olduğunda nereye gitmen gerektiğini çok iyi biliyorsun.”

Blaine’i kalp atışı hızlanıp avuç içleri terlemeden düşünemiyordu bile. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Ah tabii! Adam senin için yanıp tutuşuyor!”

“Yanmıyor,” dedi Tiffany, kendi kelimeleri kendine bile boş geldi.

“Sen ne dersen, kaplan. Siz ikinizle aynı odada olduktan sonra bile sigara içme ihtiyacım doğdu ve ben sigara kullanmam!”

Bunun üzerine Tiffany elinde olmadan güldü. “Çok şahane, değil mi?”

“Çok.” Abby de odaya girip kendini Tiffany’nin yanına yere bırakıp oturdu. Ona dükkânın anahtarlarını vererek. “Bence işler senin için gittikçe ilginçleşiyor,” dedi.

Tiffany anahtarları alıp parmaklarını üzerine kıvırdı. “Cehennem gibi geçen son birkaç yıldan sonra, ilginçliğe hazırım.”

Onuncu Bölüm

Beachcomber'm merdivenlerini çıkarken Evan gergin olduğunu fark etti ki bu çok saçmaydı. Yüzlerce kez birile-riyle buluşmuştu. Hayır, yüzlerce değil. Yüz. Belki... Şu ka-darını söylemeliydi ki çok fazla kişiyle buluşmuştu. O, insanların "seri randevucu" diye tanımlayacağı türden bi-riydi. Bu onun bir pislik ya da başka bir şey olduğu anlamına gelmiyordu. Büyük Mac McCarthy'nin oğlu olarak ona, ka-dınlara en yüksek seviyede saygı göstermesi öğretilmişti.

Lisede yaşadığı talihsiz olay, şu an yengesi olan Maddie Chester hakkında çıkardıkları söylenti haricinde Evan'ın si-cili tamamen temizdi. Arkadaşlarının Maddie'yle ilgili yay-dıkları dedikodular yüzünden vicdan azabı çekmişti ve bundan dersini almıştı. Mac, onu bu konuyla yüzleştirip *Gan-sett Gazette*'ye söylentileri yalanlayan bir mektup yazmaya zorladığında Evan yaptığı büyük bir yanlış düzeltme şansı bulduğu için rahatlamıştı.

Geçmişî düşünmek gerginliğini gidermek için pek işe yaramıyordu. Kadınların etrafında olmaktan hoşlanırdı, ama bu gece göreceği kadın farklıydı. Bir nedenden ötürü normalde çıktığı kadınlardan çok daha masum görünüyordu. Neden bu hisse kapıldığı konusunda parmağını tam olarak üzerine koyamıyordu ama o his açıkça oradaydı. Yine de onunla kötü giden bir randevusunun arkasından tanıştığı düşünüldüğünde kadının *tamamen* masum olmadığı belliydi.

“Tanrım,” diye söylendi alçak sesle. “Ya tamamen masumsa?”

“Kendi kendine mi konuşuyorsun, kuzen?”

Derin düşüncelerinden sıçrayan Evan, başını kaldırıp baktığında merdivenlerden lobiye inen Laura ve Stephanie’yi gördü.

“Hey,” dedi Evan. “Siz hâlâ burada mısınız?”

“Bu öğleden sonra Grace’le takılıp eğlendik,” dedi Laura. “Tamamen hazır.”

“Ah,” dedi Evan, midesi düğümlenerek. Midede kelebek uçuşmasını duymuştu ama aniden o kelebekler daha çok martılara benzemişti. “Tamam.”

“Evan,” dedi Stephanie. Elini onun koluna koydu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Ona karşı iyi ol. O gerçekten hoş bir kız.”

“Bunu biliyorum. Neden ona çıkma teklifi ettim sanıyorsunuz?”

“Bildiğini biliyoruz,” diye ekledi Laura, “Ama o özel. Aptalca davranma, anladın mı?”

Evan üzerine alınmak istedi, ama üzülererek kuzeninin tam olarak neyi kastettiğini biliyordu. “Anladım.”

Laura onun üst düğmeleri açık, ütülü gömleğinin yakasını düzeltti. “İyi görünüyorsun ama o daha iyi görünüyor,” dedi Laura. “320 numaralı oda.” Evan’ın yeni tıraş olmuş yanağına hafifçe vurup koluna girmiş olan Stephanie’yle uzaklaştı.

Kapıya doğru giden iki kadının kahkahası Beachcomber’in lobisini doldurdu.

Kuzeninin yaptığı espri hoşuna gitmese de onu ve Stephanie’yi gülerken gördüğü için sevinmişti. İki kadın da son zamanlarda çok fazla şey yaşamıştı ve ikisi de biraz eğlenmeyi –onun üzerinden olsa da– hak ediyordu. Grace’in üçüncü kattaki odasının merdivenlerini tırmanırken Evan, kendisine bunun da herhangi bir randevu olduğunu hatırlatarak gerginliğini azaltmaya çalıştı. Büyük bir mesele değildi. Sahildeki cayır cayır yakan öpücükten sonra biraz daha farklı düşünmesi dışında...

Evan 320 numaralı odanın kapısında kendini toplamak için bir dakika bekledi. Kalbinin tuhaf bir şekilde çarpmasını üç katın merdivenlerini çıkmasına bağladı. Bu kesinlikle onu görmek için sabırsızlandığından değildi. Bu çılgınca olurdu ve bu hiç Evan’ın tarzı değildi. Elini kaldırıp kapıyı çaldı.

Grace onu uzun, nefessiz bırakan bir süre beklettikten sonra kapıyı açtı. Kadının kıvrımlarını ve seksi siyah elbisesini gördüğünde zihnindeki her şey tek bir düşünce dışında silindi: Bu kesinlikle her zamanki gibi bir randevu değildi.

* * *

Evan onu randevuları için giyinmiş halde gördüğünde verdiği tepkinin Grace'i hayatında ilk kez gerçekten güzel hissettirdiğini asla bilemeyecekti. Yüzüne arsız bir arzu kazınmış şekilde ona bakarken Grace'in bacakları titremeye başladı ki ayağında topuklular varken bu oldukça tehlikeliydi.

Evan, haki rengi pantolonu ve gözlerini çılginca vurgulayan mavi gömleğiyle harika görünüyordu. Grace hangisini daha çok yapmak istediğine karar veremedi: Parmaklarını düzgünce taranmış kalın, koyu renk saçlarında dolaştırmak mı, yoksa pürüzsüz yanaklarını okşamak mı? Adamın seksi mis kokusunu içine çekerken yapabildiği tek şey ellerini kendisine saklamaktı.

"Çantamı alayım," deyip onu kapı girişinde yalnız bıraktı. Çantasını almak üzere odanın yatak olan tarafına doğru ilerlerken adamın onun her hareketini izlediğinin farkındaydı.

Arkasını döndüğünde onu önünde dikilirken buldu. Kapı kapanmıştı. Kapının kapandığını nasıl olmuştu da duymamıştı? Grace adamın yoğun yüz ifadesini incelerken yutkundu.

"Olağanüstü görünüyorsun," dedi Evan. Sesi daha önce hiç duymadığı kadar boğuktu. Ellerini kadının kalçasına koyup onu kendisine çekti.

Grace'in çantası pat diye yere düştü, ellerini adamın kash göğsüne yerleştirdi. Onun iltifatına teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ama dili tutulmuştu.

“Sahildeki öpücüğü düşünüp durdum,” dedi Evan, dudakları kadınıninkilerden bir milim uzaklıktaydı. “Seni tekrar öpmek istiyorum ama o kadar güzel ve harikasın ki mahvetmek istemiyorum.”

Böyle bir anda ruj kimin umurunda olurdu ki? Uzanıp adamı kendisine çekti. Bunca yılı Trey’e şehvet duyarak geçirdiği aklına geldiğinde neredeyse gülecekti. Şehvet o değildi. Şehvet *buydu*. Stephanie ve Laura’ya verdiği sözlere rağmen dudakları onunkilere değdiği an Grace, iddiayı kaybedip kaybetmeyeceğini merak etmeye başladı.

Dudaklarını geçip ağzının içinde diliyle flört eden adam nazik ama ısrarcıydı.

Grace kollarını boynuna dolayıp onu tam olarak istediği yere çekti.

Evan onu daha sıkı sardı ve onu ereksiyonuna yaklaştırdı.

Grace adama doğru ahlaksızca kıvrıldığı anda adamdan onu titreten derin bir inleme döküldü. Tepkisiyle cesaretleterek adamın dilini emdiğinde bir inleme daha elde etti.

Evan onun kalçasını kavrayıp kadını sertçe kendisine bastırdı.

Merak onu yiyip bitirirken pervasız hissederek adamın göğsündekini elini karnına oradan daha aşağıya indirdi. Eli adamın çelik sertliğindeki uzunluğuyla buluştuğu anda adam öpüşmeyi kesip derin, keskin bir nefes çekti. Adamı aşağıdan yıkarı doğru okşarken uzunluğu ve kalınlığıyla şaşkına döndü. Trey, Evan’ın yanında hiçti. Adamı kıyafetsiz görmek

ve hissetmek istese de *bunun* kendi *içine* yerleştiğini hayal etmeye çalıştığında korktu.

“İyi hissettiriyor,” dedi Evan gergin bir tonda.

Ona bakmayı göze aldığı anda adamın başını geriye attığını, çenesinin kasıldığını ve boynundaki ademelmalarının oynadığını gördü. Grace, dudaklarını onun boynuna bastırdı ve eliyle uzunluğunu okşamayı sürdürdü. Daha erken saatlerde tıraş bıçağı onu biraz deli etmişti ama ipeksi iç çamaşırını çıplak, hassas teninde hissetmek arzusunu kolayca tutuşabileceği seviyelere çıkartmıştı.

“Grace, Tanrım, beni çıldırtıyorsun.” Kadının yüzünü iki elinin arasına alıp tekrar dudaklarına eğilip onu her biri bir öncekinden daha ateşli ve yoğun olan bir sürü öpücükle bitirip tüketti.

Nihayet geri çekildiğinde Grace afallamıştı, kafası karışmıştı ve daha fazlası için ölüyordu.

“Seninle yavaş gideceğime dair kendime söz vermiştim ama çok seksisin.”

Hayatını seksi olmak dışında her şey gibi hissederek geçiren bir kadın için Evan’ın sözleri zaten doğrudan kapasitesinin üzerinde çalışan kalbine ulaştı.

“Sana karşı koyamıyorum,” dedi adam. Dikkatini tekrar onun boynuna verip kadının karnına arzu dalgaları gönderdi. “Akşam yemeği için rezervasyon yaptırđım. Gitsek iyi olacak.”

“Ya da,” dedi Grace, boynunu daha rahat ulaşması için yana yatırarak, “Oda servisini arayıp burada kalabiliriz.”

Evan başını kaldırdı, gözleri buluştuğunda bakışları ar-

zuyla yanıyordu. “Giyinip süslenmişsin. Seni dışarı çıkarıp insanlara gösteriş yapmak istiyorum.”

“Bunu umursamıyorum.”

“Emin misin, Grace? Ciddi bir şey aramadığımı bilmeni isti...”

Parmaklarını adamın dudaklarına koydu. “Biliyorum. Endişelenme.” Kalbi onu bir daha görememe düşüncesiyle kırılacak da, o en başından beri uzun ilişki yaşayan tarzda biri olmadığını açıkça söylemişti.

Kadının saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve onu uzunca bir süre inceledi.

Adamın ne yapacağını beklerken Grace’in yapabildiği tek şey nefes almaktı. Eğer hemen bir şey –*herhangi bir şey*– yapmazsa, olduğu yerde ölecekti.

O an adam başını eğip dudaklarını hafifçe kadınınkilere bastırarak, öpücükleriyle en baştan kadının savunmasını yıkmaya başladı. “İşleri yavaştan almak” sinyalleri verdiği için Grace, elini yavaşça adamın ereksiyonundan çekip kollarını boynuna doladı. Adamın fermuarını açıp ateş gibi yakan parmaklarını sırtından aşağı indirdiğini hissettiğinde nefes almayı neredeyse tamamen bıraktı. Kalbi vahşice çarparken gittikçe daha çok sarsılan bacaklarının üzerinde durmayı hatırlayabileceğini umdu. Boynundaki dudakları acımasızdı, omurgasından aşağı bir şey iniyormuş gibi hissetti.

Göğüs uçları sıkı sutyenininde içinde sertleşti ve bacaklarının arasında atan nabız tüm dikkatini çekti.

Evan geri çekilip elini omuzlarına koydu ve elbisesini

omuzlarından hafifçe sıyırmaya başladı.

Milyonlarca düşünce Grace'ın zihnine üşüştü. Onun daha önce birlikte olduğu diğer kadınlarla boy ölçüşebilir miydi? Karnındaki ameliyat izini merak eder miydi? Ona bakire olduğunu söyleyebilir miydi? Söylemesi gerekir miydi?

“Neden aniden bu kadar gerildin?” diye sordu.

“Gerildim mi?”

Başını salladı ve elbiseyi omuzlarından düşürmeyi bıraktı. “Sorun ne?”

Grace, sabah kendinden nefret edeceğini biliyordu. “Olanlardan sonra bunun için hazır olduğumu sanmıyorum.”

Evan duyduğu büyük hayal kırıklığını göstermedi. “Sorun değil.” Elbisesine uzanıp eski haline getirdi. “Acele-miz yok.”

İşleri bu hale getirdikten sonra bir anda fişi çekmesine adamın sinirlenmemiş olması Grace'i rahatlattı. Alnını adamın göğsüne dayadı. “İstemediğim için değil. Umarım bunu biliyordursunuz.”

Kollarım kadına dolayıp parmaklarını öpüşü kadar baştan çıkarıcı bir şekilde kadının saçlarından geçirdi. “Sorun değil, Grace. Hazır değilsen, hazır değilsindir.”

“Birbirimizi çok az tanıyoruz.”

“Yine de aramızda inkâr edilemez bir çekim var.”

“Evet.”

“Belki buna inanmayacaksın ama aramızdaki gibi bir çekimi daha önce hiç hissetmemiştim.”

“Gerçekten mi?”

Kadının başına bir öpücük kondurup çenesini tutarak ona bakmasını sağladı. “Gerçekten,” dedikten sonra sözünü hafif bir öpücükle sonlandırdı. “Hadi gidip yemek yiyelim. Ne dersin?”

Evan tüm söylediklerini geri alıp onunla çıplak kalmaya hazır olduğunu söylemek isteyeceği kadar tatlı ve düşünceliydi. Bunun yerine arkasını dönüp fermuarını işaret etti. Dudaklarını ensesine bastırarak kadının fermuarını çekti. İş bittiğinde Grace yalvarmak üzereydi.

“Bu adil değil,” dedi.

“Üzgünüm.” Adamın kıkırdayışı hiç de üzgün olmadığını söylüyordu.

“Bana toparlanmam için bir dakika ver.” Hızlıca banyoya girip kapıyı kapattığında aynada gördükleri karşısında –şişmiş dudaklar, dağılmış ruj ve cam gibi gözler– şaşkına döndü.

“Demek tutku böyle yansıyormuş,” diye fısıldadı rujunu silip Stephanie’nin öğrettiği şekilde yeniden sürerken. Yansımasını incelerken hızla atan kalbini ve kontrolden çıkan hormonlarını sakinleştirmek için derin nefesler aldı.

Belki yemek yiyip birbirlerini daha iyi tanıdıktan sonra onunla daha rahat çıplak kalabilirdi. Adam da en az kendisi kadar onu istiyor gibi görünüyordu. Bir ilişki istemediğini açıkça belirtmişti ve eczaneyi devralarak üstleneceği büyük mücadele de düşünüldüğünde onun için de ilişki kurmak için iyi bir zaman değildi.

Bir hafta sonu kaçamağının kime ne zarar olurdu ki? *Hiç kimseye*, diye karar verdi rujunu dudaklarına yedirip saçla-

rından bir tarak geçirirken. “Yemekten sonra,” diye fısıldadı. “Bunu tekrar deneceğiz.”

Grant’ın yanına dönmek için acele eden Stephanie’den ayrıldıktan sonra Laura, kasabada avare avare dolaştı, vitrinlere bakıp tuzlu havayı içine çekti. Güneş ufukta batırılmaz sıcak gün kendini Laura’nın yanına bir hırka almış olmayı dilediği eylül ayı serinliğine bıraktı.

Kasabanın diğer ucundaki Sand&Surf Otelini onu yuvasına çağırıyordu. Batan günün ışıkları yüksek duvarları ve yalçın kayalıkları aydınlatıyordu. Otelin padavra kaplı dış yüzeyinin yıkanmaya ihtiyacı vardı ki bu Laura’nın pahalı yapılacaklar listesindeki maddelerden sadece biriydi. Yenileme ve yeniden dekore etme projesini düşünmek zampara kocasıyla yaşamayı planladığı hayattan ayrılmanın zorluğunu atlatırken akıl sağlığını korumasına yardımcı oluyordu. Nedimleri kocasının randevu sitesindeki profilini bulup ona gösterdiklerinden beri ilk kez yeniden nefes alıyormuş gibi hissediyordu. Neyse ki yakın zamanda anakaraya dönüp iyi niyetli arkadaşlarının ve aile üyelerinin ona acıyarak bakmasını görmek zorunda değildi. Bunun yerine kendisinin ve doğmamış çocuğunun yerleşip arkadaş edinebilecekleri bu adada tamamen yeni bir hayat kurabilirdi.

Stephanie ve Grace’le geçirdiği öğleden sonra ruh halini düzeltmesine yardımcı olmuştu. Yeni arkadaşları onun destansı felaketine şahit olmamış, derin yaraları olduğunu bil-

melerine rağmen ona acımayla, sempatiyle bakmamış ya da karşıdaki arkadaşlarının yaptığı gibi her an paramparça olacakmış gibi üzerine düşmemişlerdi.

Laura hoş deniz havasını derince içine çekti ve birkaç martının yiyecek bulmak için dalışını izledi. Buraya taşınarak doğru şeyi yapmıştı. İşler otelde nasıl yürürse yürüsün adada olmak ona her zaman iyi gelmişti. Providence dışında herhangi bir yerde olmak ona iyi gelebilirdi ama burada, kalbinin ait olduğu yerde olmak ruhundaki hâlâ kanayan yarayı büyük ölçüde yatıştırmıştı.

Otelin merdivenlerini çıkarken Owen'ın etrafta olup olmadığını merak etti. Bunu düşündüğü an kalbinde oluşan tuhaf çarpıntıyı yürümüş olmasına bağladı. Başka ne olabilirdi ki? Anahtar ona yine dirense de Owen'ın ona gösterdiği şekilde bükünce nihayet açıldı.

İçeri girdiğinde, adadayken Owen'ın kullandığı oturma odasından gelen müziğe doğru çekildi. Otelin sahibi olan büyükannesi ve büyükbabası otelin geri kalan kısmı tamire ihtiyaç duysa da bir suitin onun için her zaman temiz ve hazır olduğundan emin olmuşlardı.

Laura müziği takip edip Owen'ı yemek odasından getirdiği bir sandalyede oturmuş, yüzünü günbatımında nefes kesici görünen okyanus manzarasına dikmiş bir halde buldu. Adamın geniş omuzları gitara doğru eğilmişti ve koyu sarı saçları her zamanki gibi dağınıktı. Böyle zamanların birinde, muhtemelen kendisine her zaman duyduğu saçlarına uzanıp eliyle düzeltme arzusunu gerçekleştirme izni verecekti. Elini

yaramaz uzvunun üzerinde koydu. Gerçekten ağırdan alması gerektiğini biliyordu. Düşünmesi gereken bir bebeği vardı.

Owen'ı rahatsız etmekten çekinerek kapı girişinde durdu, derin sesi onu büyüledi. Şarkının, sevdiği kadın onun evde kalmasını isterken onu yollarda kendisine katılmaya ikna etmeyi ümit eden bir müzisyeni anlatan *Please Come to Boston* olduğunu fark etti.

Kendini melodiye ve Tennessec'li adam hakkındaki söz-
lere kaptırdığından neredeyse cepte telefonunun çaldığını duy-
mayacaktı. Owen'ı rahatsız etmeden önce telefonu cebinden
çıkartıp, lobiye giderek arayanın adına bakmadan cevapladı.

“Merhaba?”

“Sen ne *halt* yedin, Laura?” Kocası Justin'in öfkeli sesi
onu ürküttü. Haftalar önce, onu evlilik tanımlarının farklılı-
ğıyla yüzleştirip daireden attığı çirkin geceden beri Jus-
tin'den haber almamıştı. “*Boşanma* kâğıtları mı doldurdun?
O kahrolası aklını mı kaçırdın?”

Laura sakinleşmek için kendini zorladı. “Ne yapmamı
bekliyordun?”

“Bunun insanlara nasıl görünebileceğini hiç düşündün
mü? Daha evleneli dört ay bile olmadı!”

“Peki, bu kimin suçu? Biz evlendikten *sonra* arkadaş-
larımdan biriyle çıktığında bunun insanlara nasıl görünebi-
leceğini düşündün mü?”

“Bunun bir hata olduğunu söylemiştim. Hiçbir şey ol-
madı. Sana sadakatsizlik etmedim. Bunu daha nasıl söyleye-
bilirim, bilmiyorum.”

“O randevuya çıktığın dakika bana sadakatsizlik ettin.”

“Saçmalıyorsun. Bu gece benimle dairemizde buluş, bunu düzgünce konuşalım.”

“Bu iki nedenden ötürü imkânsız. Birincisi ben Providence’ta değilim, ikincisi biz artık o dairede yaşamıyoruz.”

“Sen neyden bahsediyorsun? Bu sadece yolumuza çıkan bir tümsek. Tabii ki orada yaşıyoruz.”

Laura, ellerinin titremesinden ve kalbinin hızlanmasından nefret etti. Bacaklarına güvenmediği için, ikinci kattaki misafir odalarının merdivenlerine oturdu. “Hayır, yaşamıyoruz. İki gün önce daireyi boşaltıp anahtarları apartman yöneticisine teslim ettim.”

“Ne yaptın? *Bizim* eşyalarımız nerede?”

“*Bizim* eşyalarımız olan düğün hediyeleri sen yeniden randevuya çıkmaya başladığında daha açılmamıştı bile. Geri gönderdim. *Senin* eşyaların salı günü annenin evine gönderildi, *benim* eşyalarım da benimle.”

“Anneme gönderdin,” dedi, sesi dümdüz ve soğuktu. “Şahane. Bu harika, Laura. Her şey kapısının önüne yığıldığında ona ne söyleyeceğim?”

“Ben babamı evliliğimizin bittiği konusunda bilgilendirirken benim söylediğim şeylerin aynısını söyleyebilirsin.”

“Babana mı söyledin?” diye sordu Justin. Sesi tizleşmiş, neredeyse histerik bir hal almıştı. Yıllarını, onun savcı babasına yağcılık yapmak için harcamıştı ve şimdi bu kadar uğraşmasının bir hiç olduğunu görmenin onu üzdüğüne şüphe yoktu.

“Onu büyük hayal kırıklığına uğrattın, ama şaşırtıcı bir

şekilde beklediğim kadar şok olmadı. Sanırım senin asıl yüzünü benden önce görmüştü.”

“Çok büyük bir hata yapıyorsun, Laura.” Sesi artık gerçekten öfkeden deliye dönmüş gibiydi. Laura aralarında kocaman bir okyanus olduğu için rahatladı.

“Çok daha büyük bir hatayı mayısta yaptım.”

“Eğer sana destek vereceğimi düşünüyorsan...”

“Senden hiçbir şey istemiyorum.”

“Burada bitmedi. O kâğıtları imzalamayacağım. Ne şimdi ne de başka bir zaman. Boşanmaya meraklı değilim.”

“Evliliğe de pek meraklı değildin.”

“Bu doğru değil. Kendini kaybetmişsin ama kendine geldiğinde...”

Laura yeterince duymuştu. Kapatma tuşuna bastı ve telefonu titreyen elinde sıkıca tuttu.

“Her şey yolunda mı, prenses?”

Owen’ın yumuşak sesi şaşkınlığını ve can sıkıntısını dağdı. Ona bakıp başını salladı, gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlandığını fark ettiğinde utandı.

Onun yanına oturup kolunu ona doladı.

Başını onun omzuna yaslamak bu dünyada yaptığı en doğal şeydi.

“Bundan boşanma haberlerinin iyi gelmediğini anlıyorum.”

Laura, yüzündeki yaşları sildi. “Kâğıtları asla imzalamayacağını söyledi. Ne şimdi ne de başka bir zaman.” Telefon tekrar çaldı, Justin’in adı ekranda belirdi.

“Senin bir daha dönmeyeceğini anladığında imzalayacak.”

Aramayı ve ardından tekrar gelen aramayı reddettikten sonra Laura, “Yapacağını sanmıyorum. Gelecek vaat eden bir avukat. Şimdi fark etmeye başlıyorum da babamla ilişkisini her zaman benimle olan ilişkisinden daha çok önemsedti. İnsanlara Savcı Frank McCarthy’nin damadı olduğunu söylemeyi çok severdi.”

“Eminim baban artık onunla ileriye dair hiçbir şey yapmayacaktır.”

“Ah, yapmayacak ama bu Justin’in yapabildiği süre boyunca aile bağımızı sonuna kadar kullanmasını engellemeyecektir. Her zaman çok düz ve hırslıydı. Sadece istediğimi görüp gerisini görmezden geldim.”

“Onu sevdiğin için kendini hırpalama, Laura. Hiçbiri senin hatan değildi. Bunu biliyorsun.”

Omuz silkti. “Sanırım.”

“Hey, buradan gidip,” dedi kadının elindeki telefonu alarak, “yemek yemeye ne dersin? Ne istersen. Ben ısmarlıyorum.”

“Bu gece Tiki Bar’da çalmayacak mısın?”

“Saat dokuza kadar değil. Bolca vaktim var.”

“Çok güzel olur. Teşekkür ederim.”

“Kesinlikle.”

“Kendi sorunlarıma seni de bulaştırdığım için üzgünüm. Umarım bana bakıcılık yapmak zorundaymışsın gibi hissetmiyorsundur.”

“Beni bir şeye bulaştırdığın yok ve sana bakıcılık yap-

mak eğlenceli.” Adamın bastıramadığı gülüşü onu da gülümsetti. Bu gülüşe karşı koymak güçtü. “Kafanda yeterince şey var. Bir de benim için endişelenme.” Kadının saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve sanki ona karşı gizlemekte zorlandığı hisleri varmış gibi özlem dolu bir şekilde baktı. Bu mümkün müydü? Kadın bu keşfi anlamadan önce her zamanki neşeli yüz ifadesi geri dönmüştü. “Gidelim mi?”

Adamın uzattığı eli tutup kalkmasına yardım etmesine izin verdi. “Elbette.”

On Birinci Bölüm

Tiffany kendisine bir kadeh kırmızı şarap doldurup ona oturma odasını hatırlatan eski tekli koltuğa oturdu. Garajda derme çatma bir oyun masası bulmuştu, üzerinde de lisedeyken bakıcılık paralarıyla satın aldığı siyah beyaz televizyon vardı. Görünen o ki döküntüler, kudurduğunda Jim'in ilgisini çekmemişti. Kocaman evde yürürken adımları silah sesleri gibi yankılanmıştı. Zavallı Ashleigh, birilerinin eşyalarını çaldığını düşünmüştü.

Ne söyleyebilirdi ki? *Hırsızın babası olduğunu mu?*

Jim söylemek istediğini açıkça anlatmıştı. Bu Jim'in ailesinin iki kuşaktır yaşadığı evden taşınmayı reddettiği içindi. Ama ne yapabilirdi ki? Kızının eve ihtiyacı vardı, bazı geceleri nişanlısı Ned'le geçirse de, teknik olarak Tiffany'nin dans stüdyosunun üstünde yaşayan annesi de söz konusu olamazdı.

Hem yaşadığı hem de dans ve günlük bakım işlerini yü-

rüttüğü yeri kaybettiğinden Tiffany, evi Jim'e verip vazgeçmeyi reddetmişti.

Bu yüzden o da acısını çıkarmıştı. En kötü yanı Tiffany'nin bu noktaya nasıl ulaştıklarını bilmemesiydi. Her şey ne zaman böyle mahvolmuştu? Dürüst olması gerekirse tam da adam hukuk bölümünden mezun olduktan sonra adaya dönüp işini kurduğunda başlamıştı.

Artık Tiffany'ye ihtiyacı yoktu. Tabii o Boston'da okulda okurken ve tüm faturaları iki işte birden çalışarak Tiffany öderken ona ihtiyacı vardı. Ama diplomasını eline alıp işini kurar kurmaz adam için eşten çok probleme dönüşmüştü.

Çalışıp iki başarılı iş yürütmüş olsa da adam, buranın onun evi olduğunu ve onun parasıyla yaşadıklarını Tiffany'nin bildiğinden emin olmuştu. Adam bunu ilk kez öfkeyle söyledikten sonra günlük bakım ve dans işlerinden kazandığı parayı kenara koymaya başlamıştı. İçten içe bildiği bir şey varsa o da bu paraya bir gün ihtiyacı olacağıydı. İşte, o gün gelmişti ve şimdi yeni bir plan yapma zamanıydı.

Bu meydan okumasına rağmen düşünebildiği tek şey basırsız büyüğüydü ve eğer evliliğini kurtarmanın bir yolunu bulamazsa aynısının Ashleigh'ye de olacağıydı. Tiffany birkaç hafta önceye kadar babasını otuz yıldan uzun bir süredir görmemişti ve onunla karşılaşmak onu derinden sarsmıştı. Jim'in Ashleigh'nin hayatında kendi babasından daha fazla rol alacağını bilse de, ailesini dağılmış görmek içini acıtıyordu.

Keşke Jim'in onunla konuşmasını sağlayacak bir yol bul-

saydı. Belki dinlerdi ve daha ileri gitmeden bir şeyleri düzeltebilirlerdi. Evi boşaltarak onu şaşırtmıştı. Bunun geldiğini görememişti ve açıkçası adamın bu kadar çirkinleşeceğini ummamıştı. Büyük bir parçası adamla işinin bittiğini söylese de düşünceleri sürekli Ashleigh'ye dönüyordu.

Bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı. Kendisiyle ilgili hiçbir hayale dayanamasa da aklına geldiğinde genellikle etkileyici ve hatta seksi biri olduğunu biliyordu. Blaine Taylor için için yanan gözlerini ona diktğinde Tiffany kendini çok seksi hissediyordu.

“Onu düşünemezsin,” dedi yüksek sesle. “Jim’e ve evliliğini kurtarmaya odaklan yoksa boşanmış bekâr bir anne olacaksın.”

Tüm bunlar adil değildi. O okulundan mezun olsun diye kendini paralamıştı ve şimdi işi yükselişe geçince adama da aynısı olmuştu. Duyguları altüst olmuştu. Bir an çıldırması gibi, sonra üzgün, sonra tekrar öfkeli. Adamın ona böyle davranmasının bir nedeni olmalıydı. Ama o her zaman sadık bir eş ve anne olmuştu. Daha iyisini hak ediyordu.

Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı. Şarap kadehini bırakıp dışarı bakmak için panjurlara doğru yürüdü. Sundurmanın altında Mac’i gördüğünde iç çekti. Ne istiyordu? Buyurucu eniştesinden ne kadar nefret etmeye çalışsa da Maddie’yle evlendiğinden beri bu mümkün olmamıştı. Maddie’ye çok iyi bir koca, Thomas’a çok iyi bir baba olmuştu.

Maddie ya da çocuklara kötü bir şey olmadığını umarak kapıyı açtı. “Selam, Mac.”

“Selam, Tiff. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Eve gidiyordum, aklıma bir fikir geldiği için sana uğramak istedim. Bir dakikalığına gelmem sorun olur mu?”

İçinde adamın boş evini göreceği için panik büyürken, sundurmaya adım atıp kapıyı arkasından kapattı. “Ashleigh bu akşam çok mızızdı, o yüzden onu rahatsız etmek istemiyorum. Büyük fikrin ne?”

“Bebek doğduğundan beri Maddie eve kapandı. Kızlar gecesi yapmanız iyi olur, diye düşündüm. Bana bunun için yardımcı olur musun diye merak ettim.”

Gerçek olamayacak kadar iyi biriydi. “Tabii. Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Dışarı gitmek için pek gönüllü olmayacaktır. Belki kızlar gecesini burada yapabilirsiniz?”

“Ah, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Sydney’de yapabilir miyiz diye bakabilirim.” Syd ve Maddie liseden beri arkadaşlıklar.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Mac, ona dikkatlice bakarak. “Neden bu kadar gergin görünüyorsun?”

“Ben gergin değilim.”

“Yolunda gitmeyen bir şey varsa bana söyleyebileceğini biliyorsun. Değil mi?”

“Tabii.”

“Tiff...”

Kahrolası adam ve onun tatlılığı. Onu neredeyse ağlatacaktı. Ne olurdu ki? Maddie muhtemelen ona söyleyecekti

zaten. Kapıyı açıp ışığı yaktı.

Mac onu içeri doğru takip etti. Tiffany, onun bir zamanlar evi olan boşluğa bakmasını izledi, döndüğünde gözlerinde birini öldürmek ister gibi bir ifade vardı.

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Taşınmayı reddettim.” Tiffany omuz silkti. “Karşılığında bunu aldım.”

“Bu saçmalık! Bu yanına kâr kalamaz.”

“Bana çoktan kalmış gibi geliyor.”

“Avukata ihtiyacın var, canım.”

“Bana karşı nazik olma, Mac. Şu an bunu kaldıramam.”

Tiffany hiç konuşmamış gibi Mac yürüyüp kollarını ona doladı.

Tiffany ondan kurtulmaya çalıştı ama bu Mac’i engellemedi. Kadının gözleri tuttuğu gözyaşlarıyla yanıyordu. Eğer ağlamaya başlarsa hiç durmayabilirdi.

“Neden Ashleigh ve sen gelip bir süre bizde kalmıyorsunuz? Çok odamız var, Maddie ve Thomas çok mutlu olur. Ben de.”

“Hayır,” dedi ondan kurtularak. “Sizin yeni bebeğiniz oldu. Bu ihtiyacınız olan son şey.”

“Tiffany...”

“Hayır, Mac.” Ses tonunu yumuşatmak için çabalayarak ekledi. “Teşekkür ederim. Yardım etme isteğini takdir ediyorum ama bu senin problemin değil.”

“Tabii ki öyle. Sen ve Ashleigh ailedensiniz. Aile birbirine yardım eder.”

Tiffany ona kendi ailesinin öyle olmadığını hatırlatmak istedi ama sadece yardım etmek istiyordu ve ters davranılmayı hak etmiyordu. "İyi olacağım. Jim'le benim halletmemiz gereken bir şeyler var ama iyi olacak." Tiffany kendi sözlerine keşke kendi de inanabilseydi.

"Bu konuda yalnız değilsin. Maddie ile ben, senin ve Ashleigh'nin yanındayız. Neye, ne zaman ihtiyacın olursa."

Yumuşakça söylediği sözler doğrudan kırık kalbine dokundu. "Kes şunu."

Kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. "Neyi keseyim?"

"Bana karşı nazik olmayı. Senin nazik biri olduğunu kabul etmektense baş belası olduğunu düşünmek daha kolay."

Mac, başını arkaya atıp güldü. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Kız kardeşim ve onun çocuklarıyla ilgileniş şeklin beni etkiledi. İlk tanıştığımızda sana haksızlık etmişim ve bundan pişman oldum."

"Ah, devam etme yoksa benden hoşlandığını falan düşünmeye başlayacağım."

"Senden hoşlandığımı söylemedim, hepsini kendi üstüne alma," dedi Tiffany sırtarak. Adam çok tatlıydı ve kız kardeşi ona sahip olduğu için çok şanslıydı. Maddie'yi bu kadar çok sevmese, kıskançlıktan kendini yiyip bitirebilirdi. "Maddi için olan şeye gelince..."

"Bunun için endişelenme. Başında çok fazla şey var."

"Hayır, bununla ilgileneceğim. İzin ver Syd'le konuşup

onun yerini kullanıp kullanamayacağımızı göreyim. Öğrendiğimde arayıp Maddie'yi de davet ederim."

"Neden ben söylemiyorum, böylece ona hazır bir şey sunabilirim. Gerekirse Ashleigh de dahil olmak üzere çocuklara benim bakacağımı söylerim."

"Çok nazıksın. Teşekkürler."

Bu övgüye omzunu silkti. "Her zaman. Gerçekten."

Parmak uçlarında yükselip adamın yanağını öptü. "Teşekkür ederim."

Mac ona kısa bir an sarıldı. "Bunu aşacağız. Kaygılanma."

Boğazındaki yumru yüzünden konuşamadığından onu kapıya kadar geçirirken sadece başını salladı.

Mac, arabasına binip ceptelefonunu cebinden çıkardı. "Selam, bebeğim," dedi Maddie cevapladığında. "Eve gelmeden önce halletmem gereken bir şey daha çıktı. Kısa bir süre daha idare edebilir misin?"

"Annem ve Ned buradalar, Thomas'a banyo yaptırıyorlar," dedi kıkırdarak. "Gelen seslere bakılırsa savaşı Thomas kazanıyor."

"Genelde olduğu üzere," dedi Mac, o sahneyi hayal ettiği gibi gülerek.

"Biz iyiyiz. Orada her şey yolunda mı?"

"Jim'in evden taşındığını ve giderken her şeyi götürdüğünü biliyor muydun?"

“Evet. Tiff bana söylemişti. Sen nasıl öğrendin?”

“Onu kasabada gördüm, biraz konuştuk.” Kızlar gece-siyle ilgili elini açık etmek istememişti bu yüzden kız karde-şinin evine uğradığını söylemedi.

“Mac,” dedi Maddie, şüpheli bir tonda. “Neyin peşin-desin?”

“Hiçbir şeyin.”

“Jim’le yüzleşeceksin, değil mi?”

Nasıl her zaman onun içini okuyabiliyordu? Bundan ra-hatsız olması gerekirken eğlenmişti. “Umarım asla senden saklamak istediğim büyük bir sırrım olmaz.”

“Deneme bile, ahbap. Anlarım.”

Karanlık arabada otururken kadının şımarık ses tonuna gülümsedi. “Çok geç kalmam.”

“Ona vurma. Beni duydun mu?”

“Ah, hadi ama! Neden tüm eğlencemi mahvediyorsun?”

“Karın olarak bu benim görevim.”

“Ona vurmayacağım.”

“Mac...”

“Ne? Yapmamaya çalışacağım.”

Narin gülümsemesi adamı uyardı ve ona sevişmelerinin üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlattı. Tekrar iliş-kiye girmelerine yeşil ışık yakmasına daha haftalar olduğundan bunu düşünmemesi daha iyi olacaktı. Çocuğun doğumuna şahit olduktan sonra geçirdiği travmaya rağmen yeşil ışık yanıncaya kadar karısına karşı hapsettiği arzu yüzünden ölebilirdi.

“Eve çabuk dön,” dedi Maddie.

“Öyle yapacağım.” Arabayı Jim’in Ocean Caddesi’ndeki ofisine doğru sürdü. İçerideki ışıkların yandığını gördüğünde sevindi. Mac, adamın ofisin üstündeki dairede yaşıyor olabileceğini fark etti. Kapının önünde Jim’in yeni Mercedes’ini gördüğünde kaşlarını çattı. Jim gösterişli yeni bir araba alabiliyordu ama karısını ve çocuğunu eşyasız bir evde mi bırakıyordu? Mac böyle davranan adamları hiçbir zaman anlamamıştı. Kapıyı çaldıktan sonra merdivenden inen ayak seslerini duyuncaya kadar uzun bir süre bekledi.

Jim kapıyı açıp Mac’i gördüğünde buz kesildi. “Burada ne arıyorsun?”

Adada birlikte büyümelerine rağmen bu iki adam hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı. İki bacanak olarak yakın olabilirlerdi. Şimdiye kadar. “Bir dakikan var mı?” diye sordu Mac.

Hukuk bölümünü bitirip adaya döndüğünden beri Jim Sturgil’in koyu kahverengi saçları hep muhteşem bir şekilde şekillendirilmiş haldeydi. Kolalı gömleği ve ütülü kumaş pantolonu, “Bana bakın! Ben artık para kazanıyorum!” diye bağıırıyordu. Adadan sıradan bir adam olarak ayrılıp aşırı metroseksüel olarak geri dönmüştü. “Ben de tam çıkıyordum.”

“Sadece bir dakikanı alacak.”

“Pekâlâ.” Jim dönüp ofisin ilk katındaki resepsiyon bölümüne kadar Mac’e eşlik etti.

Deri mobilyalar pahalı gibi görünüyor ve kokuyorlardı. Mac, Tiffany ve kızının nasıl yaşadığını düşündüğünde ya-

pacağı tek şey yumruğunu Jim'in güzel güzüne gömmekti.

Ellerini kalçasına koyan Jim, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ne tür bir adamın, karısını ve çocuğunu eşyasız bir şekilde bırakacağını bilmek istiyorum."

Jim'in yüzü öfkeyle kızardı. "Bu senin üzerine vazife değil."

"Onu kimsesiz ve çaresiz bıraktığında bunu benim üzerine vazife yaptın."

"O kimsesiz ve çaresiz değil. Bilmediğimi sanarak yıllardır köşeye para koyuyordu. Seni kandırmasına izin verme. Manipülasyon konusunda uzmandır. Bilmeliydim."

"Karıma seni yumruklamayaacağıma dair söz verdim ama baldızım hakkında konuşurken söylediklerine dikkat etsen iyi olur."

Jim kahkaha attı. "Senin sürtük baldızın senden hoşlanmıyor bile. Bu yüzden onu koruyarak nefesini boşuna tüketiyorsun."

Mac yeterince direndiğine karar verdi. Jim'i kolalı gömleğinden tutarak duvara doğru kaldırdı. "Beni dinle, pislik herif. Benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil. O benim ailemden ve benim korumam altında. İşinin bir gecede mahvolmasını istemiyorsan, karımın kız kardeşi hakkında saçma sapan konuşmayı bırak. Sen daha konuşmaya başlamadan seni mahvederim ve sana neyin çarptığını anlayamazsın bile. Anlaşıldı mı?"

"Ellerini üzerimden çek. Hemen."

Mac kolalı gömleği Jim'i neredeyse boğana kadar tutuşunu sıkılaştırdı. “*Dedim ki... Anlaşıldı mı?*”

“Evet,” diye mırıldandı Jim.

Jim'i serbest bıraktı, aniden bırakılan adam dengesini kaybetti. “Karıyla ve kızıyla ilgilen, Sturgil yoksa yemin ederim seni pişman ederim.”

“Siz kahrolası McCarthy’ler adanın sahibi olduğunuzu sanıyorsunuz,” diye mırıldandı Jim Mac’in darmadağın ettiği gömleğini düzeltmeye çalışırken.

“Hayır, sanmıyoruz. Ama burada başına bir sürü bela açamayacağımı düşünüyorsan, dene beni. Kahrolası ağzını Tiffany hakkında konuşmadan kapalı tut yoksa görürsün. Onun burada arkadaşları var, bir sürü arkadaşı. Aynısını senin için söyleyemem.”

Mac yapmak istediğini yapmıştı. Maddie’ye verdiği sözü Jim’in burnuna bir tane indirerek bozmadan buradan gitmesi gerektiğine karar verdi.

Birkaç dakika sonra eve vardığında karısını kendisini beklerken buldu. Üzerinde kıvrımlarını vurgulayan uzun, ipeksi bir sabahlık vardı. Dalgalı saçları omuzlarının etrafında kayboluyordu. Mac onu omzuna atıp yatağa taşımak istedi.

“Annenle Ned neredeler?”

“Thomas’ı yatırdıktan sonra eve gittiler.”

“Dostuma iyi geceler demeyi kaçırdığım için üzgünüm.” Bu Jim’le ilgili öfkelenildiği başka bir şey olmuştu.

“Ona sabah uyandığında burada olacağını söyledim. Adamı yumrukladın mı?”

Mac teftiş etmesi için ellerini uzattı.

Maddie her bir elini dikkatle inceledi. “Kız kardeşimi önemsedğin için teşekkür ederim.”

“Tabii ki kız kardeşini umursayacağım. Ve yeğenini.”

Ellerinde berelenme olmadığı konusunda tatmin olduk-
tan sonra Maddie iki elini de öptü. Dudaklarının tenine sür-
tünmesi adamı sertleştirdi. Geri yutmak için elinden geleni
yapsa da ufak bir inleme kenetlenmiş çenesine rağmen du-
daklarından kaçtı.

“Sorun ne?” diye sordu Maddie, yüzünü yumuşak elle-
rinin arasına alarak.

Parmaklarının yüzünü okşaması sadece sorunu daha
kötü hale getirdi. “Hiçbir şey,” dedi ondan uzaklaşmaya ça-
lışarak.

Onu olduğu yerde tutan Maddie, adama onu öldüren kara-
mel rengi gözleriyle baktı. Mac merhamet için yalvarmak istedi.
“Mac... Sorun Jim mi? Bana söylemediğin bir şey mi oldu?”

“Hayır.”

“O zaman ne?”

“Üç hafta altı günün iyileştiremeyeceği bir şey değil.”

Kadının kafa karışıklığıyla kaşlarını çatışını izledi. Ar-
dından adamın dediklerini anladığında dudaklarının bayıldığı
“O” şeklini alması üzerine gülümsedi.

Elini, adamın göğsüne koyup karnına doğru indirdi.

Ağrılı ereksiyonunu avuçladığında keskin, derin bir nefes çekti. “Maddie, yapma...”

“Neden yapmayayım?” Cilveli bir gülümsemeyle adama bakarak şortunun üzerinden adamı sıkıp okşadı. “Yeni doğum yapan sen değilsin. Neden acı çekmek zorundasın ki?”

Mac cevap vermeleri için beyin hücrelerini çağıramadan Maddie şortunun düğmesini açıp fermuarını indirdi. Şortu kalçalarından aşağı indirerek adamı koltuğa oturttu. Önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde Mac neredeyse nefes almayı bırakmıştı. “Ne yapıyorsun?” Tamamen yalnız olup olmadıklarını anlamak için etrafına baktı. Bugünlerde hiç yalnız kalamıyorlardı. “Çocuklar...”

“Uyuyorlar.” Elini adamın penisinin etrafına dolayıp ağzına almak için başını eğdi. Uzun zaman geçtiği için kadın penisinin hassas ucuna dilini ilk dokunduruşunda neredeyse patlayacaktı. “Maddie,” diye soludu. “Bebeğim, bunu yapmak zorunda değilsin... Ah, *Yüce İsa*...” Başı koltuğa doğru geri düştü ve kendisinin kadınla ilgilenmesi gerektiğini biliyordu ama güçsüzdü. Maddie onu ele geçirmişti ve bunu biliyordu.

“Mımm,” dedi kadın, dudaklarının penisinin üzerinde kararsızca durmasına izin verirken.

Mac’in onun başında tuttuğu parmakları yumruğa dönüştü. “Bu kadarı yeterli.”

Maddie durmak yerine onu daha derine aldı ve dilinin kamçı gibi okşayışlarını ekledi. Adam roket gibi alev aldı ve güçlü rahatlama sona erinceye kadar dalga dalga kadının ağzına aktı. Yeniden konuşabildiğinde, “Vay canına,” dedi.

Adamın gömleğini kaldırıp karnına ve göğsüne onu yeniden tutuşturarak yumuşak öpücükler kondurdu. “Sabredemiyorum,” dedi öpücüklerin arasında, “şey yapabilmeye kadar...” Dudakları adamın kulağına sürttüğü her sefer neyi yapmak için sabredemediğini açık kelimelerle fısıldayarak tarif etti.

“Maddeline! Üslubun karşısında dehşete düştüm!”

Kıkırdarak, “Hayır, düşünme,” dedi.

Adamı başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde eğlendiriyor ve tahrik ediyordu. “Benim tatlı, masum karıma ne olduğunu bilmiyorum,” dedi kollarını ona dolayıp burnunu saçlarına gömerken.

“Sayende bir seks canavarına dönüştü.”

“Şimdiye kadar ‘seks’ kelimesini kullandığını bile duymamıştım,” dedi. Kadının göğsüne vuran yumuşak nefesi, penisini tekrar uyandırdı.

“Yapabileceğimiz başka bir sürü şey var, biliyorsun.”

Tabii ki biliyordu. “Başka şeyler”in çoğunu ilk kez adamla yapmıştı. Kadının yumuşak saçlarını yüzünden çekip parmaklarını ipeksi tutamların arasına gömdü. “Çok yorgunsun, tatlım. Bunu yapmak zorunda hissetmeni istemem.”

Dudakları adamın üzerine yerleştirdi, yumuşak ama ısrarcıydı. “Kapa çeneni, Mac.”

Muhteşem karısıyla tartışmak istemediğinden onun etrafındaki kollarını sıkılaştırdı ve edepsiz yöntemleriyle ona yeniden sahip olmasına izin verdi.

On İkinci Bölüm

Evan, kasabadan restorana doğru yürürken onun elini tuttu. Bu küçük bir şeydi ama Grace parmaklarının onunkilere dokunmasıyla heyecanlandı. Yanlarından geçtikleri her kadın adama uzun uzun bakıyordu. Bu akşamı *onunla* geçirmeyi seçtiği için Grace, kaldırımın ortasında sevinçten dans etmek istedi ama kendini dizginlemeyi başardı. Eli rahatça kadının eline dolanmış bir şekilde Gansett'in anacaddesinde yürürken bunun Grace'in hayatındaki en heyecanlı an olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Otel odasında olanlar da düşünülürse ikinciydi.

Kendinden şüphe ederek ve diğer genç kadınlar gibi görünüp hissetmek isteyerek geçirdiği bir ömürden sonra Grace nihayet bu noktaya gelmişti ve yeni hayatının her bir saniyesinden zevk almak istiyordu. Sanki şans yüzüne gülmüş gibi o gece yumuşak, hoş ve tam ayarında bir hava vardı. Çok sıcak da çok serin de değildi, mükemmeldi.

Günün son feribotunun adadan ayrılırken çaldığı düdüğü tüm merkezde yankılandı. Birkaç son dakika yolcusu hızla yanlarından geçip iskeleyle doğru koştular. Evan, son feribota yetişmeye çalışan insanların çıkardığı karmaşaya güldü. “Burada bazı şeyler hiç değişmiyor.”

“Adada büyümüş olmayı hayal edemiyorum. Çok eğlenceli olmalı.”

“Bazı zamanlar öyleydi ama berbat bir şekilde hapsolmuş gibiydi de. Tabii, her zaman elinde olmayanı istersin. Buradan on yıldan fazla uzak yaşadıktan sonra burayı düşündüğümde daha fazla özledim.”

“Burası çok güzel bir yer. Burada yaşamının iyi olacağını düşünüyorum.” Öyle olmasını umuyordu.

“Şimdi böyle söylüyorsun. Adayı yarım metreden fazla kar kaplayıp, bir yere gitmen gerektiğinde feribotlar fırtına yüzünden çalışmayınca kadar bekle. İşte o zaman cazibesini yitirmeye başlıyor.”

Adamın sözleri anakaradan kopmuş izole bir adada mahsur kaldığını düşündüğünde içinde korku yarattı. Acilen bu düşünceyi kovarak bu büyülü akşamı korkular ve endişelerle mahvetmeyi reddetti.

“Hailey isimli tropikal fırtına bizi günlerce mahsur bıraktı,” diye devam etti Evan. “Feribotlar, uçaklar, hiçbir şey çalışmıyordu. Kız kardeşim ve kocası balayına gitmek için adadan ayrılamadılar. Benzin, yiyecek, nakit ve feribotların anakaradan getirdiği her şeyi bitirmeye başladık.”

“Kulağa bir macera gibi geliyor. Bu feribot gidince,”

dedi iskeleden ayrılan feribotu başıyla işaret ederek, “yarın sabaha kadar hepimizin burada olması fikrini sevdim. Hiçbir şey olmayacak.”

Kadına onu nefessiz bırakan bir şekilde kaşını kaldırdı. “Ve bu sana eğlenceli mi geliyor? Çok çarpık bir espri anlayışın olduğunu biliyordum...”

Adamı şakayla dürttü. “Ada hayatının biraz maceralı olduğunu kabul etmelisin.”

“Öyle diyorsan.”

“Öyle diyorum.”

“Buraya gelip giden çok insan görürüz. Yaz boyunca ada hayatının harika olacağı düşüncesiyle gelirler. Bir kış geçirdikten sonra çılgılık çılgılığa anakaradaki yaşamlarına dönmek isterler.”

Grace sertçe yutkundu. Ona böyle olmayacaktı. Asla. Eczaneyi ve yeni hayat planını üstlenmişti. Istakoz Evi’ne geldiklerinde Evan kapıyı tuttu ve bir elini omurgasında karıncalanma yaratacak şekilde hafifçe beline koyarak onu içeri yönlendirdi. Başgarson onlara masalarına kadar eşlik ederken Evan bir kez daha tüm kadınsı yanlarını uyandırmıştı. Kadın için sandalyeyi tuttu ve onun yerleştiğinden emin olduktan sonra karşısına oturdu.

Yemek salonunun Gansett Boğazı’na yukarıdan bakan büyük pencereleri vardı. Pembe ve morlar içindeki günbatımıyla manzara nefes kesiciydi.

“Ne yemek istersin?” diye sordu Evan, mөнüyü incelerken.

Nefes kesmekten bahsetmişken... Grace mөнüye odaklanmak için gözlerini ondan ayırmaya çalıştı. “Kararsızım.”

Bir adamla böyle gösterişli bir akşam yemeği randevusuna ilk kez çıktığı için (Trey'in pizzalı buluşmaları pek sayılmazdı) ne yiyeceğine karar vermeye çalışırken midesi kördüğüm olmuştu. Restoranın porsiyonları fazlasıyla büyüktü ve Grace yiyecekleri ziyan etmekten nefret ederdi. Ama ameliyattan beri sadece ufak porsiyonlar tüketebiliyordu.

“Harika deniztarakları var ve balıkları da gerçekten iyidir. Muhtemelen daha bugün Gansett Boğazı'nda tutulmuştur.”

“O kadar aç değilim,” dedi dürüstçe. “Biraz balık çorbası ve salata alabilirim.”

Şüpheli gözlerle kadına baktı. “Erkeklerin karşısında kuş kadar yemesi gerektiğini düşünen kadınlardan değilsin, değil mi?”

Grace durumun yarattığı ironi karşısında neredeyse yüksek sesle gülecekti. “Pek değil. Sadece iştahsızım.” Bu cümleyi ameliyattan sonra katıldığı destek grubundan öğrenmişti. Oradan, tanıştığı herkese neden ufak porsiyonlar yediğini söylemek zorunda hissetmeden yeni gerçekliğini nasıl yönlendireceğini öğrenmişti. Eğer fazla kaçırırsa, yiyecekler yarı yolda takılabiliyorlardı ki bu da kaçınmak isteyeceği rahatsız edici durumlar yaratabiliyordu.

Bu böyle muhteşem bir gecede böyle muhteşem bir adamlayken uğraşmak isteyeceği son şeydi.

Garson masalarına gelip spesiyallerini öğrenmek isteyip istemediklerini sordu.

“Tabii,” dedi Evan, Grace’e göz kırparak. Garson spesiyallerini ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlayıp balzamikle

devam edip katlettiği Fransızca terimlerle gösteriş yaparak sonlandırırken Grace göğsünde yükselen kahkahayı hissetti.

Garson söylevini bitirdiğinde Grace rahatladı ve yüzündeki gülüş silindi.

“Grace, ilgilini çeken bir şey oldu mu?”

Başını salladı ve boğazını temizleyerek kahkahasını yuttu. “Bir kâse balık çorbası ve balzamik soslu salatada ısrarcıyım,” dedi kelimeyi dudaklarını büzerken heyecanla söylememeye çalışarak.

Garson kadının seçimlerine yüzünü astı. “Ya sizin için, bayım?”

“Ben fırınlanmış morina balığı alacağım,” dedi Evan.

“Balığın tabağınızda nasıl sunulmasını istersiniz?”

Soruyla afallayan Evan kocaman gözlerle Grace’e baktı. Ardından kalemını not defterinin üzerinde tutup nefessiz bir şekilde onun seçimini bekleyen garsona döndü. “Ölü olursa iyi olur.”

İşte buraya kadardı. Grace’in kahkahalara boğulması garsonu deli etti. Mönüleri alıp gitti.

Onun kahkahası Evan’ın çok hoşuna gitti, kadına kocaman gülümsedi. “Ne biçim bir soruydu öyle?”

Grace gülmekten cevap veremedi. Yerli yersiz gülmeleri başladığında her zaman olduğu gibi etraftaki insanlar ona bakmaya başladı. Bu kısım onu güldüren neyse artık komik gelmemeye başladığı andı ama bu sefer duramıyordu.

Buzlu suyuna uzanıp zorla bir yudum aldı ve iki kere derin sakinleştirici nefes aldı.

“Bitti mi?” diye sordu Evan. Hâlâ gülümsüyordu.

Adamın gülümseyişi hem rahatlatıcıydı hem de hanesine bir puan daha yazdırmıştı; sanki daha fazla puana ihtiyacı varmış gibi. Onun patlamasından hiç utanmış gibi görünmüyordu.

“Olabilir. Sadece ‘balık’, ‘balzamik’ ya da ‘tabakta ölü’ kelimelerini cümle içinde kullanma.”

“Kullanmamaya çalışacağım, söz.” Bunu Grace’i tekrar tetikleyecek şekilde garsonun öldüren Fransız aksanını taklit ederek söyledi.

“Kes şunu, lütfen,” diye yalvardı. “Gülmekten canım yanıyor.”

“Kendini tutma. Çok şirin ve bulaşıcı bir gülüşün var.”

Adamın beklenmedik iltifatı anlamsızca hoşuna giden Grace şaşkınlığını saklamaya çalıştı. “Bunu söylediğin için çok naziksin. Çoğu insan birdenbire kendini kaybetmemden utanıyor.”

“Bu senin cazibenin bir parçası. Bunun için özür dileme.”

Grace hemen arkasından gelen etkileyici iltifatı sindiremeden garson, Evan’ın sipariş ettiği şarapla döndü. Gösteriş yaparak şişenin mantarını çıkarıp tatması için Evan’a servis yaptı. Evan’ın bakışları bardağın üzerinden kadıninkiyile buluşunca ona yeniden kendini koyuverme cesareti verdi.

Evan şarabı başıyla onaylarken Grace gülüşünü bastırmak için dudaklarını ısırdı.

Garson öfkeyle çıkıp giderken kadın sessizce histeri krizine girmişti.

Bu kez Evan da ona katıldı. “Biraz abartıyor, değil mi?”

Grace kahkahasını bastırmak için yüzüne bastırıldığı peçeteyle başını salladı. “Daha fazla dayanamıyorum.”

Stephanie’nin düzgünce yaptığı makyajı mahvetmediğini umarak hafifçe gözlerini kuruladı. “Rimelimi tüm yüzüme bulaştırdım mı?”

“Hayır. Güzel görünüyorsun.”

Grace konuşmadan ona baktı.

“Çok?” diye sordu Grace’i bayıltan gamzeli gülüşüyle.

“Hepsi Stephanie ve Laura sayesinde. Büyülerini konuşturdular.”

“Güzel olmak için büyüye ya da makyaja ihtiyacın yok, Grace.” Masanın üzerinden kadının eline uzandı.

Adamın elini tuttuğunda kendisini sanki bir filmde başka bir kadının karşısında oturan inanılmaz derecede yakışıklı bir adam tarafından büyülenip romantizm dolu anlar yaşadığını izler gibi hissetti. Bu onun başına gelmiş olamazdı, değil mi?

Evan’m başparmağıyla onun elinin üstünü okşaması Grace’in sahip olduğunu bile bilmediği hassas bölgelerine hisler gönderdi. Göğüs uçları sertleşti ve bacaklarının arasında sıcaklık birikti. Bu tarz tepkilere alışık olmayan Grace gerçekleşen her bir keşfi sindirmeye çalıştı. Bir adamın dokunuşu nasıl bu kadar etkili olabilirdi? Bu onu daha rahatsız edici bir soruya yönlendirdi. Ya bu adam dünyada onun vücudunu sadece bir dokunuşuyla alevler içinde bırakabilen tek kişiye? O tek kişiyi bulması, onun da bağlanma fobisi ol-

ması tam da Grace'in şansı değil miydi?

Birleşen ellerini sıkıca tuttular. Ayağa kalkan hisleri içinde ortalığı kasıp kavururken Grace, elini sıkıncaya kadar adamın konuşmuş olduğunu fark etmemişti.

"Dünyadan Grace'e."

Çekinerek adama baktığında onu her gördüğünde iç çekmek istediği esir edici mavi gözleriyle onu incelerken buldu.

"Nereye daldın?"

"Hiçbir yere. Buradayım."

"Sana hangi üniversiteye gittiğini sormuştum."

Bunu nasıl kaçırmıştı? "Rhode Island Üniversitesi'nin Eczacılık bölümüne gittim."

"Rhode Island Üniversitesi'ne bakmıştım. Güzel bir kampüsü var."

Başını sallayarak, "Sen nereye gittin?" diye sordu.

"Nereye gitmediğimi söylemek daha kolay olur. Rhode Island Üniversitesi'nde başladım, bir yılığına Massachusetts Üniversitesi'ne geçiş yaptım. Üniversitenin bana göre olmadığına karar verdiğimde bir yıllık ara verdim, sonra oldu altı yıl. En sonunda birkaç yıl önce Tennessee Üniversitesi'nden İşletme diploması aldım."

"Bu tam bir özetti."

"Pekâlâ, ahmak olduğumu düşünme ama ebeveynim için bu kadar önemli olmasaydı üniversiteye asla gitmezdim. Üniversiteyle ilgili ellerindeki mükemmel sicili mahveden kişi olmak istemedim. Beşinden dördü okumuştı ve direnen

bir tek bendim. Her zaman ne yapmak istediğimi biliyordum: enstrüman çalmak, şarkı yazmak, albüm kaydı, turne... Kendimi başka bir şey yaparken düşünemiyorum.”

“Bir de yazıyor musun? Ailenin yazarının Grant olduğunu sanıyordum.”

“O daha başarılı bir yazar ama ben de şarkılarımın birkaçını sattım.”

“Ben içlerinden birini duymuş olabilir miyim?”

“Birini bu gece Tiki Bar’da duydun.”

“Onu sen mi yazdın? Harikaydı. Hiç fikrim yoktu.”

Kadının övgüsünden memnun olarak, “*Country* müzik dinliyor musun?” diye sordu.

“Pek değil.”

“O zaman muhtemelen diğerlerini duymamışsındır ama bir ara senin için çalarım.”

Evan McCarthy’dan özel bir resital düşüncesi omurgasına titreşim yağmuru gönderdi. “Duymayı çok isterim. *Country* müziğe nasıl girdin?”

“Ben *country* müziğin içinde değilim, aslında. Kendi türünde değil başka bir türde tanınmıyor denen müzisyenlerdenim. Tennessee Üniversitesi’ndeysen bir kayıt yapmıştım, biri diğerini getirdi. Ondan sonra *country*, *bluegrass* denen folk müziği ve daha önce denemediğim bir sürü tür çalmaya başladım. Kendi şarkılarımı yazmaya başladığım zamandı ve belli ki şarkılar *country* müzisyenlerini çekti. Ben kendimi katışık bir müzisyen olarak gibi görüyorum. Hepsini yapıyorum.”

“Ve bunu seviyorsun.”

“Gerçekten seviyorum. Geçen yıl bir hayal gerçekleşti. Bir plak şirketine imza attım, yılbaşından önce çıkacak bir CD kaydettim ve onu da Buddy Longstreet ve Taylor Jones’un öncesinde çalacağım bir turne takip etti. Onlar...”

“Country müziğin kral ve kraliçesi. Onları ben bile duydum.”

Evan gülümsedi. “Onların öncesinde çalmam için bana turne teklif ettiklerinde tepkimi görmeliydin.” Onu delicesine yakışıklı gösterecek şekilde sırtıttı. Bu nasıl mümkün olabildi? “Kendimi hiç naza çekmedim.”

“Görmek isterdim,” dedi Grace onunla birlikte gülerek.

O an Grace’in tüm restoranın ikisinin birbirlerinin kıyafetlerini parçalamak için öldüklerini düşünüp düşünmediklerini merak edeceği kadar arzu ve farkındalıkla yüklüydü. Bir adamı asla toplum içinde soyma dürtüsü duymadığı için birinin bu dürtüyü hissettiğinde nasıl davranması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Düşüncelerinin yönü onu yeni bir gülme krizine sokabileceğinden şarabından küçük bir yudum aldı.

Garson salatalarla geri döndüğünde Grace bu karşılaşmayı hiç gülmeden atlatmayı başardı.

“Senden ödü pathıyor,” dedi Evan.

“Berbat hissediyorum. Sadece işini yapmaya çalışan birine gülmek çok kabaca.”

“Kötü hissetme. İşi kötü Fransızca ve balzamikle abartmaya çalıştı.”

“O kelimeleri söylememelisin,” diye hatırlattı Grace, sa-

latasını ufak parçalara bölerken.

“Hangi kelimeleri? *Balzamik mi?*”

“Dur! Bu mekânda yeterince güldüm.”

“Diğer tetikleyici kelimelerin neler?”

“Gerçekten sana böyle bir koz vereceğimi düşünüyor musun?”

“Lütfen? Söz veriyorum bunları kilisede sana karşı kullanmayacağım.”

Grace ona gözlerini devirdi. “Kiliseye adım atmışsın gibi.”

“Ben kiliseye gitmemle tanınırdım.”

“Yalnızca Linda, başına silah dayadığında.”

“Haklı olabilirsin ama sadece seni güldürebilir miyim, diye görmek için seninle kiliseye gitmeye ikna edilebilirim.”

“İnan bana, güldürebilirsin. Bunun için fazla uğraşmaya gerek yok.”

“Bu cesareti gösterebilirim.”

Edepsiz tonu üzerine Grace hâlâ kiliseden mi bahsettiklerini merak etti.

Yiyecekleri geldiğinde Evan, balığını onunla paylaşmak konusunda ısrar etti. Fazla yememeye dikkat ediyordu, bu yüzden adam tatlı sipariş ettiğinde reddetti. Evan hesabı ödedi ve restoranın önündeki sahilde dolaşmayı önerdi.

Onu takip eden Grace gönüllü bir şekilde onayladı.

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra Evan, kolunu omzuna atarak kadını kendine yaslayarak sardı. Ayaklarının altındaki kum ve yüzüne çarpan hafif esinliyle birlikte yürürken Ay

gökyüzünde yükseliyordu. Adamın kokusu onu sararken Grace bunu hiç unutmayacağını biliyordu. Aralarından ne olursa olsun bu gece bundan sonraki tüm randevularını değerlendirmek üzere kullanacağı bir ölçüt olarak tarihteki yerini alacaktı.

“En sevdiğin renk ne?” diye sordu adam. Belli ki kadının birbirlerini tanımadıkları hakkındaki yorumunu çok ciddiye almıştı.

Eğlenerek, “Mor. Seninki?” dedi.

“Ruh halime göre değişiyor. Bazı günler kırmızı oluyor, diğer günler maviyi tercih ediyorum. Kardeşlerin var mı?”

“Benden küçük iki erkek kardeşim var. Biri lisede, diğeri üniversitede.”

“Birbirinize yakın mısınız?”

“Pek sayılmaz. Sen ve kardeşlerin gibi değil. Onlar küçükken daha çok ikinci anneleri gibiydim.”

“Erkek kardeşlerim benim en iyi arkadaşlarım. Kız kardeşim biz büyürken tam bir baş belasıydı, sonra iyi oldu. Hepimizin sevdiği bir adamla evlenmesi içimizi acıtmadı.”

“Onun için iyi olmuş.”

“Biz de öyle düşündük.”

Evan aniden yürümeyi bırakıp ona döndü. Elini omzunda tutarken diğer elini yüzüne getirdi.

Grace adamın ne yapacağını beklerken akciğerlerine hava çekemiyordu.

Ardından adam uzanıp onu yumuşak, tatlı bir şekilde öptü. Grace karşılık verecek zaman bulamadan sona erdi.

“Bunu yapmadan bir dakika daha bekleyemezdim,” dedi başparmağını genç kadının alt dudağında gezdirirken.

“Geldiği yerde daha fazlası var mı?” Grace kendi cesaretine şaşırdı. Ne istediğini söylemek pek onun tarzı değildi, özellikle bir adamdan.

Adamın gözleri arzuyla yanarken Grace, bunun kendisi için olduğuna hâlâ inanamıyordu. “Çok daha fazlası. Artık birbirimizi öncekinden daha iyi tanıyor muyuz?”

Grace onu çaresizce istiyordu. “Çok daha iyi.”

Kadına doğru bir adım daha yaklaşırken elleri omuzlarından kalçasına indi ve onu sıkıca kendisine çekti.

Sonunda parmaklarını adamın koyu renk saçlarına daldırdı ve gördükleri kadar ipeksi ve yumuşak olduklarını fark etti.

Bu adamı biraz çıldırtmış gibi görünüyordu. Uzanıp kadının dudaklarını yiyip bitiren bir şekilde öperek onun tüm dikkatini kendisine uyum sağlamaya vermesine neden oldu.

Dili tatlı bir şekilde ikna ederek dudaklarını geçip keşfederek sanki ihtiyacı varmış gibi kadını kendisiyle işbirliği yapması için ayarttı.

Yıllarca aşk romanı okuyup bu ânı hayal eden Grace, tecrübesizliğini saklayabilmek için hazırlıklıydı. Kitaplardaki kadın kahramanlar gibi arsızca adamın dilini emdi, Evan’ın boğazının derinliklerinden bir inleme geldi. Kendi gayretinden memnun kalan Grace, bunu tekrarladı.

Adam dudaklarını ayırarak dikkatini kadının boynuna verdi. “Tanrım, Grace, beni ateşlendiriyorsun.” Kalçasını

kavrayarak karnına gelen ereksiyonuna bastırđı. Önceki ke-
şitlerinden adamın uzunluğunu ve kalınlığını hatırlayan
Grace aniden çaresizce onu aralarında kıyafet olmadan görüp
hissetmek istedi.

“Artık otele dönebilir miyiz?” Eski Grace, bu sorusunun
onun ucuz ve kolay gösterip göstermediğinden endişe du-
yardı. Yeni Grace ise bunun kulağına nasıl geleceğini umursa-
mamıştı. Onu istiyordu. Yarın aralarında neler olabileceğini
hiçbir şekilde hayal etmezken bu geceyi mükemmel bir şe-
kilde sonlandırmaya kararlıydı.

“Emin misin, Grace?” Kulağındaki dudakları sıcak ve
yumuşaktı; omurgasını ürpertiyor, karıncalandırıyordu.

“Evet,” diye fısıldadı. “Evet, eminim.”

On Üçüncü Bölüm

Evan, Grace'in elini tutarak onu sahilden tek başına asla bulamayacağı, anayola çıkan bir patikaya yönlendirdi. Ayak-kabılarını geri giyerken ona zahmet etmemesini söyledi.

Adamın telaş içinde olması onu olayların gittiği yerle ilgili daha çok endişelendirdi.

Sokağın karşısına koşturup yan kapıdan Beachcomber'a girdiler. Adam uzun bacaklarıyla üç katı çok kısa bir zamanda çıkarken Grace'in ona ayak uydurmak için çabalaması gerekti. Ama odaya geldiklerinde Grace'in nefes nefese olmasının tek nedeni bu değildi.

Evan anahtarı ondan aldı, iki saniye sonra içerideydiler. Kapıyı iterek kapattıktan sonra dudaklarını kadının kılere bastırdı ve onu Grace'in vücuduyla ilgili adamın ne düşüneceği konusundaki tüm şüphelerini ve endişelerini kovacak bir şekilde tutkuyla öptü. Dudaklarıyla, diliyle ve elleriyle Grace'le ilgili her şeyin onu cezbedtiğini açıkça anlattı. Onlara

yeterli aydınlık sağlayan sokak lambası sayesinde Grace, onun önünde çıplak kalmakla ilgili endişe edecek bir şey olmadığına karar verdi. Zaten pek bir şey göremezdi.

Adamın gömleğinin düğmelerini açıp kaslarına, göğsündeki tüylere ve göğüs uçlarına dokunmak için ellerini açgözlü bir şekilde içeri daldırdığında göğüs uçları dokunuşunun altında sertleşti. Başparmağını üzerinde gezdirdiğinde Evan sendeledi.

Kadının elbisesinin fermuarını indirdi ama kendisi için yeterince yol açmadığında onu bırakıp aşağı indi, elbiseyi yukarı kalçalarının üzerine kaldırdı. Elbiseyi çekistiren adamın parmak uçları Grace'in bacaklarını ve karnını alev alev yaktı. Sonunda adam elbiseyi onun başından çıkarıp Grace'i karşısında Stephanie'nin seçimi olan siyah sutyeni ve minicik iç çamaşırıyla bıraktı.

"Sen bir tanrıçasın," diye fısıldadı saygılı bir tonla. Evan onun boynundan köprücük kemiğine oradan göğüslerinin arasındaki vadiye doğru bir yol çizdi, sutyeninden taşan dolgunlukları öptü. "Çok tatlısın, çok yumuşaksın."

Adam onu elleriyle ve diliyle keşfederken Grace ayakta durmakta sorun yaşıyordu. Kollarını adamın boynuna dolayıp saçlarıyla oynarken kendini ona sundu. Onun her yerine dokunmak istedi ama o kendisini okşarken bunu kaldıramazdı.

Evan, onun elini tutup yarı yürüyüp yarı sürükleyerek yatağa getirdi. Yolda kendi gömleğini çıkarmış, pantolonunu indirip önü önemli ölçüde kabarık ipeksi baksırıyla kalmıştı. Yatağın yanında dururken kollarını kadına sardı.

Adama dönen Grace, sonsuza kadar onunla ilişkilendir-

diği sandal ağacı kokusunu içine çekip adamın göğsündeki tüylerin kendi hassas tenini hafifçe okşamasından zevk aldı.

Evan'ın onun karnına dayanmış ereksiyonu bunun ne-reye gittiğini ona hatırlatıyordu ve onu arzuya giden sağlıklı bir doz endişeyle dolduruyordu.

“Neden gerildin?” diye sordu adam onu sutyeninden kurtarıırken.

Grace'in ilk dürtüsü göğüslerini kapatmaktı ama adam onları uzun uzun incelerken ellerini yanlarında tuttu.

“Her yerin olağanüstü, Grace.” Nazik dışında her şey gibi görünen kocaman elleriyle göğsünü avuçladı. “Endişelenme,” dedi öpücüklerinin arasından. “Sadece rahatla.”

Evan McCarthy'nin kollarında neredeyse çıplak bir şekil-deyken rahatlayabilme düşüncesi o kadar akla mantığa sığmıyordu ki Grace kıkırdamaktan başka bir şey yapamadı.

Adam ne yapıyorsa durup başını kaldırdı ve ona baktı. “Ne?”

Gülüştü kontrolden çıkmadan başını sallayıp avuçlarının altındaki pürüzsüz cildin gülme isteğini bastırmasını umarak ellerini adamın göğsüne koydu. Evan McCarthy'nin muhteşem göğsüyle ilgili komik olan hiçbir şey yoktu.

“Bana söylemek zorundasın, yoksa beni... önemsemediğini düşüneceğim.”

“İşte şimdi beni güldürmeye çalışıyorsun ama buna izin vermeyeceğim.”

Adamın ciddi yüz ifadesi onu neredeyse mahvetmişti. “Eğer istersem seni güldürebilirim.”

“İkimiz de yapabileceğini biliyoruz ama eğer başlarsam sonsuza kadar duramayabilirim.” Adamın göğsünü dairesel hareketlerle okşadı. “Bunun yerine başka bir şey yapmamı istemez misin?” Bu kullanabildiği en baştan çıkarıcı tondu ve şüphesiz hayatı boyunca söylediği en ayıp şeydi. Açıkçası, tamamen onun karakteri dışında bir şeydi. Bir anlığına bunu sadece düşünüp düşünmediğini merak etti.

Eğer adamın yüzünü kaplayan gülümseme ölçüt alınırsa kesinlikle söylemişti ve adam gönüllü bir şekilde onun düşüncelerini onaylamıştı.

Örtüleri açıp kadının rahatça yatağa girmesine yardım etti ve kendisi de yanına uzandı.

Grace ona uzanıp dudaklarını kendisinininkilere çekti. Öpüşmeleri derin ve şehvetliydi. Daha iyi bir açı arayan Evan onun üzerine çıktı. Bacakları birbirine dolanmış, dilleri uyum içinde dans ederek Grace’in daha fazlası için yanıp tutuşmasına neden olurken göğüsleri birbirine yaslanmıştı.

Ellerini adamın sırtına doğru kaydırды, parmakları omurgasını keşfediyordu. Baksırının bel kısmına geldiğinde bir anlığına tereddüt etti. Parmaklarını baksırından içeri kaydırırsa Evan onun çok ileri gittiğini düşünür müydü?

“Dokun bana, Grace,” diye fısıldadı Evan. Grace düşüncelerinin onun için çok mu açık olduğunu merak etti. “Yapacağın hiçbir şey yanlış olmayacak.”

Onun gerginliği hissedip rahat davranması için elinden gelen her şeyi yapması Grace’in hoşuna gitti. Dudakları boynunda ateşten izler bırakırken elini adamın baksırından içeri kaydırды.

Grace onun kaslı poposunu keşfederken Evan nefessiz kaldı. “Kahretsin,” diye söylendi. “Beni çıldırtıyorsun.”

Bundan cesaret alan Grace, elini ön tarafa doğru hareket ettirdi.

Ona hareket alanı sağlamak isteyen Evan kendini hafifçe kaldırdı. Bu Trey’le her şey berbat olmadan önce gelmek üzere oldukları noktaydı, ona böyle dokunma fırsatı olmadan öncesi. Şimdi ilk kez Evan’ın penisine dokunduğu için minnettardı. Parmaklarını uzunluğunun üzerinde dolaştırırken adamın nefesi çırpıntılı ve düzensiz bir hal aldı.

“Canın yaniyor mu?” diye sordu Grace.

Evan başını salladı. “Çok iyi hissettiriyor.” Elleriyle kadınıninkileri sararak ona nasıl okşayacağını gösterdi.

“Böyle mi?” diye sordu Grace, onun gösterdiği şekilde yapmaya çalışarak. Bu kendisinin cesaret edeceğinden çok daha sertti. Adamın teni şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve Grace onun daha fazla büyüüp sertleşmesine hayret etti.

“Evet. Grace, Tanrım...”

Elleri tekrar kadınıninkilerin üzerine koydu ama bu onu durdurmak içindi. Karın kasları seğirdi ve çenesini sıkı. “En iyi kısma gelmeden beni bitireceksin.”

“Sadece ilk seferde mi iyisin?” diye sordu Grace, onun yanında hiç çekinmiyor olmasına kendisi de şaşırdı.

“Lanet olsun, hayır.”

Alınmış gibi konuşması Grace’in kıkırdamasına neden oldu.

“Bu komik mi?” Kalçasını kaldırıp penisini sertçe kadının eline itti.

"Hayır," dedi Grace. Seçiren dudakları onu içermiş görmeyi oldukça eğlenceli bulduğunu bariz bir şekilde belli ediyordu. Dikkatini tekrar adamı inletip sızlatan sert okşayışlarına verdi.

Evan kendini onun üzerinden geri çekerek sırtüstü uzandı.

Grace, dudağını ısırdı ve ne kadar utanmaz olacağına karar vermeye çalıştı. Adamın bu gecenin hiçbir yere gitmeyeceğine dair ısrarını hatırladığında aşk romanlarında okuduğu her şeyi onun üzerinde uygulamak için bunun en iyi fırsatı olduğunu fark etti.

Adamın baksırını çıkarmasına yardım edecek kadar bir süre ereksiyonunu bıraktı. Sokaktan gelen ışık onun ne kadar uzun ve kalın olduğunu görmesi için yeterliydi. *Bunun oraya* nasıl sığacağını tekrar hayal etmeye çalıştığında neredeyse kendini kaybediyordu.

Adama yapabildiği kadar çok zevk vermekte ısrar ederek elini tekrar ereksiyonuna sardı. Dizlerinin üzerinde durarak, dilini onun tepesindeki geniş tahta dolaştırmak için başını eğdi.

Daha fazla işkence dolu inlemeler ve sızlanmalarla sonuçlandığında, Grace bunu tekrarladı.

"Ağızına al," dedi Evan daha önce Grace'in ondan hiç duymadığı haşın bir tonda. Adamın eli, kadının başını kavrayarak tam olarak ne istediğini anlattı.

Kusmaktan, boğulmaktan veya diğer utanç verici ihtimallerden korkarak adamın isteğini yerine getirdi. Dudaklarını onun kalın ereksiyonuna sarıp, alabildiği kadarını ağızına aldı.

Yapabildiğinin en iyisi sadece yarısı kadar görünüyordu ama adamın bunu umursar gibi bir hali yoktu, özellikle dilini kullandığında daha iyi bir açığı yakalamak için kalçasını kaldırıyordu.

“Çok fazla,” dedi, elini kadınınkinin üzerine sarıp ağzına alırken onu nasıl okşayabileceğini gösterdi. “Lanet olsun,” dedi. “Ah, bu iyi. Çok iyi.”

Grace bunun duyduğu en iyi iltifatlar arasında olduğuna karar verdi. Açıkçası aldığı en iyi iltifatların çoğu Evan’dan gelmişti.

Kadının saçını kavrayıp çekti, nazikti ama dikkatini çekecek kadar da sertti.

Ardından kendini onun ağzından çekip patladı.

Grace onu kendi karnına gelirken izledi ve büyüledi. Parmağını süt gibi görünen sıvıya daldırıp adamın seğiren kaslarına yaydı.

“Özür dilerim,” dedi Evan aldığı derin nefeslerin arasında.

“Ne için?”

“Sana odaklanmak istemiştım ama ellerini üzerime koyduğın an... Üzgünüm.”

Onun üzerinde bu kadar büyük tepki yaratacak gücü olduğu için mutlu olup eğlenerek gülümsedi ve uzanıp adamı öptü.

“Temizleneyim, sonra sıra sende.”

Kelimeleri kadının tüm vücuduna beklenti dolu titremeler gönderip göğüs uçlarını ihtiyaç içinde sertleştirdi ve geri kalan her yerini ateş bastı.

Grace onun banyoda dolaşmasını seyrederken kaslı poposunun olağanüstü görüntüsüne baktı. Kendini arkasındaki yastıkların üzerine bırakarak çılgınca atan kalbini sakinleştirecek bir yol aradı. Adamı memnun etmek bugüne kadar yaptığı en heyecan verici şeydi ve sırada ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Evan yatağa dönüp onun üzerine gelecek şekilde emekledi. Kadının ağzını ateşli öpücüğünün içine hapsederken içindeki tüm devreler hiç zaman kaybetmeden son hızına ulaştı. Adamın kendine yaslanan kalçasını bacaklarıyla sarıldığında aralarında sadece ince saten bir kumaş duruyordu. Yeniden uyanan penisi ayartıcı bir şekilde cinsel birleşmenin benzerini yaparak ileri geri hareket etti. Grace çıkaracağı bir hanımefendiye hiç uymayacak sesi zaptetti.

“Her şey yolunda,” dedi Evan. Yine onun tepkilerinin farkına varmıştı, bu Grace’i korkutmalıydı. Onun yerine gönderdiği sinyallere bu kadar dikkat ettiğini bilmek rahatlatıcıydı. “Hepsini yapacağız, bebeğim. Bütün gece bizim.”

Söylediklerinde haklıydı. Aceleleri yoktu. Zamanlarını birbirlerini keşfederek harcayabilirlerdi. O, Trey değildi. Sıkboğaz edip sonra onu yalnız ve tatmin olmamış bir şekilde bırakmazdı.

“İşte böyle,” dedi Evan. Kadının kollarını başının üzerine kaldırıp yastıkların üzerine sabitledi. “Rahatla ve sana göstermeme izin ver...”

Kadını dudaklarından, çenesinden, boynundan öptü ve göğüslerine doğru indi. Büyük elleriyle göğüslerini avuçla-

yıp uçlarıyla dilini hafifçe dokundurarak oynadı.

Grace yataktan hemen fırlayabilirdi. Bunu yapmamasının nedeni onu sabit tutan alt tarafındaki baskı değildi.

Özellikle adam göğüs ucunu sıcak ağzına aldığı anda yapabildiği tek şey ellerini onun koyduğu yerde tutmaktı. Sertçe emdiğinde Grace göğüslerinden rahmine direkt bir bağlantı olduğunu keşfetti. Daha fazlası için sızlanarak ne istediğini göstermek için kalçasını onun kasiğine bastırdı.

“Oraya geleceğiz,” dedi Evan dikkatini diğer göğsüne verirken.

Adam onu yalayıp emerken çıkan sesler eğer akli başında olsaydı Grace’e çok utanç verici gelirdi. Şu an bunu hiç umursamıyordu, Evan’ın da umurundaymış gibi görünmüyordu. Daha fazla tepki verdiğinde adam daha sertçe emdi. Evan’ın dişleri göğüs ucunu sıyırdığında Grace ciyakladı.

Hırpaladığı göğüs ucunu diliyle hafifçe okşadı. “Üzgünüm.”

“Acımadı.” Ellerini artık adamın başından ayıramıyordu. Parmaklarını saçlarına gömerek onu göğsüne doğru çekti. “Tekrar yap.”

“Bunu mu?” diye sordu Evan, kadının göğüs ucunu dişleri arasında yuvarlarken.

“Evet,” dedi Grace. Bacaklarının arasındaki sıcaklık ve ıslaklık yüzünden nefes nefeseydi.

Evan hafifçe yer değiştirip dudaklarını kadının göğüslerinden karnına indirdi.

Grace onun göbek deliğinin üst tarafındaki yara izini

sormasını beklerken hareketsiz kaldı.

Ama adam orayı atlayıp dikkatini onun iç çamaşırını çıkarmaya verdi. Elleri bacakları arasında üstünkörü dolaşp aşığı kayarak bacaklarını araladı.

Grace gerçekten ama *gerçekten* –elli dolarına mal olsa da– Stephanie ve Laura’yı dinleyip bu an için hazırlandığına memnun oldu. Onun uzanıp komodinin üzerine koyduğu prezervatifi almasını beklemişti ama bunun yerine Evan bacaklarını açıp dikkatini oraya vermişti. Grace kıpırdanma isteğıyle savaşarak adamın yapacağı şeyi bekledi. Evan kadının bacaklarını omzuna koyacak şekilde ayarladığında Grace onun ne yapmayı planladığını anladı.

“Bekle bir dakika,” dedi adamın saçlarına tutunarak. “Evan...”

“Her şey yolunda, bebeğim. Bırak seni tadayım. Eminim çok tatlısındır.”

Kendini tekrar yastıkların üzerine bırakırken tüm mücadelesi isteğı onu terk etti ve gerginlikle titremeye başladı.

Evan parmaklarını onun kayganlığına getirip daha fazla açarken Grace çığlık atmamak için dudaklarını ısırđı. Vücundaki her bir sinir ucu, özellikle adamın parmaklarının sürünüşüyle bacaklarının arasındakiler yanıyordu. Grace onun parmaklarının verdiği hisse alışabileceğini düşündüğü an Evan parmaklarını içine kaydırıp dilini kullanmak üzere başını eğdi.

Aman. Tanrım. Okuduğı hiçbir şey onu buna, Evan McCarthy’nin dilinin onun zonklayan klitorisiyle buluştuğı âna hazırlayamazdı.

“Biliyordum,” dedi. “Çok tatlı. Çok yumuşak. Mımm.”

Bir ihtiyaç dalgası vücudunu kasıp kavurdu ve sızlayan bölgesine ulaşır onu her an paramparça olacak bir hale getirdi. Parmaklarının yumuşak okşayışı dikkatini biraz kendi üzerine çekmekte ısrarcıydı ama Evan klitorisini sertçe emip Grace’e daha önce tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemeyen bir duygu fırtınası gönderiyordu.

“İşte bu kadar,” diye fısıldadı parmaklarının ve dilinin okşamalarını hafifletirken.

Sanki adamın hareketlerini yatakta doğrulup izliyormuş gibi onun bacaklarını indirip prezervatif bulmak üzere doğrulduğunu fark etmişti. Prezervatifi alıp geri döndü.

“Dünyadan Grace’e, benimle misin?”

Adamın içine girdiği anla ilgili kurduğu hayallerden sıçrayan Grace aniden neyin gerçekleşmek üzere olduğunu fark etti. Sonunda.

Evan’ın kaşları endişeyle çatıldı. “İyi misin?”

Grace uzanıp parmak uçlarıyla adamın kaşlarının arasındaki kırıışıklığı düzelitti. “İyiden de öteyim. Sen?”

Adam ona sıırttı. “Çok iyiyim.”

Grace onu büyüleyen gamzeleri inceleme fırsatını kaçırmadı. Evan’ın yüzü tıraş olduğu için pürüzsüzdü. Kadının onun yüzünün yapısını ve yüzeyini keşfetmesini sabırla bekledi.

“Sana bakmak çok hoş,” dedi uzun bir sessizlikten sonra.

İltifatı onu şaşırtmış gibi görünüyordu. “Bunu ben sana söylemeliydim.”

Grace ona baktı, loş ışıktaki gözleri buluştu. “Birbirimize

söyleyip söyleyemeyeceklerimiz üzerine bir kural mı var?”

“Bildiğimi kadarıyla yok,” dedi. Kadını öperken penisi onun girişini hafifçe dürttü.

Grace, adam yavaşça ilerlerken keskin ve derin nefesler aldı. Devam ederken onun dikkatini başka yöne çekmek için etkisi altına alan yoğun öpücükler veriyordu. Gerilimin adamın tüm vücuduna yayılmasından yavaş ilerlemek için çaba gösterdiği anlaşıyordu.

Evan McCarthy'nin onunla bu kadar dikkat ederek ve düşünerek birleşmesinin verdiği hoş hissi asla kelimelerle ifade edemezdi. Olması gereken buymuş diye düşündü onu içine alırken. Âşıklar arasında ilgi, düşünce, duygu ve gerçek bir saygı olmalıydı.

Şu andan ve bu geceden önce Grace, seks yapmadan bu kadar uzun süre yaşadığı için hayal kırıklığına uğruyordu. Şimdi ise Evan'ı beklediği için mutluydu çünkü bunu başka birisiyle yaptığını hayal dahi edemiyordu. Elleri sıkarak ve desenler çizerek arkasındaki yerini aldığı anda adamdan işkence çekercesine bir inleme daha geldi. Sonrasında ise biraz çıldırmış gibiydi. Kadının içine tamamen yerleşene kadar giriş çıkışlarını büsbütün hızlandırmıştı.

“İyi hissediyor musun?” diye sordu ona doğru bakarak.

“İyiden de öte.” Grace hiç böyle bir şey hissetmemişti. Kendini acıya hazırlamıştı ama sadece saf bir zevk vardı.

“Güzel,” dedi sözünü başka bir öpücükle noktalarak. Kalçasını oynatarak penisini daha derinlerine ilerletti ve kadının içinde hassas bir yere temas etti.

Grace nefessiz kaldı. "Tekrar yap."

"Neyi? Bunu mu?" Aynı noktaya dokundu, gerilim yükselip patlayıncaya kadar tekrar tekrar yaptı.

Onu hayrete düşüren bir zevk dalgası içinde dörtlüde koşarken Grace çılgınlaştı.

Evan, onun kalçalarını sıkıca kavrayıp başı arkaya düşünene kadar giriş çıkışlarının hızını arttırdı, ardından sertçe gelip kadının üzerine yığıldı.

Grace kollarını ona sardı, adamın nefes alış verişini normale dönene kadar saçlarını ve sırtını okşadı.

"Bu inanılmazdı," dedi Evan uzun bir süre sonra.

"Evet."

"Çok yakında bunu tekrarlamak isteyeceğim."

Grace'in canının yanacağından korksa da eğer ilk seferki gibi olacaksa yeni bir raunda vardı.

"Bana ilk seferkinden sonra gücümü toplamak için bir dakika ver. Sonra ne yapabileceğimize bakalım."

Bu sözler Grace'e bir kahkaha dalgası olarak geri döndü.

Evan kalçalarını ona bastırarak Grace'e hâlâ onun içinde olduğunu hatırlattı.

O yakın bağlantıyı sürdürmeye gönüllü bir şekilde bacıklarını adamın kalçalarına doladı.

Uzun bir süre öyle kaldılar. Ardından Evan onu öpüp prezervatifle ilgilenmek üzere kollarından sıyrıldı. Geri döndüğünde yatakta Grace'in yanma kaydı ve örtüyü üstlerine çekti. Kadının sırtını göğsüne yasladı. Grace hiç bu kadar

mutlu ve tatmin olmuş hissetmemiști.

“Bana söylemen gerekiyordu, biliyorsun.”

Grace’in kalp atışı neredeyse duracak kadar yavaşladı.
“Neyi?”

“Bunun senin ilk seferin olduğunu.”

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır, tatlım, hiç değil.” Omzundaki dudakları ona güvence veriyordu. “Daha dikkatli olurdum. Hepsi bu.”

“Sen harikaydın. *Bu* harikaydı.” Onun göğsündeki elini tutarak kendini sormaya zorladı. “Nasıl anladın?”

“Prezervatifin üzerinde biraz kan vardı.”

Bunun bazı nedenlerle onu utandırdığını anladı. Aralarında geçenlerden sonra bu biraz ironikti. “Sana söylemem gerekiyordu, biliyorum ama bunu sohbe katmanın pek düzgün bir yolu yok.”

“Sen iyi olduğun sürece ben de iyiyim.” Onun üzerindeki tutuşunu sıklaştırdığında Grace arkasına dayanmış penisi hissetmişti.

“Pek uzun sürmedi,” dedi kıkırdayarak.

“Bunu tekrar yapamayız. Canın yanabilir.”

Arkasına uzanarak onu okşadığında Evan daha fazla sertleşti.

“Grace...”

Grace harika gecelerinin burada bitmesine hazır değildi.
“Tekrar yapmak istiyorum. Canımın yanması umurumda değil.”

“Yarın umurunda olacak.”

“Hayır mı diyorsun?” diye sordu çıkarabildiği en davet-

kâr ses tonuna başvurarak. Elini çekip kendini adamın ereksiyonuna bastırduğında kolaylıkla araya yerleşti.

“Tanrım, Grace, sana direnmek çok zor.” Yeni bir prezervatif alana kadar kadından uzaklaştı. “Böyle kal,” dedi kadının kalçasındaki eliyle onu istediği şekil için hazırlarken.

Adam arkasındayken içine girdiğinde Grace şaşkınlıkla ve yeni pozisyonun heyecanıyla çığlık attı.

“Canın yandı mı?”

“Hayır,” dedi adamın eline uzanarak. “Harika hissettiriyor.”

Sözleriyle cesaretlenen Evan onu dört ayak üzerine gelecek şekilde hareket ettirdi ve kendini onu arkasında duracak şekilde dengeledi. Eski Grace onun arkasını göreceğinden endişe duyardı ama Yeni Grace içine gömülmüş adamın verdiği hoş hisse odaklanmak dışında bir şey yapamıyordu.

Evan her darbeye daha derine girmeye çalışarak hareketleriyle onu sarsarken diğer yandan elini öne uzatıp parmaklarıyla onun klitorisine dokundu.

Her bir darbe onu parçalara ayırırken Grace tutunacak bir şeyler arayarak çarşafı sıkıca kavradı. Bu muhteşem gecenin, hiç muhteşem olmayan hayatının geri kalanı boyunca peşinden gelmesinden korktu. Ona Evan gibi hissettirecek birini nereden bulacaktı? Değer verilmiş, korunmuş, hayran olunmuş ve tapınılmış?

Adam onu yavaşça bir sonraki aklını başından alan orgazma sürüklerken Grace, sabah onun gitmesine nasıl izin vereceğini merak etti.

On Dördüncü Bölüm

Justin'den gelen moral bozucu aramadan sonra Laura, akşamının büyük kısmını gülerек geçirmeyi beklemiyordu. Owen, bebeğin proteine ihtiyacı olduğu konusunda tartışarak onu etli pizza yemeye ikna etmişti. Laura proteine ihtiyacı olanın o olduğundan şüphelendi.

Otele geri dönerken Owen, onu bir oyun salonuna sürükleyerek yüz tane jeton aldı. Gitmeden önce tüm jetonları harcayacakları konusunda ısrarcıydı. Laura hayatı boyunca hiç bu kadar şeye ateş edip, bir şeyleri patlatıp delice araba kullanmamıştı. En son ne zaman gözlerinden yaş gelinceye kadar güldüğünü hatırlamıyordu. Bir şeyleri patlatmak daha çok içini boşaltmak gibiydi, özellikle Owen onu dolduruşa getirirken.

Laura, kendine adamın kolunu omzuna dolamasının ve otele böyle yürümelerinin hiçbir anlama gelmediğini söyledi. Onunla daha fazla zaman geçirmek ona olan hisleri konusunda kafasını daha çok karıştırmıştı. Kocasıyla yaşadıkları

göz önüne alınınca ihtiyacı olan son şey, belli bir adresi ya da ona benzer bir şeyi olmayan başka bir adama bağlanmaktı. Bu hayatı boyunca tanıdığı en çekici adam olsa da.

Ama Owen'la takılmama düşüncesi onu üzdü ve sürekli üzgün olmaktan bıkmıştı. "Çıkman gereken bir konser var," diye hatırlattı ona.

"Hâlâ vaktim var."

"Pek fazla değil."

"Annem gibi konuşuyorsun," dedi gülerek.

"Üzgünüm. Kastettiğim..."

Adam yürümeyi bırakıp kolunu omzundan çekmeden ona döndü. Bu yeni duruş hiç olmadığı kadar yakındı.

Laura'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Takılıyordum, prenses."

"Biliyorum." Laura gözleri dolunca utandı. Lanet hormonlar!

"Ah, tatlım, yapma..."

Laura onu öpmeyi bugüne kadarki her şeyden daha çok istedi. Ona verdiği tepkiyle paniğe kapılarak tutuşundan kurtuldu ve otele doğru yürümeye başladı. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce biraz alana ve mesafeye ihtiyacı vardı.

"Laura! Bekle!" Ona yetişmek için arkasından koştu.

Laura verandanın merdivenlerini tırmandı. Elleri titrerken aptal anahtar işe yaramadı.

Adamın omuzlarına koyduğu elleri onu neredeyse mahvedecekti. Başını önüne eğip kontrolünü geri kazanmaya çalıştı. Çıldırması gibi davrandığı için adamdan özür dilemek

üzere ona döndü. Söyleyeceği kelimeleri bulamadan Owen yüzünü ellerinin arasına alıp nefesini kesen bir yoğunluk ve açlıkla ona baktı. Ardından yumuşak, tatlı ve ısrarcı olmayan dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Laura, onu itmek için elini göğsüne koydu ama adam başını hafifçe yana yatırdığında öpücüğü yakıp kavurdu.

“Yapamam,” diye fısıldadı adamın dudaklarına doğru. Ama, ah, nasıl da istiyordu! “Owen...”

“Özür dilerim.” Başını onun alınına yasladı, kendini toplamaya çalışıyor gibiydi. “Düşündüğüm kadar iyi olup olmayağını görmek için bir dakika bile fazla bekleyemezdim.”

Laura sormaması gerektiğini biliyordu. “Öyle miydi?”

Hafifçe gülerek, “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Biz hayattan farklı şeyler istiyoruz. Kendimi başka bir hayal kırıklığına sürükleyemem. Sadece bunu yapamam.”

“Anladım.”

“Anladın mı? Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten anladım.”

“Şu an hayatım paramparça olmuş halde. Bebeğe ve otele odaklanmalıyım. Sen yakında gideceksin ve... Bunu yapamam. Üzgünüm.”

“Anladım, prenses. Ama seni öptüğüm için üzgün değilim.”

“Güzel bir öpücüktü.”

Yüzü aydınlandı. “Değil mi?”

Altdudağını ısırıp başını sallarken kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. “Ama tekrarlanamaz.”

“Biliyorum.”

“Hâlâ arkadaş mıyız?” diye sordu. Bu basit sorunun cevabı sanki hayatını değiştirecekmiş gibi hissediyordu.

“Tabii ki öyleyiz. Benden bu kadar kolay kurtulamazsın.”

Rahatlama içini kaplarken Laura’nın dizleri güçsüzleşti. “Güzel.”

Owen onun yanından uzanıp anahtarı çevirdi ve kapı açıldı.

“Bunu *nasıl* yapıyorsun?”

“Sana söylemiştim, her şey bilekte bitiyor.”

“Senin bileğinde bitiyordur, belki de. Benimkinde bitmiyor gibi.”

“Bu bilekte bitmeyecek bir şey olabilir mi?” Kadının elini alıp hafifçe kıvırdı. “İşte böyle.”

Adamın başparmağının bileğinin içindeki nabız noktasına sürtünmesi onu nefessiz bir halde ihtiyaç içinde bıraktı ve kendine hâkim olamayacağından korktu. Bu yüzden elini geri çekip ondan uzaklaştı. “Sabah görüşürüz?”

“Evet.”

“İşinde iyi bir gece geçir.”

“Burada tek başına iyi olacak mısın?”

“Olacağım. Alışmam daha iyi olur, değil mi? Shane, aralık ayma kadar buraya gelmeyecek,” dedi kardeşinden bahsederek. “O yüzden sen ekimde ayrıldığında burada birkaç ay tek başıma olacağım.”

Her zaman güneşli bir gün gibi olan ruh hali aniden fırtınaya döndü. “Ölü sezonda burada hamile ve yalnız başına olman fikrini sevmedim.”

“İş teklifin konusunda fikir değiştirmedin, değil mi?”
Tüm hayatını adaya yerleşmek üzere değiştirdikten sonra bunu yapamazdı.

“Hayır, ahmak. İş, sen istediğin sürece senindir.”

“Bunda iyi olacağımı nereden biliyorsun?”

“Bu konuda hiç şüphem yok. Olsaydı büyükannem ve büyükbabama asla seni işe almalarını söylemezdim.”

“Güvenoyun için teşekkürler ama jüri hâlâ bir tarih uzmanının bir oteli işletip işletemeyeceği konusunda şüpheli.”

“Sana güvenim tam.”

“Teşekkür ederim,” dedi. Kesin konuşmasından gururlanmıştı. “Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin.”

“Gidip biraz uyu, prenses. Gözlerinin altındaki koyu halkalardan hoşlanmadım. Gece gündüz çalışarak kendini paraladın.”

Daha önce hiç kimse ona bu kadar yakından dikkat edip onunla bu kadar çok ilgilenmiş miydi? Annesi, babası haricinde başka hiç kimseyi düşünemiyordu. Üst kata çıktığında, tapılası, seksi, düşünceli Owen Lawry onun için endişelendiğinde dikkatli olması gerektiği aklına geldi.

Hem de, çok dikkatli.

Owen, onun merdivenleri çıkışını izlerken onunla birlikte yukarı çıkıp onunla yatağa girebilmeyi diledi. O uyuyuncaya ve gün boyu onu kovalayan iblisleri biraz istirahat etmesi için onu yalnız bırakıncaya kadar yanında kalmak istedi.

Onu kapıda gördüğü ilk anda, yenilmiş duruşundan son on günün berbat geçtiğini anlamıştı. Etrafını saran kırılğan atmosfer, onunla ilk kez tanıştıkları kuzeni Janey'nin düğününden beri oradaydı. Gözlerinin altındaki koyu mor halkalar uykusuz geceler geçirdiğini gösteriyordu.

Anakaraya gidip onun kocasını bulmak ve Laura'yı böyle korkunç bir işkence çektiirdiği için onu bayıltıncaya kadar yumruklamak istedi. Laura McCarthy gibi eşe sahip olacak kadar şanslı olan bir adam başka bir kadına ihtiyaç duymazdı.

Owen, gitarını ve kapüşonlu montunu alıp karavanına doğru giderken onunla geçirdiği akşamı düşündü. En son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlayamıyordu. Altı üstü pizza yiyip biraz video oyunu oynamışlardı.

Onunlayken eğlenmek, gülmek çok kolaydı ve sarı saçları, açık mavi gözleri, kusursuz teniyle ona bakmak çok güzeldi. Ve o öpücük, *dostum*... Uzun bir süredir bunun geleceğini biliyordu. Tabii, onun neden aralarında bir şey olmasına izin veremeyeceğini de anlamıştı. Kadının açıkça hayatını olduğu gibi "bir kadından diğerine" şeklinde yaşamayı sevdiğini anlamasını sağlamıştı. Sahip olduğu her şey adada olmadığı zamanlarda evi olarak kullandığı eski Volkswagen karavanına sığıyordu.

Kendini hiçbir kadına zincirlemeye meraklı değildi, özellikle başka bir adamın çocuğuna hamile olan bir kadına. Bu tam bir "karmaşa" idi. Eğer bir bebeği olduğunu öğrenirse kocası ne yapardı? Adam zaten boşanma evraklarını imzalamayacağını söylemişti.

Owen hiçbir şekilde ihtiyaç duymadığı bir karmaşanın ortasında olmak ister gibiydi. McCarthy'lerin marinasına gidip Tiki Bar'a mikrofonunu kurduğunda kendini onunla daha fazlasını istemediğine ikna etmeyi başarmıştı. Birkaç saatlik muhteşem bir eğlence ve olağanüstü bir öpücük tüm hayatını değiştirmesi için yeterli değildi.

Bu şekilde düşünmesine rağmen, kışın gideceği ve kadını aylarca görmeyeceği fikri onu sinirli ve rahatsız hissettirdi. Bu rahatsız edici hisleri daha derinden keşfetmeye gönülsüz bir şekilde kafasından attı. Laura onun problemi değildi ve bunu hatırlaması iyi olacaktı.

Bardaki gürültücü kalabalıkla laklak ettikten sonra giriş parçası *Please Come to Boston*'ı çalarken şarkıdaki adam için üzüldü. Sevdiği kadına yeteneklerinin övüldüğü, müzik kariyerinin götürdüğü o an yaşadığı şehirde kendisine katılması için yalvarıyordu. Adam o kadar zavallıydı ki Owen asla onun yerinde olmak istemezdi. Asla. O özgürdü, bağımsızdı ve öyle kalmayı planlıyordu.

Linda McCarthy, kocası merdivenlerde görüldüğünde ikinci bardak kahvesini içiyordu. Adam düş almıştı, tıraş olmuştu ve kır saçlarını tarayıp şekillendirmişti. Biraz dikkatli bakınca tıraş olurken birkaç noktayı gözden kaçırdığı belli oluyordu ama ona bundan bahsedecek kadar aptal değildi.

Adam kendine bir fincan kahve koyarken yürüyüşündeki yeni canlılık, içini iyimserlikle doldurmuştu.

“Bu akşam saat altıda hazır olman gerekiyor.”

“Grant aradı...” Onun sözlerini algıladığında durdu.
“Ne dedin? Ne için hazır?”

“Saat altıda seni alıp dışarı çıkaracağım.”

Linda kırk yıl önce ürkütücü bir kolaylıkla ayaklarını yerden kesen seksi genç adamı bir anlığına gördüğünde kalbi aptalca sevinçten hop etti. “Nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz ama kot pantolon ve sıcak tutacak bir şeyler giy. Süslenip püslenme.”

“Hımm, peki. Tabii.” O ne isterse istesin Linda kabul ederdi, ki bu dışarıda birlikte kaliteli zaman geçirecekleri anlamına geliyordu.

“Grant’le ilgili ne diyordun?” diye sordu.

“O ve Stephanie, bu gece Abby için doğaçlama bir veda partisi organize ediyorlar.”

Büyük Mac gür kaşını kaldırdı. “*Grant* ve *Stephanie*, *Abby* için parti mi veriyorlar?”

Linda onun bunu söyleyiş şekline gülümsedi. Evet, oğullarının yeni kız arkadaşıyla birlikte eski kız arkadaşı için parti veriyor olmaları tuhaftı anca bu aynı zamanda Abby’yi düzgün bir şekilde uğurlamak için çok tatlı bir yoldu. “Ben de aynı şeyi düşündüm ama birinin bunu yapması gerektiğini söyledi, öyleyse neden onlar olmasın?”

“İkisi kısa sürede çok uzun yol aldılar.”

“Birbirlerine delicesine âşıklar,” dedi Linda gülümseyerek. Çocuklarının onları seven partnerleriyle durulduklarını görmek onu çok sevindiriyordu. Üçü gitmiş, ikisi kalmıştı.

“Delicesine âşık olmaktan bahsetmişken Evan dün gece eve gelmedi. Bana Owen’la Tiki Bar’da çalacağını ve sonra onunla takılacağını söylemişti. Ama Doro Chase, bana onu Istakoz Evi’nde bir kadınla gördüğünü söyledi. Biraz araştırınca onun Grace olduğunu öğrendim, hani geçen hafta sonu burada kalmıştı. Hatırladın mı?”

“Tabii hatırladım. Güzel bir kızdı.”

“Çok güzeldi. Grant bana onun bulunduğu adam tarafından adada mahsur bırakılınca Evan’ın evine dönmesi için ona verdiği parayı iade etmek üzere dün adaya geldiğini söyledi.”

“İlginç.”

“Senin de böyle düşünmene sevindim. Evan’a uygun buldum.”

“Lin, bu kadar acele etme. Sadece bir kızla yemeğe gitmiş olması...”

“Ve bütün geceyi dışarıda geçirmesi.”

“Ve bütün geceyi dışarıda geçirmesi onun yolundan döndüğü anlamına gelmez.”

“Aynı şeyi Mac, Maddie’yle tanıştığı zaman da söyleyebilirdik,” diye hatırlattı Linda kocasına. Kocasıyla en son ne zaman oğullarının hayatlarına dair planlar ve entrikalar yaptığı, onunsa onu pişman olacağı bir şeyler yapmaktan alıkoymuş olağan konuşmalarını yaptıklarını hatırlamıyordu. “Dora ayrıca Owen’la Laura’yı kasabada kol kola yürürken gördüğünü söyledi.”

“Gerçekten mi? Şey Laura için sevindim, Owen için de. Tatlı yeğenim için daha iyisi olamazdı.”

“Katılıyorum, ama kendini yeni bir şeylerin içine atmadan önce Justin’le olanları halletmesi gerekiyor.”

“O tedbirli bir kızdır. Onun için endişelenmene gerek yok. En azından evlendiği bok çuvalının aksine Owen’ın düzgün biri olduğunu biliyoruz.”

“Mac! Küfretme!” dedi Linda adamın ondan beklediği gibi. Linda liseli kız gibi kıkırdamamak için kendini zor tuttu.

Biricik kocası ona geri dönüyordu, bu bir gün gerçekleşecekti.

“Sadece gördüğümü söylüyorum.”

“Neden termosu kahve koydun?”

“Mac beni on dakika içerisinde gelip alacak.”

“Nereye gidiyorsunuz?”

“Sana söyleyemem. Bu bir sır.”

Linda, yüzündeki sevinmiş ifadeyi zorla korumaya çalışırken Büyük Mac kendinden memnun görünüyordu. Adamın gizli planını öğrenmek için sabırsızlanıyordu ama aşırı tepki vermekten ya da hassas uyumlarını tehlikeye atacak bir şey yapmaktan kaçınıyordu. “Bu akşam ne yapıyoruz?”

Kadının önüne gelip elini sandalyenin arkasına koydu ve ona eğildi. Yüzlerinin arasında bir santim vardı.

Yüzündeki yırtıcı ifadede ürken Linda nefesini tuttu.

“İyi denemeydi aşkım ama bekleyip görmem gerekiyor.” Eğilip ona uzun bir öpücük verdi.

Onu bir süre daha tutmak isteyen Linda, bir elini adamın boynuna sarıp öpücüğü bir sonraki aşamaya taşıdı.

Adam ondan ayrıldığında biraz zor nefes alıyordu.

“Bu pis bir numaraydı,” dedi yüzünde seksi bir gülüşle.

Linda gülümsedi. “En iyisinden öğrendim.”

Adam buna memnun olmuş gibiydi. “Saat altıda?”

“Hazır olacağım. Grant ve Stephanie’nin Abby’nin partisini burada yapıp yapamayacaklarını sorduklarından bahsetmiş miydin?”

“Sorun yok,” dedi, ona son bir öpücük vererek. “Biz evde olmayacağız.”

On Beşinci Bölüm

Şafak sökmeden Beachcomber'dan ayrılan Evan, adanın en güneyindeki kayalıklara yöneldi ve gündeğumunu izlemek için çimlere oturdu. Saatler sonra aklı hâlâ oradaydı, o küçük otel odasında ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Hayatı boyunca defalarca seks yapmıştı ama Grace'le arasında olanlara “seks” demek adil gelmiyordu. Onunla o “eylem” bir ayın gibiydi. Sadece düşünmek bile onu sertleştirip daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

“Bağırarak söylemek gerekirse,” dedi sabah meltemine doğru. “Beni rahat bırak!”

Evan sanki uzaylılar onu izni olmadan kaçırmış ve kimliğini değiştirmiş gibi hissediyordu. Bu rahatsız edici düşünce kadının kollarında uyandığından beri onu delik deşik eden gerilimi daha da tırmandırdı.

Nerede ve kiminle olduğunu fark ettiğinde düşündüğü ilk şey, işler daha fazla karmaşıklaşmadan oradan çıkıp git-

mekti. Bütün gece onunla uyurken ne düşünmüştü? Onunla tanıştığı ilk andan beri diğer kadınların çoğundan farklı olduğunu biliyordu. Sadece masum değildi –*tamamen* masum diye düşündü inleyerek– aynı zamanda Evan gibilerle birlikte olmak için fazla hoş ve tatlıydı.

Bir hapşırık krizi onu serseme çevirdi. Sulanmış gözleri ona saman nezlesi döneminde olduğunu hatırlattı. Onun gibi alerjisi olan birinin yapacağı son şey polenlerle dolu bir arazide oturmaktı.

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyup parmaklarını saçlarının arasından geçirirken zihninde yeni bir şarkının ufak bir kısmı dans etti. Sözler her zamankinden daha yumuşak ve içtendi, sadece adamın endişeleri de eklenmişti. Grace’le tek bir gece geçirmişti ve şiir yazmaya başlamıştı, Tanrı aşkına!

Bu olmamalıydı. Sadece olmamalıydı. Kendine, ona ve yılın bu dönemi onu perişan eden polenlere öfkelenerek ayağa kalkıp pantolonundaki çimen ve tozu silkeledi. Onu anayola çıkaracak patikayı inerken Evan onun uyanıp uyanmadığını merak etti. Onun neden ve nereye gittiğini sorgulamış mıydı? Evan’dan onu aramasını ve bugün için tekrar plan yapmasını bekliyor muydu?

Beklememesini umdu çünkü bu olmayacaktı. Sonrasında rahatsız ve sarsılmış hissederken onunla daha fazla vakit geçirmenin hiçbir yolu yoktu. Bu onu adi biri yaparmıydı? Muhtemelen yapardı ama en azından onu para ve kalacak yeri olmadan bir adada bırakmamıştı.

Başından beri ona karşı ondan neler bekleyebileceği –ve

bekleyemeyeceği konusunda dürüst olmuştu. Ona hiçbir şey borçlu değildi. Sadece yaptıkları seksin *inanılmaz* olması, onun kim ve ne olduğunu değiştirmezdi. Buna izin veremezdi.

Sıcak ve nemli sabaha karşın merkezden ve dönüp Grace'e koşacağı tüm fırsatlardan uzak durarak Kuzey Limanı'ndaki evine doğru uzun bir yol yürüdü. Grace yarın adadan ayrılıyordu, şimdi ve sonrası arasındaki sürede kasaba yönünden uzak durmalıydı. Bu onu bir korkak yapıyorsa da yapsındı. Onu tekrar görmeye niyeti yoktu.

Grace uyandığı an yalnız olduğunu anlamıştı. Yine de emin olmak için elini yatağın diğer yanına uzatmaktan kendini alıkoyamadı. Çarşaf soğuktu. Gideli bayağı olmuştu. Belki de her şeyi hayal etmişti. Yan döndüğünde bütün kasaları isyan etti. Kesinlikle hayal etmemişti.

Memnuniyetle derin bir nefes vererek Evan'la geçirdiği olağanüstü geceyi zihninden geçirdi. Bu sabah bazı hassas yerleri sızlasa da önceki gece aralarında geçen hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Bir not bırakıp bırakmadığını merak ederek yataktan kalkıp üzerine bir sabahlık geçirdi ve küçük ama iyi döşenmiş odanın etrafına bakındı. Açık pencereden yolun karşısındaki iskeleden kalkan saat dokuz feribotunun düdüğünü ve martıların çığlıklarını duydu. Bir not ya da Evan'ın orada kaldığına dair bir işaret bulamayınca hayal kırıklığıyla omuz silkip banyoya girdi. Ayaklı küvete bakarak dayanabildiği kadar sıcak suda güzel ve uzunca zaman geçirmeye karar

verdi. Sızlayan kaslarının tam olarak buna ihtiyacı vardı.

Sıcak suyun içinde birkaç dakika geçirdikten sonra Evan'ın onu bugün için plan yapmak üzere arayıp aramayacağını merak etti. Kendisi de arayabilirdi tabii ama Grace bu konularda eski kafalıydı, bu yüzden ilk adımı ondan beklemeye karar verdi. Onu tekrar gördüğünü düşündüğünde tüm duyguları –sersemlemiş, heyecanlı, gergin, endişeli– altüst oluyordu. Yakınlaştıktan sonra aralarındaki uyum birdenbire yok olabilir miydi? Evan ne söyleyecekti? Kendisi ne söyleyecekti? Geçen gece olanlardan sonra adamın yüzüne bile bakabilecek miydi?

Stephanie'ye elli dolar borçlu olduğu için utansa da Grace'in tüm bunları sesli bir şekilde tartışacak insanlara ihtiyacı vardı. En yakınında Laura vardı, karşı sokaktaki Sand&Surf Otelindeydi. Orada ve sohbet etmek için müsait olmasını umdu.

Grace küvetin tahliye tıpasını çekip havluya uzandı. Evan'dan gelebilecek bir aramayı kaçırma ihtimaline karşı otelden ayrılmak istemiyordu, çünkü adamda ceptelefonu numarası yoktu, ama birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca Gold'larla buluşup satış anlaşmasını konuşması gerekiyordu.

Valizinde, yenilediği kilo-verme-sonrası gardırobunun parçası olan bir elbise buldu. Daha önce hiç giymemişti. İpeksi kumaş ince hatlarını sardığında Grace kendini hayatında hiç olmadığı kadar seksi hissetti. Bunu ona Evan yapmıştı. Sadece kadının güzel hissetmesini sağlamakla kalmamış, onu el üstünde ve seksi de hissettirmişti. Sandaletlerini ayaklarına geçi-
rirken onu yeniden görmek için sabırsızlanıyordu.

* * *

Owen normalden daha geç uyandığında aklına gelen ilk şey Laura'yı yeniden öpmek istediğiydi, hem de fena halde. Yatakta yatıp tavandaki su lekesine bakarken bunun neden olamayacağına dair tüm nedenleri aklından geçirdi ama bunun onu daha fazla istemesine neden engel olmadığını biliyordu. Tiki'deki uzun akşam boyunca, kendini ondan uzak kalma ve böylece ezici azabın kendisini ele geçirmesine izin verme planını bir kenara koymaya zorladı.

Onun evlilik meselesini çözmek ve eşyalarını toplamak üzere anakaraya gittiği on gün Owen'ın hayatının en uzun on günüydü. Kadının yapmak zorunda olduğu şeylerin düşüncesi ona işkence etmiş ve içini bunu onun için daha iyi kılabilecek ne olursa yapma arzusuyla doldurmuştu.

Dün onu otelin verandasında görmek, sonunda geri döndüğünü anlamak, hemen orada bulmak tüm hayatının en güzel ânıydı ve bu onu feci korkutmuştu. Teknik olarak hâlâ başkasıyla olan bir kadını, ki kadının başkasının çocuğundan hamile kaldığından bahsetmiyordu bile, gördüğü için mutlu olmakla işi yoktu. Ve kesinlikle onu çıılçıplak bir şekilde altında, yatağına uzanmış bir halde istemekle de işi yoktu. Bundan adı kadar emindi!

“Ah!” diye inledi kalkıp, bir gece öncesinin rahatsız edici düşüncelerini kafasından atarak. “Oralara hiç gitme. Bu olmayacak, adamım.”

Hızlı bir duş alıp parmaklarını asi saçlarından geçirdi ve

üzerine bir şortla tişört giydi. Laura'nın üçüncü kattaki dairelerinin merdivenlerini çıkarken kendisine sadece onu kontrol edip onu öperek sınırı aştıktan sonra hâlâ arkadaş olduklarından emin olacağını söyledi.

Yukarı çıkıncaya kadar, bir gün önce Grant'in ona hayattaki en önemli şeyi kaçırmamasıyla ilgili söylediği sözler Owen'm zihnine dolup bacaklarını kurşundan yapılmış gibi hissetmesine yol açtı.

Üçüncü kata gelip öğürtü sesleri duyduğunda bir an durakladı. Kahrolası sabah bulantıları! Kadını bezdirmişti.

Bu sabah Owen, bulantıların yanı sıra onun hıçkırarak ağladığını da duydu. "Zavallı bebeğim," diye fısıldadı kadının acısının kendi acısı da olduğunu fark ettiğinde. Bunun ne zaman ve nasıl olduğunu hiç bilmiyordu. "Hiç kimse böyle bir şeyle tek başına mücadele etmemeli."

Midesi bulanırken Owen'm onu görmesinden nefret ettiğini bildiği için kapıda uzunca bir süre bekledi. İleride muhtemelen pişman olacağı bir karar vermesine yetecek kadar uzun bir süreydi. Cebinden telefonunu çıkarıp Boston'daki barın sahibini aradı. Adamla hafta içi iki gece ve Kolomb Günü'nden Noel'e kadar hafta sonları çalışmak üzere anlaşmıştı. İyi bir işti ve tam aradığı türden bir şeydi.

"Selam, Jerry. Ben Owen Lawry."

"Owen! Nasıl gidiyor?"

"Dinle, bir şeyler oldu ve sonbaharı boş geçirmem gerekiyor. Bu kadar kısa zaman kala haber verdiğim için üzgünüm." Jerry'nin elinde Owen'ın yerini seve seve dolduracak

uzun bir müzisyen listesi olduğundan şüphesi yoktu.

“Ah, lanet olsun. Bu çok kötü oldu. Müşterilerimiz seni seviyordu. Umarım ciddi bir şey yoktur.”

Sarı saçlı prenses ve geçen gece endişelenmesine neden olan gözlerinin altındaki mor halkaları düşündüğünde çöktüğünü fark etti. “Korkarım ciddi olabilir.”

“Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm. Eğer bir değişiklik olursa bizi nerede bulacağını biliyorsun. Burada her zaman hoş karşılanırsın, Owen.”

“Anlayışın için teşekkür ederim. Bunun için minnettarım.”

“Kendine dikkat et.”

Telefonu kapatıp cebine koyar koymaz Owen'ın içine bir panik yerleşti. Az önce ne halt etmişti?

Laura, kendini her zaman günün aynı saatinde çarpan sabah bulantılarına daha fazla dayanamıyordu. Bazı sabahlar birkaç krakerin geçirdiği ufak bulantılardan fazlası oluyordu. Ama çoğu sabah bulantısı bu seferki gibi bir saat ya da daha fazla süre boyunca devam ediyordu. Öğürme kısmına tekrar döndüğünde bunu atlatabilmek için banyo zemininde dertop olmaktan başka çaresi yoktu.

Owen onu tam da bu haldeyken buldu.

Onun kapı girişinde durduğunu fark ettiğinde Laura'nın ağzından şaşkınlıkla bir inilti kaçtı. Adamın daha önce günlük kusma etkinliğine şahit olmasından hiç hoşlanmamıştı. Bu kadarı bile fazlaydı.

“Bitti mi?” diye sordu.

“Şimdilik.”

Onu kıvrıldığı yerden kaldırdı. “Gel, tatlım.”

Yatağa taşırken kadının başı sanki bir bez bebekmiş gibi adamın omzuna düştü.

Laura’yı örtülerin altına yatırdı. Banyoya gidip bulduğu küçük havluyu ıslatarak yüzünde dolaştırmak için geri geldi.

Gözleri kapalıyken, “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi.

“Şişşt, istemediğim bir şey yapmıyorum.”

Kapalı gözlerinden akan bir damla yaş hafifçe yanağın-dan aşağı kaydı. Laura, adamın boştaki elini tuttu. Özellikle önceki gece yaşananlardan sonra ona bu şekilde sırtını dayama-maması gerektiğini bilse de Owen bir şekilde onun sırtını yaslayabileceği kayası olmaya başlamıştı. Laura ona *tutun-madığını* hayal edemiyordu.

“Biraz çay alır mısın? Hoş ve az demli yaparım.”

Laura gözlerini açtığında adamın yakışıklı yüzünde engelleyemediği bir endişeyle onu izlediğini fark etti. “Güzel olur, teşekkür ederim.”

“Kesinlikle.”

Onun uzaklaşmasını izledi. Uzun boyu, geniş omuzları ve evlenmek için düzgün kesimli saçlara sahip birini aradığı zamanlarda küçümsediği şekilde dağınık bir yakışıklılığı vardı. Şimdi bunun kendisine nasıl döndüğünü görebiliyordu. O zamanlar, Justin’dan önce Owen gibi adamlara asla dönüp ikinci kez bakmazdı. Saçları fazla uzundu ve pek tıraş olmuyordu. Karavanda yaşamaktan gurur duyduğu ve belli bir işi, adresi

olmadığından bahsetmiyordu bile. Yine de kendisinin hukuk mezunu kocasından on kat daha fazla adamdı. Hayır, Owen’a haksızlık ediyordu. O, Justin’dan yüz kat daha adamdı.

Owen’ın telefonu çaldı. Suyun kaynamasını beklerken aramayı cevapladı.

Laura, onun söylediklerini anlayamıyordu ama derin sesinin tınısı rahatlatıcıydı. Ağırlaşan gözkapaklarının kapanmasına izin verdi. Owen’ın ağırlığını yatağın diğer yanında hissettiğinde ürkererek gözlerini açtı. Elinde bir fincan çay tutuyordu.

Kadının doğrulmasına yardım ettikten sonra onu arkasına koyduğu yastığa yasladı.

“Beni şımartıyorsun.”

Owen onun yüzündeki bir tutam saçı geriye itti. “Biraz şımartılmayı hak ediyorsun.”

“Owen... Dün gece olanlarla ilgili...”

“Bu konuyu konuşmak zorunda değiliz, prenses. Her şey yolunda. Sana söz veriyorum.”

“Bu sadece...” Laura ihtiyacı olan kelimeleri bulmaya çalışırken parmağını fincanın üzerinde gezdirdi. “Bilmeni isterim ki...”

“Neyi, tatlım?”

Owen ona “tatlım” dediğinde içindeki her şey yumuşacık ve ihtiyaç içinde bir hal alıyordu. Onun için daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi kadın ne söyleyecek diye bekledi.

Derin ve kuvvet verici bir nefes alarak konuştu. “Senin... şeyden hoşlanmadığımı düşünmeni istemem. Öpücüğünden.”

Kendini kafasını kaldırıp Owen'a bakmaya zorladığımda, gözlerinde ateşle ona baktığını gördü. "Mesele o değildi."

"Ah! Gerçekten mi?"

"Eğer şartlar farklı olsaydı..."

"İyi haberi duymak ister misin?"

"İyi haber mi var?" diye sordu gülerek.

"Her zaman iyi haber vardır. Ve bu durumda seninki bugünün tek meselesi olmayacak. Bir ay, iki ay, altı ay ya da bir yıl sonra ne olacağını kim bilebilir ki?"

"Doğru." İyi şeyler olacağını sadece umut edebilirdi. Daha kötüye gidemezdi, değil mi?

"Telefondaki Grant'ti. Bu gece Abby için bir veda partisi veriyorlarmış. Annesi inme geçirdikten sonra bir türlü toparlanamadığı için gelemeyen Cal'in yanına Texas'a gidiyormuş."

"Grant, Abby için parti mi veriyor?"

"Görünen o ki, Stephanie'yle birlikte veriyorlar."

"Vay canına, ne kadar nazikler. Abby'nin dükkânına ne olacak?"

"Maddie'nin kız kardeşi Tiffany'nin devralıp gelecek yaz orada bir dükkân açacağını duymuştum."

"Herkes için ne çok şey değişiyor."

"Sana anlatmaya çalıştığım da bu. Her şey değişir. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Şu an çok zor bir dönemden geçiyorsun. Bu hep böyle devam etmeyecek, şüpheli olmasın. Yeni işinle ve yoldaki bebeğinle ilgili bekleyeceğin çok şey var."

Laura, elini adamın büyük elinin üzerine koydu. "Ve yeni arkadaşlarımla."

Gülümsediğinde yüzü değişti. Owen'ın bunun farkında olup olmadığını merak etti. "O da var." Adam birleşen ellerine bir bakış attı. "O zaman, şey, benimle Abby'nin partisine gelmek ister misin?" Bu soruyu belli belirsiz bir utangaçlık ve çekimserlikle sorması Laura'nın içine dokundu.

"Tabii, çok eğlenceli olur."

Onunla gitmeyi kabul ettiğinde adam rahatladı. "Miden nasıl?"

"Daha iyi. Hasta ve iyi olduğumda hep böyle oluyor. Bunun beni yolumdan alıkoymayacağını umuyorum gerçi."

"Neden biraz uyumuyorsun?"

"Burada yapmam gereken işler var. Büyükannen ve büyükbaban, beni tüm gün uyuyayım diye işe almadılar."

"Burayı şekillendirmek için tüm kış boyunca vaktin var. Önceliğin kendine ve bebeğine iyi bakmak olmalı."

"Onlara kaydardığımı söylemeyecek misin?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

Birleşen ellerini dudaklarına getirip kadının elinin üzerine ufak bir öpücük kondurdu. "Sırrın benimle güvende." Elini bırakarak ekledi, "Biraz dinlen. Parti saat altıda. O saatten biraz erken merdivenlerde buluşur muyuz?"

"Kulağa iyi geliyor."

Owen ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

"Owen?"

Ona dönüp kaşını kaldırdı.

"Teşekkürler."

"Her zaman, prenses." Kapıyı arkasından kapattı. Kori-

dora çıktığında duvara yaslandı. Başının arkada düşmesine izin vererek oraya geri dönüp kadını kollarına alıp onu öpmekten ne kadar hoşlandığını gösterme arzusuyla gözlerini kapattı.

Ama yapamazdı. Hayır, mesafesini korumalıydı. Durumdaki ironi gözünden kaçmadı. Nihayet hayatının geri kalanını onunla geçirdiğini hayal edebildiği bir kadınla tanışmıştı ama kadın müsait değildi. Bu gerçekten komikti. Bay Çapkın Bekâr sahip olamayacağı bir kadın tarafından alt edilmişti. Bir ay önce birisi hayatını başkasıyla evli ve o adamın çocuğuna hamile olan bir kadına göre düzenleyeceğini söyleseydi, Owen ona kızıyla gülerdi. Şimdi ise kadının dahil olmadığı bir hayatı aklı almıyordu. Komikti, değil mi?

“Hem de çok komik,” diye homurdandı merdivenlerden aşağı inerken.

Lobiye geldiğinde otelin kapısı açıldı ve Grace, kafasını içeri uzattı. “Ah, selam, Owen. Kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi.”

“İçeri gel, Grace. Nasılsın?”

“Laura buralarda mı diye bakmıştım.”

Merdivenleri işaret etti. “Üçüncü kattaki dairesinde ama bu sabah kendini pek iyi hissetmiyor.”

“Bebek yüzünden mi?” diye sordu Grace endişeyle.

Owen, Laura’nın yeni arkadaşlarına bebekten bahsetmesine şaşırdı. Çok saçma olsa da bunun ikisinin arasında bir sır olmasından hoşlanıyordu. Onunla bir ilgisi yoktu. “Sabah bulantısı. Onu mahvetti.”

Grace yüzünü buruşturdu. “Çok kötü. Sonra gelsem iyi olacak.”

“En kötü kısmı bugünlük geçti.” Sanki Laura Mac-
Carthy’nin sabah bulantıları konusunda bir çeşit otorite gibi
davranıyordu. “Bir dostu hoş karşılayacaktır.”

“Emin misin?”

“Evet. Seni görmek isteyeceğine eminim.” Çünkü aynı
zamanda kadının kimle görüşmek istediği konusunda da uz-
mandı. “Üçüncü katta sağda.”

“Teşekkürler, Owen.”

Kendi kendine söylenerek sörf tahtasını bulmaya gitti.
Aptalca bir şey yapmadan önce damarlarındaki enerjiyi bo-
şaltacak şekilde vakit geçirmeye ihtiyacı vardı.

On Altıncı Bölüm

Grace merdivenleri çıkarken ziyaretiyle Laura'yı rahatsız etmeyeceğini umdu. Üzerindeki altın rengi levhada "Müdür" yazan kapıyı çaldı.

"Girin," dedi Laura.

Grace rahat görünümlü daireden içeri girdiğinde Laura'yı yatağa uzanmış bir halde telefonla konuşurken buldu.

Gülümseyerek Grace'e el sallayan kadın yatağa vurarak onu çağırdı.

Tüm hayatı boyunca Laura gibi arkadaşları olmasını hayal eden biri için bu sıcak karşılama sanki yalnız ruhuna sürülmüş bir merhem gibiydi. Yatağın kenarına oturup Laura'nın konuşmasının sonunu dinledi.

"Grant'ın eski sevgilisine verilecek partiye ev sahipliği yapmaya nasıl ikna oldun?"

Laura'nın Stephanie'yle konuştuğunu fark ettiğinde

gözlerini kocaman açtı. O ve Grant, adamın eski sevgilisi için parti mi veriyorlardı? Ah, bu çok ilginç olacaktı.

“Grace geldi şimdi ve hayır, henüz haberleri almadım.”

“Söyle, ona elli dolar borçluyum,” dedi Grace, yanakları utançtan kızarıırken.

Laura çığlık atarak bu haberi Stephanie’yle paylaştı ve telefonu hoparlöre alarak Grace’in Stephanie’nin çığlıklarını da duymasını sağladı.

Grace, onların tepkisine güldü. “Ne diyebilirim ki? McCarthy’lerin cinsel cazibesi konusunda haklıydın.”

“Sana söylemiştim!” dedi Stephanie.

“Evet, söylemiştin.”

“Peki,” dedi Laura, “Olağanüstü müydü? Bir de bana kuzenimle ilgili rahatsız edici detaylar anlatma.”

“Tamamıyla harikaydı.” Daha fazla çığlık sesleri yükseldi. “Ama bir şey soracağım... Ben uyanmadan önce gitmiş olması tuhaf değil mi?”

Bu haberle Laura’nın gülümsemesi biraz soldu. “Bir not bile bırakmadan mı?”

“Hayır, hiçbir şey bırakmamış.”

“Aman Tanrım,” dedi Stephanie. “Onu öldüreceğim!”

“Neden?” diye sordu Grace. “Eminim beni sonra arayacaktır.”

Laura, ona anlayışlı bir bakış attı.

“Aramayacak, Grace,” dedi Stephanie dürüstçe ve sessizce küfretti.

Kahvaltıda yediği meyve, Grace’in midesine taş gibi

oturdu. “Neden böyle söylüyorsun? Belki gitmesi gereken bir yer vardı.”

“Ödö koptu,” dedi Stephanie.

“Ve kaçtı,” diye ekledi Laura. “Tipik.”

Grace altyazı olmadan yabancı bir film izliyormuş gibi hissediyordu. “Lütfen, biriniz bunu bana açıklayabilir mi? Çünkü anlamadım.”

Laura, Grace’in elini tuttu. “Tatlım, çok şaşırmış olmalı. Aptalca davranmasının nedeni muhtemelen bu.”

“O aptalca davranmadı, şimdilik,” dedi Grace.

“Sana tek kelime etmeden odadan ayrıldığında yaptı o aptallığı,” dedi Stephanie. McCarthy erkeklerinin aptalca davranma günleri olmalı. Kardeşi de aptalca davranma hastalığının bayağı ileri evrelerinde.”

Laura sırtıttı. “A-ha. Ne oldu?”

“Öncelikle,” dedi Stephanie, derin bir nefes vererek, “Dün gece senaryo konusunda çok kötü tartıştık. Yani, üvey babam beni kaçırmakla ve taciz etmekle suçlandığında tam olarak neler olduğunu benden daha iyi bilmesinin ihtimali var mı? O orada mıydı? Hayır! Olanlarla ilgili öyle bir uzman kesiliyor ki, her şey olup biterken onun orda olduğunu zannedersiniz.”

“Yok artık!” dedi Laura. “Berbatmış.”

“Sen de biliyorsun. Eğer bir kez daha ‘Ama tatlım, eğer bunu yapımcılara satacaksak hikâyenin gidişatına biraz artistik yön vermeliyiz,’ dediğini duyarsam ona bir tane patlatacağım. Bu benim hikâyem, onu ya olduğu gibi anlatır ya da hiç anlatamaz.”

“Hımm, hikâyenin haklarını devretmedin mi?” diye sordu Laura.

“Henüz imza atmadım ve bu gidişle atmayacağım da.”

“Nasıl oldu da bu durum onun eski sevgilisine parti düzenlemenizle sonuçlandı?” diye sordu Grace.

“Ona partiden dün bahsettim, büyük kavgamız olmadan önce. Birileri Abby için bir şeyler yapmalı. Bir şey diğerine yol açtı...”

“Ne kadar yüce gönüllüsün,” dedi Laura, Grace’e gülümseyerek.

“Alay etme,” diye homurdandı Stephanie. “Eğer partiden önce onu –ve kardeşini– öldürmezsem, mucize olacak.”

“Evan’ı benim için öldürme,” dedi Grace. “Uzun süreli ilişkilerle ilgilenmediğini çok açıkça belirtmişti.”

“Tek gecelik’ demesi umurumda değil,” dedi Stephanie, “Sana bomboş bir yatakta uyanmaktan daha fazlasını borçluydu, özellikle senin ilk seferinden sonra.” Biraz durakladıktan sonra ekledi, “İlk seferin olduğunu biliyordu, değil mi?”

“Anladı.”

“Gırrrr,” dedi Stephanie. “Kazma.”

“Haklı,” dedi Laura. “O benim kuzenim ve onu gerçekten seviyorum ama sen uyanmadan önce gidip korkakların yöntemini seçmesi çok adice.”

Grace, içindeki tüm nefesi verirken kendini bir balon gibi hissetmişti. Arkadaşları, içindekileri ondan sökünceye kadar Evan’m yaptıkları konusunda o kadar kötü hissetmi-

yordu. “Siz söyleyinceye kadar çıldırmam gerektiğini bilemeyecek kadar saf olmam ne kadar üzücü.”

“İnsanlar hakkında en iyisini düşünmenin saflıkla bir ilgisi yok,” dedi Laura yüzünde nazik bir gülümsemeyle.

“İkiniz de partiye geliyorsunuz,” dedi Stephanie. “Takviye güce ihtiyacım var.”

“Ben gelemem,” dedi Grace. “Burası Evan’ın bölgesi. Beni görmek istemezken ailesiyle birlikte olacağı partide birden bire ortaya çıkmam bence uygun olmaz.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedi Stephanie. “Neden utanacak bir şey yapmışsın gibi saklanasın ki? Utanması gereken birisi varsa, o! Eğer sevgilimin eski sevgilisi için parti düzenlemek zorundaysam istediğimi davet ederim.”

“Büyüyünce senin gibi olmak istiyorum,” dedi Grace iç çekerek.

“Ben de,” diye ekledi Laura.

Stephanie kakhaha attı. “İkinizin de kendinizden başkası olmanıza gerek yok. Harikasınız. Ama erkek seçimleriniz...”

“Dinle bak, tamamen kendisi,” dedi Laura, Grace’e. ““Seni seviyorum”lardan önce Grant’in arkasından üzülürken görecektin onu bir de. Düpedüz acınacak haldeydi.”

“Bu hiç hoş değil,” dedi Stephanie.

Laura gülerek, “Ama gerçek!” dedi.

“O zaman sen ve Owen hakkında konuşalım,” diyerek karşılık verdi Stephanie.

Laura aniden kaskatı kesildi. “Ne olmuş ona?”

“Aranızdaki kıvılcımları görmeyecek kadar kör, sağır

ve dilsiz olmalıyız,” dedi Stephanie. “Neler oluyor?”

“Biz sadece arkadaşız. Hepsi bu.”

“Grace?” dedi Stephanie. “Yalan mı söylüyor?”

Grace uzun uzun Laura’ya baktı. “Yüzünde farlara bakan tavşan ifadesi var.”

Laura ona kaşlarını çattı. “Hain.”

“Dökül, kardeşim,” dedi Stephanie. “Neler oluyor?”

“Benimki aradı dün gece. Boşanma kâğıtlarını almış ve sanki istediğim bu çok büyük bir sürprizmiş gibi çıldırmış. Onlar ne şimdi ne de sonsuza kadar imzalamayacağını söyledi.”

“Lanet olsun,” dedi Stephanie.

“Onun aramasından sonra hayal kırıklığına uğramış bir haldeyken Owen gerçekten harika davrandı. Pizza yemeye gittik ve oyun salonunda video oyunları oynadık. Bu... çok eğlenceliydi. Şu an hayatımın eğlenceli hiçbir yanı olmasa da beni güldürdü.”

Grace hülyalı bir şekilde iç geçirdiğinde Laura gözlerini devirdi.

“Tüm olanlar bunlar mıydı?” diye sordu Stephanie.

“Tam bir baş belasısın,” dedi Laura, Stephanie’nin ısrarına gülerek.

“Evet, öyleyim. Şimdi konuş bakalım.”

“Otele geri döndüğümüzde... beni öpmüş olabilir.”

Stephanie tekrar çılgık attı. “*Biliyordum!*”

“Bu kadar heyecanlanma,” dedi Laura. “Ona bunun bir daha olamayacağını söyledim.”

“Neden?” diye sordular Grace ve Stephanie aynı anda.

“Çünkü! Teknik olarak hâlâ Justin’le evliyim ve Tanrı

bilir o lanet olası evrakları imzalaması daha ne kadar zaman alacak. Ve bebeği öğrendiğinde...” derken ürperdi Laura. Sanki bu düşünmeye dayanamıyor gibiydi.

“Adam seni aldattı,” diye hatırlattı Stephanie ona.

“Asla tam olarak aldatmadığını söylüyor.”

“Çünkü randevuya çıktığı kadın, senin arkadaşlarından biriydi. Eğer randevuyu sürdürebilseydi,” dedi Stephanie. “Kim bilir neler olacaktı?”

“Justin`den ayrıldığın için üzgün müsün?” diye sordu Grace. Yeni arkadaşına bu kadar kişisel bir soru sorduğu için pek rahat değildi. Ama onlara Evan`la olan her şeyi anlattığına göre aynısını ona da sormak daha adil olacaktı.

“Hayır! Yaptıklarından sonra onun sesini duymaya bile katlanamıyorum.”

“Eğer evliliğin gerçekten bittiyse o zaman neden Owen`la çıkmayasın ki?” diye sordu Grace.

“Harika bir soru,” dedi Stephanie.

“Gerçekten bitti. Ona asla geri dönemem.” Laura örtülerle oynuyor, parmağının arasına alıp geri bırakıyordu. “Owen benimle aynı şeyleri istemiyor. O hayatını birinden diğerine geçtiği kadınlar arasında hiçbir bağlanma ve yükümlülük olmadan yaşamak istiyor. Benimse bir *bebeğim* olacak. Önümüzdeki on sekiz yıl boyunca tüm hayatım bağlanma ve yükümlülüktен ibaret olacak. Ayrıca, kim başkasının bebeğinden yükümlü olmak ister ki?”

“Mac, kendi çocuğuymuş gibi Thomas`ın yükümlülüğünü aldı,” dedi Stephanie.

“Bu farklı. Mac aile kurmaya hazırdı. Owen bırakın kendisinin olmayan bir bebeği, belli bir adresi bile olsun istemiyor.”

“Peki, onun,” dedi Grace, “Değişmek isteme ihtimali var mı?”

“Huylu huyundan vazgeçmez,” dedi Laura.

“O huylu seni kuytu bir yere çekip seninle tüm günahkâr şeyleri denemek istiyor,” dedi Stephanie.

Grace, başını onaylayarak salladı. “Aynen öyle.”

“Siz çıldırmışsınız. Owen kendi yaşamından oldukça memnun. Olmayacak şeyleri konuşmanın bir anlamı yok.”

“Sen ne dersen, kaplan,” dedi Stephanie şüpheli bir şekilde. “İşe geri dönmem gerekiyor. Siz ikinizin bu gece arkamı kollayacağını varsayabilir miyim?”

“Orada olacağım,” dedi Laura.

Grace bir an düşünüp Stephanie’nin haklı olduğuna karar verdi. Evan’layken adamın memnun olmadığı hiçbir şey yapmamıştı. Ondan uzak durması için hiçbir sebep yoktu. Özellikle de yeni hayatında iyi arkadaş olmayı umduğu kişi ondan yardım isterken.

“Grace?” dedi Stephanie. “*Hadi ama*, dostluğunu göster.”

“Orada olacağım.” Sözcükler sonuçlarının ne olacağını düşünmeden önce Grace’in ağzından çıkmıştı.

“Benimle ve Owen’la gelebilirsin,” dedi Laura.

“Elli dolarımı da getir,” dedi Stephanie, telefon kapana kadar gülerek.

Grace, otelden ayrılıp feribot iskelesine doğru yöneldi.

Bacak kasları bir gece önce onları fazla kullandığı için yorulmuştu ve ağrıyordu. Kalbi ise kızlarla konuştuktan sonra ağırlaşmıştı. Artık Evan'ın yaptığı şeyin sonucunu inkâr edemiyordu. Aralarında hiçbir şey olamayacağını söylerken bunu gerçekten kastetmişti. Grace onun bu kuralına istisna olabileceğine dair ufak bir umudu olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama belli ki istisna söz konusu değildi.

Dün gece otel odasında olanlar düşünüldüğünde bazı deneyimleri kazanmak için yıllar gerekmiyordu. Ve adamı sarsmış olduğunu bilmek tatmin ediciliğiyle ilgili bir kaniya varmasını sağlamıştı.

Eğer Evan, aralarında geçenlerle yüzleşemeyecek kadar korkaksa Grace'in hayatına devam edip yaşadığı özel ve büyümlü deneyimi yalnız gecelerde hatırlamak üzere bir yere kaldırmaktan başka seçeneği yoktu. Bu adamın korkaklığı yüzünden çıldırmadığı anlamına gelmiyordu gerçi. Ama ona karşı öfkesini beslemeyi her şeyden çok istese de sadece neler olabileceğini düşünüp hayal kırıklığına uğramıştı.

Feribot biletlerinin satıldığı gişeye yaklaştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi tezgâhın arkasında çalışan kadın.

"Adaya eşya taşınması işiyle ilgilenen biriyle görüşmek istiyorum."

"Bununla genel müdürümüz Seamus O'Grady ilgileniyor. Kendisi müsait mi bakayım."

"Teşekkür ederim." Beklerken Güney Limanı'nın kuzey bitimine konuşlandırılmış dalgakıranı inceledi. Kayalara

vuran köpüklü dalgalar havaya su damlacıkları saçıyordu. Epeyce uzaktan kocaman bir feribotun adaya yaklaştığını fark etti.

“Adamıza taşınmak isteyen genç hanım siz misiniz?” diye sordu şirin İrlanda aksanına sahip bir adam.

Grace ona döndü ve iç çekmeden önce kendini durdurdu. Bu adadaki *adamların* nesi vardı? Ona kızıl kafa demek haksızlık olurdu. Saçları hoş bir kestane rengiydi ve gözleri şaşırtıcı bir yeşildi. Çok muzip bir gülümsemesi vardı. Kısacası rüya gibiydi ve Grace bu kelimeyi ortaokulda Trey’den hoşlandığı zamandan beri kullanmamıştı. “Ah, evet,” dedi başını hafifçe sallayıp tekrar odaklanmaya çalışarak. “Taşınmak isteyen benim.”

“Bekâr Gansett erkeklerinin şanslı günü olmalı, değil mi?” Ona takıldığını belli eden bir gülümsemeyle, ekledi, “Ben de dahil olmak üzere.”

Aman Tanrım, ona *kur* mu yapıyordu? Grace, “Duraklatma” tuşuna basıp Laura’yı arayıp alt metni çözmesi için onu buraya getirebilmeyi diledi. En azından adamın flörtüne karşılık verebileceğine karar verdi. Hem iyi bir alıştırma olurdu. “Evli ve beş çocuk annesi olmadığımı nereden biliyorsunuz?”

Numaradan şok geçirmiş gibi yapan adam, elini kalbinin üzerine koydu. “Öyle misiniz?”

“Hayır,” dedi adamın abartılı oyunculuğuna gülerek.

Adam göz kırparak, “Bunun için Tanrı’ya şükürler olsun. Beni takip edin, küçük hanım. İşlerinizi yoluna koyalım.”

Grace onunla birlikte bilet gişesinin karşısındaki park alanına kurulmuş feribot şirketinin ana ofisine gitti. İçeri girdiklerinde adam ona üzeri dosyalar, kahve fincanı ve kâğıtlarla kaplı masanın karşısındaki koltuğu işaret etti. Haki renkli Gansett Adası Feribot Şirketi baskılı bir kep o dağınlılığın üzerinde duruyordu.

Seamus masanın çekmecelerinden birinden bir form alıp kadının yanında bulunan feribottaki orta boy nakliye araçlarının zaman çizelgesine baktı. “Mutlak tüpü gibi yanıcı hiçbir madde olmayacak,” dedi kadının dikkatini kurallar listesine çekerek. Bilgisayarını çalıştırıp karmaşık görünen hesap tablosuna bir bakış attı. “Bu boyuttaki araçlardan birinin uygun olduğu en yakın tarih iki hafta sonrasını gösteriyor. Sabah erkenden buradan alıp aynı şekilde akşam geri bırakabilirsin. Senin için uygun mu?”

Grace aracı kullanıp taşınmasına yardım etmesi için üniversiteli erkek kardeşini ayarlamıştı zaten. “Harika olur.”

“Güle güle kullan, Gracie, aşkım.”

Evet, kesinlikle ona kur yapıyordu. Adama ona hiç kimse-
nin “Gracie” demediğini söyleme zahmetine girmedi, ayrıca ürpertici takma ismin, adamın dudaklarından dökölüş şeklini sevmiştir.

“Peki, seni Gansett’te yaşamaya getiren şey ne?”

“Sır tutabilir misin?”

Darılmış bir şekilde baktı. “Sırrımı hayatım pahasına ko-
ruyacağım. Bana “Mahzen” dedikleri County Cork’taki kö-
yüme döneceğim. Hiçbir şey bu dudaklardan dökülemez.”

dedi. Ona eğilerek, "Sen istemediğin sürece."

Grace, adamın iki anlama çekilebilecek sözcüklerine gözlerini devirdi. Kendine rağmen adamın sözleri hoşuna gitmişti. "O zaman Bay Mahzen, Gold Eczanesi'ni satın alıyorum."

"Hadi ya! Senin için ne kadar heyecan verici bir şey, bizim için de."

"Çok sevinçliyim, korkuyorum, heyecanlıyım ve daha bir sürü şey."

"Sadece hayal edebilirim. Bir işi yürütmek hiç kolay değildir. Bilmeliydim. Joe Cantrell eşi Ohio'da veterinerlik okuduğundan işleri yürütmem için beni işe aldığımda ne kadar zor olabilir ki diye düşünmüştüm. Ve söylememe izin ver..."

"Göründüğü kadar kolay değil, değil mi?"

"Hem de hiç. Formlar, denetlemeler, elemanlar, izinler, daha fazla denetleme, güvenlik tatbikatları ve her gün milyonlarca karar. Aman Tanrım."

"Ve her bir ânını seviyorsun."

"Bugüne kadar yaptığım en iyi iş." Çapkın bir şekilde sırıtarak ekledi, "Diğer yeteneklerim dışında gemi kaptanı olduğumdan bahsetmiş miydim?"

"Hayır, buna inanmıyorum," dedi Grace kahkahasını bastırarak.

Adam ofiste yalnız olduklarını bilse de etrafa bakıp kimse'nin dinlemediğinden emin oldu. "Artık komşu olacağımızdan," dedi usulca. "Sana lisansımı göstermekten mutluluk duyarım."

Grace uygun bir şekilde saygı gösterdi. "Eminim oldukça etkileyicidir."

“Ah, genç bayan, açıkçası bayağı etkileyici.”

Taşınma işiyle ilgili her şeyi hallettikten sonra adam onu gözlerinden yaş gelene kadar güldürdü. Seamus, Grace’in ruh halini ve kendine güvenini düzeltmekte oldukça başarılı olmuştu. Olağanüstü İrlandalı bir adam ve onun aşırı cazibesıyla bir kadını iyi hissettirecek şekilde pohpohlaması gibisi yoktu.

“Yerleştiğinde adaya taşınmanı kutlamak için seni akşam yemeğine çıkarmak isterim.”

“Çok güzel olur. Davet ettiğin için teşekkür ederim.”

Seamus, onun elini tuttu ve nazik bir şekilde eğip öptü. “Benim için bir zevk.”

“Program konusunda yardımcı olduğun için minnettarım.”

“O da benim için bir zevkti. Sonra görüşürüz, Grace Ryan.”

“Sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

“Muhakkak. Ben de, küçük hanım. Ben de.”

Bir yanında İrlanda şansıyla Grace, Gold’larla ayrıntıları konuşmadan önce kendine çekidüzen vermek için Beachcomber’a döndü. Odasına girdiğinde yatağının üzerindeki telefonunun mesaj ışığının yanıyor olmasını umdu. Ama hiçbir şey yoktu.

“Sorum yok,” dedi. “Evan McCarthy, denizdeki tek balık değil.” Saçını karıştırarak Seamus ona çıkma teklifi etmişken Laura ve Stephanie’ye bahsettiği gibi Evan’ın aramasının ne kadar uzun süreceğini merak etti. Çok uzun sürmemesini diledi. Evan’ın oturup ondan haber beklediğini düşünmesini istemiyordu. Zamanını harcayacağı çok daha iyi şeyler vardı.

On Yedinci Bölüm

Sörf tahtasına ata biner gibi oturan Evan öğleden son-
ranın dalgalarını çırpınarak yararken yaklaşık iki yüz metre
uzaktan büyüyerek gelen ufuktaki yeni dalgayı izledi. Büyük
dalga adanın batı tarafına doğru ilerliyordu ki bu en sevdiği
sörf alanıydı. Kalabalık olmasını beklediğinden ona göre yer
almıştı. Normal şartlar altında tek başına sörf yapmazdı. Ama
bu gün hiçbir şey normal değildi ve ihtiyacı olan zihinsel ka-
çışı her zaman sörfte bulmuştu.

Evan suyun içinde biraz daha ilerledi. Üzerinden atla-
yacağı dalgaya bakarak pozisyon aldı. Bir dalganın üzerinde
hareket etmek tamamen zamanlama meselesiydi. Denge ve
koordinasyonun da rolü vardı ama tahtayla dalganın çar-
pışma ânını zamanlamak en önemlisiydi.

Adada büyürken sörf yapmak Evan'ın en sevdiği şey ol-
muştu. Ne zaman kafasını dağıtmaya ihtiyacı olsa sörf tahta-

sını alıp batı kıyılarına gelirdi. Ayrıca sörf onun kardeşlerinden daha iyi yaptığı atletik uğraşlardan biriydi. Ve bunu onlara hatırlatma fırsatını asla kaçırmazdı.

Dalga yükselmeye başlayınca Evan dalganın üzerinde hızlıca kulaç atmaya başladı. Su onu kaldırıp son sürat ileri fırlattı. Evan sahile doğru başlayacak vahşi yolculuk için ayağa kalktı, dizlerini hafifçe kırıp yana dönerek hızını artırdı. Ardından sığlaşan suya gömüldü.

“*Muhteşem!*” Tekrar tahtanın üzerine çıkıp bir anlığına nefesini kontrol altına aldıktan sonra yavaşça kıyıya doğru giden ufak dalgaların üzerinde ilerledi. Nashville’deyken ailesi dışında en çok özlediği şey Gansett’in dalgalarında sörf yapmaktı.

Evan adada yaşarken bu annesini perişan etse de yıl boyunca sörf yapardı. Bu sefer ziyaret amaçlı geldiğinde bir şeyler onu sürekli sudan uzak tutmuştu. Kız kardeşinin düğünü, işleri tehlikeli hale getiren tropikal fırtına, yeğeninin doğumu sonrası meşgul olan ağabeyi ve başından yaralandığı için iyileşme sürecinde olan babası yerine marinanın işletmesine yardımcı olması ona sörf için pek zaman bırakmamıştı.

Yeni bir dalga arayarak kulaç atarken Evan’ın zihni dakikada bir kilometre hız yapıyordu. Ailesini ve onların yeni uğraşları yeğeni Hailey’yi düşündü. Kız kardeşi Janey aklına geldiğinde Joe’yla veterinerlik okulundaki ikinci yılı için Ohio’daki evlerine yerleşip yerleşmediklerini merak etti. Onları bu hafta arayıp nasıl olduklarını öğrenmeliydi.

Nerede ne yapıyor olursa olsun Evan her hafta kardeşleriyle konuşmak için fırsat bulurdu. Telefon konuşmaları beşini irtibatla tutardı, o yüzden onun için ve diğer kardeşleri için önemliydi.

Telefon konuşmalarından bahsetmişken dün gece cevaplayamadığı menajerini arıyordu çünkü Grace'le dışarda...

"Hayır!" Onu düşündüğünde kalbi vites değiştirmiş gibiydi. "Onu düşünmüyorsun. O yüzden oralara gitme. Sadece bir geceydi. Büyük bir mesele değil." Tüm bu sörf olayı onu düşünmemek içindi. Şimdiden onu düşünerek yeterince vakit harcamıştı. Bu konuyu kapatmıştı.

Yüzü tahtaya dönük uzanıp sertçe kulaç attı. Kasları harcadığı güç nedeniyle yanıyordu. Kendini ondan başka bir şey düşünmeye zorlasa da zihnine dolan erotik anılar sanki döngüye girmiş bir video gibi zihninde tekrarlanıp duruyordu. Ve en az yaşandıkları anki kadar canlıydılar.

Her inleme, her iç çekiş, yumuşak ellerinin her dokunuşu...

"Kes şunu!" diye bağırdı sörf yaparken. "Bu kadar yeter, lanet olsun! Sadece dur! Onun özel hiçbir yanı yok! Hoş bir kız ve birlikte iyi zaman geçirdik. Hepsi bu!" Sonuncudan muhtemelen daha büyük bir dalga gördüğünde ona doğru kulaç atarak pozisyon alıp bekledi.

Yaklaşan dalga çok büyüktü. Adrenalin, Evan'ın vücudunda dolaşp sadece sörf yaparken duyumsadığı o hissi besledi. Hiçbir şey harika bir dalganın üzerinde olmak gibi değildi. Belki sadece harika bir kadının kollarında geçirilen bir gece.

“Ah, lanet olsun,” diye homurdandı. Onu altına almak isteyen bu canavar gibi dalgayla baş edebilmek için ihtiyacı olan tüm konsantrasyonu toplamaya çalıştı. Ters akıntı onu kıyıdan uzaklaştırdığında Evan tekrar pozisyon almaya çalıştı. Dalgayı göz hapsinde tutarak bir türlü gelmeyen zamanı tartarak bekledi.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı, dalga tam altında yükselerek tahtayı kaldırıp ileri fırlatırken. Zamanlaması tamamen yanlıştı. Dengesini sağlayarak ayağa kalktı. Suyun yüzünde çok hızlı hareket ederken kıyı şeridi bulanıklaştı. Dalganın kıyıya çok yakın bir yerde kırılacağını fark ettiğinde Evan bunun yaptığı en akıllıca şey olmadığını anladı.

Altından fırlayan tahtanın dizine dolanan ipi onu tahtaya bağlı tuttu. Dalga onu düşürüp dibe çekti. Kumlar, taşlar ya da deniz kabukları yaralamadan önce elleriyle yüzünü koruyamadı. Akıntıyla mücadele etmeyi çok iyi bildiğinden suya direnmedi ve nihayet yüzeye ulaşip nefes aldı.

Yeni bir dalga onu suya batırıp ip dizini tekrar çektiğinde “Kahretsin,” diye fısıldadı. Dizini ipten kurtarmaya çalışıyordu. Nefesini kontrol etmeye ve zihnini toparlamaya çalıştı. Tahtanın kendisini arkasından sürüklemesine izin vererek sırtüstü yüzdü. Tuzlu su sıyrılmış yüzünü yakarken aklına köpek balıkları gelen Evan kanayıp kanamadığını merak etti. Kıyıya doğru yüzmek üzereyken güçlü bir çift kol onu göğsünden kavradı.

“Yüce İsa,” dedi Owen, güçlkle soluyarak. “İyi misin?”

“Sanırım.”

“Bu berbat bir kayboluştu. Ödümü koparttın.”

“Sen nereden çıktın?”

“Sen o kocaman dalgayı yanlış bir şekilde değerlendiren merdivenlerden iniyordum.”

Son zamanlarda her şeyi yanlış değerlendiriyordu. “Ben iyiyim,” dedi ayakları kuma bastığında.

Owen onu serbest bıraktı ama yakınında duruyordu. “Emin misin?”

“Evet.” Evan tahtasını alarak titreyen bacaklarının üzerinde yürümeye çalıştı. Ardından kumların üzerine düştü.

Owen yanına gidip ona bir havlu uzattı. “Tuzağa düşmüş bir domuz gibi kanıyorsun.”

Evan havluyu yüzüne bastırdı ve kumaş berelenmiş yüzüne değdiğinde irkildi.

“Bu çok fena görünecek.”

“O kadar kötü değil.” Evan havluyu yüzünden çekip üzerinde ne kadar çok kan olduğunu gördüğünde sersemledi. “Değil mi?”

“Bayağı kötü. Sanırım gidip temizlenmelisin, üzerleri kumla kaplıyken kabuk bağlamalarını istemezsin.”

Havluyu tekrar yüzüne bastıran Evan kumların üzerinde geriye doğru yattı ve mavi gökyüzüne baktı. “Ve bugün kötünden en kötüye doğru yol alıyor.”

“Dün gece Grace’le işlerin iyi gitmediğini varsayıyorum.”

Owen'ın sorusu göğsünün üzerindeki hassas bölgeye etki ederken arkasında tüm dikkatini çeken bir sızı bıraktı.

“Ev?”

“İyi idi.”

“Sadece iyi miydi?”

Evan, Owen'la dertlerini paylaşabilmek isterdi ama Grace'e olan olağandışı tepkisini kendisine bile açıklayamazken, başka birine nasıl açıklayabilirdi?

“Derdin ne senin? Ağzından lafları zorla alıyoruz.”

“Bu sanırım benim çıktığım en iyi randevuydu.”

Evan, bu cümlesinin arkadaşına şaşkınlıktan dilini yuturduğunu biliyordu. “Gerçekten mi? Vay canına. Peki şimdi?”

Evan omuz silkti. “Hiçbir şey. İyi zaman geçirdik. Söylenecek başka ne var ki?”

“O zaman şunu anlamama yardım et; hayatının en iyi randevusuydu ama onunla tekrar görüşmeyecek misin?”

Owen bunu böyle ortaya koyduğunda neden kulağa berbat geliyordu. “Doğru.”

“İşleri batırmışsın, dostum.”

“Yeni bir habermiş gibi.”

“Neden bu kadar ilişki düşmanı olduğunu anlamıyorum. Başarılı evliliğin elkitabını yazmış ebeveynle büyüdün. Nasıl olur da Büyük Mac ve Linda McCarthy'nin oğlu bir gün, belki yakın zamanda, belki *uzak bir gelecekte* gerçekleşebilecek bir şeyden kaçabilir?”

Verebilecek iyi bir cevabı olmadığından, saldırmayı seçti. “Senden ne farkım var?”

“Benim ebeveynim seninkiler gibi değildi.”

Owen, ailesi ve yetiştirilme tarzından nadiren söz ettiğinden Evan’ın ilgisini çekmişti. “Nasıl farklılardı?”

Owen uzun bir süre tereddüt etti. Ne kadar fazla paylaşmak istediğine karar veriyor gibiydi. “Babam genellikle ser-serinin tekiydi. Her şey ya onun istediği gibi olurdu ya da olmazdı, bilirsin. Orduya sevk edildiğinde hepimiz rahat bir nefes aldık, annem bile.”

“O sizi hiç...”

“Hırpaladı mı? Bazen. Çoğunlukla ondan kurtulmaya çalışırdık. Özellikle ben, onu kardeşlerimden uzak tutabilmek için uğraşırdım.”

Bunların hiçbirini daha önce duymayan Evan, Owen’ın hayatını düşündüğü kadar iyi bilmediğini görünce hayret etti. Büyükannesini ve büyükbabasını görmek için her yaz adaya gelirdi ama yılın geri kalan kısmında neler yaptığına dair pek konuşmazdı. “Yani en ağır kısmını sen çektin.”

Owen gözlerini okyanusa dikmişti. “Öyle bir şey.”

“Üzgünüm. Bilmiyordum.”

“Çok uzun zaman oldu.” Owen’ın iç karartıcı yüz ifadesi yerini hızlıca bir sırıtışa bıraktı. “Artık bana yan gözle bile bakmaya cesaret edemez.”

Evan gülümsedi. “Eminim bunu yapmasını dilerdin.”

“Bu kadar küçük şeylerle uğraşma meselesini aşamadım ama hayatımı sürekli geriye bakarak yaşayamam. Bir anlamı yok.”

“O zaman kendini asla evli ve çocuklu olarak düşünmüyor musun?”

“Asla böyle bir şey söylemedim.”

Evan eski dostunu inceledi. “Neden sanki büyük bir sırrın falan varmış gibi mağrur davranıyorsun.”

“Sırrım yok.”

“Laura’yla aranızdakilerden ne haber?”

“Bir şey olduğu yok.”

“Neden sana inanmıyorum acaba?”

“Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Biz arkadaşız. Ondan hoşlanıyorum. Onun da benden hoşlandığını düşünüyorum. Arada gülüyoruz. Bundan fazlası yok.”

“Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Beni mi? Kendini mi?”

“Gerçekten Grace’le bir daha görüşmeyecek misin?”

Evan konuyu başarılı bir şekilde kendisine çevirdiği için Owen’ın hakkını vermeliydi. “Ne anlamı var, Owen? O, Connecticut’ta yaşıyor. Bense yakında Nashville’e döneceğim. Şu anda kendimi üstesinden gelemeyeceğim şeylerin içine atmak istemiyorum. Bu kadarı yeterli.”

“Sanırım bu mantıklı bir açıklama. Eminim o da anlayacaktır; tabii onunla yatmadıysan ya da onun gibi bir şey yapmadıysan.”

Owen'ın yorumu onu tam yerinden vururken Evan gökyüzüne bakmaya devam etti.

“Ah, dostum. Onunla yatmadın, değil mi?”

Evan'ın sessizliği onun yerine konuşmuştu.

“Lanet olsun,” dedi Owen. “Bu her şeyi değiştirir.”

Doğrusu da bu değil miydi?

On Sekizinci Bölüm

Grant ile Stephanie, Abby için parti hazırlarken ve her bir detay hakkında tartışırken Linda, kocasını dışarıda beklemenin daha iyi olacağına karar verdi. Ancak bu şekilde parti hazırlıklarına kadar yansıyan senaryo tartışmasının ortasına atlama isteğine karşı koyabilirdi.

Linda aralarındaki farklılıkların üstesinden gelmelerini umdu çünkü Stephanie'yi seviyordu ve onlara çift olarak bayılıyordu. İki numaralı oğlunu daha önce hiç Los Angeles'a dönmektense kalmaya karar verdiği son birkaç haftadır olduğu kadar mutlu görmemişti. Onlar birbirlerine aitti ama birlikte çalışmak hiç kolay değildi.

Bunu bilmeliydi. Linda'yla kocası evliliklerinin ilk sekiz yılında bunu yapmışlardı. Sonra kocası marinayı, kendisi oteli yürütürse hayatın daha uyum içinde yaşanacağını keşfetmişlerdi.

Ayrıca gün boyu birlikte fazla zaman geçirememenin

daha tatlı geceler doğurduğunu da öğrenmişlerdi. Bir sürü sorumlulukları olan genç ebeveyn oldukları günleri hatırladı ve kaybettikleri zamanı telafi etmek için bulduğu tüm o yaratıcı yöntemleri düşündüğünde kısa bir an yüzünde kendiliğinden oluşan Linda gülümsemesi belirdi.

Güneş batmak üzereyken hava da serinlemeye başlamıştı. Kapüşonlu montunu giydiğinde gergin olduğunu fark etti. Birçok şey bu geceye bağlı gibi görünüyordu ve daha nereye gittiklerini bile bilmiyordu.

Oğlu Mac'inkine benzeyen bir motosiklet sesi dikkatini çekti. İki bebeği varken o çok sevdiği ölüm tuzağını kullanıyorsa onu vururdu. Tabii bu Evan da olabilirdi. Geçen hafta motosikleti ağabeyinden ödünç almıştı. Linda keşke fırsatı varken o lanet şeyi hurdaya vermiş olsaydı.

Motosiklet çitirtilar çıkararak kırık deniz kabuklarından oluşan araç yoluna girdiğinde o da merdivenlerden aşağı iniyordu.

Sürücü kaskını çıkardığında Linda, kocasını görüp nefesini tuttu. "Sen ne yapıyorsun? O şeyin üzerinde olmamalıydın. Ya tekrar kafanı vurursan ya da..."

"Lin," dedi, ses tonunda uyarı yerine gülümseme vardı. "Seni ufak bir maceraya çıkarmak istiyorum. Var mısın?"

Motosiklete yerleşip ona elini uzattı.

Ne yapmalıydı? Tabii ki vardı ama bu kokmuş motosikletten nefret ediyordu. Gençken Mac bunu her kullandığında onun öleceğini düşünüyordu. Şimdi ise kocası ona binmesini mi bekliyordu?

“Neden benim arabama binmiyoruz?”

“Çünkü Volkswagen’in maceralı hiçbir yanı yok.”

Sarı kaplumbağasını aşağılaması üzerine kaşlarını çattı.
“Kolundaki burkulmayla bunu nasıl kullanacaksın?”

“Kol kısmını testereyle kesip attım,” dedi kadının hâlâ dizlerinin bağına çözen genç gülümsemesiyle. Kolunu uzatıp göstermek için bilekten başlayarak büktü, ardından dirseğini de. Halinden o kadar memnun görünüyordu ki Linda itirazını yumuşatmaması için gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

“Cidden, Mac, benden beklediğin bu olamaz, buna...”

Motosikletten inip yedek kaskı karısının başına taktı.
“Senden bana güvenmeni bekliyorum. Biliyorsun seni asla tehlikeye atmam.” Kaskın bandını takıp düzgün olduğundan ve rahatsız etmediğinden emin oldu. Ardından büyük elleriyle kadının yüzünü kavrayıp nazikçe kendisine bakmasını sağladı. “Bana güveniyor musun?”

“Elbette güveniyorum ama...”

Kelimelerin ağzından dökülmesini engelleyecek şekilde onu öptü. “Aması maması yok. Atla.”

“Mac...”

“Bayılacaksın. Söz veriyorum. Bunun gibisi yok.”

Bu geceye yanlış bir adımla başlamak Linda’nın isteyeceği son şeydi. O yüzden tereddütle bacağına koltuğun diğer yanına atarak adamın arkasına yerleşti. Mac’in üzerindeki uzun kollu kot gömlek, Linda’nın en sevdiklerinden biriydi. Adamın tüm oğullarına da geçen canlı mavi renk gözlerine çok yakışıyordu.

“Kollarını belime dola bebeğim ve sıkıca tutun.”

Başka seçeneği olmayan Linda ona sarıldı ve onun her tıraştan sonra sürdüğü losyonun kokusunu aldı. Marinada duş alıp üzerini değiştirdiğini anladı. Bu akşam içini umut ve beklentiyle dolduracak şekilde fazlasıyla düşünceli davranmıştı.

Motosikleti çalıştırdı ve Linda’nın korkup vazgeçmesine fırsat vermeden yola koyuldu.

Daha önce motosiklete hiç binmeyerek neler kaçırdığını keşfetmeye başlamıştı. Özellikle kocasının kasları ellerinin altında seğirdikçe ona yakın olmayı ne kadar özlediğini anımsamıştı. Zor geçen birkaç aydan sonra onunla bir yere—her neresi olursa—gitmek onu çok heyecanlandırmıştı.

Linda gözlerini kapayarak kendini kocasına ve yaşadıkları maceraya bıraktı.

Kasabanın inişli çıkışlı tepelerinde uzun bir süre yolculuk ettikten sonra sarp kayalıkları ve güneydoğudaki deniz fenerini geçtiler. Sonunda motosiklet yavaşladı ve kadının ayırdına vardığı bir araç yoluna döndü. Luke Harris’in evinin önünde durdular.

“Burada ne arıyoruz?” diye sordu Linda, kocası motoru kapattığında.

“Göreceksin.” Araçtan inmesine yardım ettikten sonra kaskları yerlerine koymuştu. Bir el feneri çıkarıp elini ona uzattı.

Linda, uzatılan eli tutup sahile inen merdivenlere doğru onu takip etti. “Luke nerede? Burada olduğumuzu biliyor mu?”

“Sanırım şimdiye bizim evdeki partiye varmış olmalı. Ve evet burada olduğumuzdan haberdar. Bu akşam bizi, evinin arkasındaki sahilde misafir edeceğine çok mutlu oldu.”

Kıya boyunca eve ayrılan sahile indiklerinde Linda’nın kalbi heyecandan hızla atmaya başladı. Kocasının onun sahili ne kadar çok sevdiğini biliyordu ve onu bu kadar düşünmesi Linda için çok büyük anlam ifade ediyordu.

“Dikkatli ol,” dedi onu yönlendirirken. Linda adamın elini sıkıca tutup merdivenlerin soluk ışığında onun peşinden gitti. Kuma ayak bastıklarında ayakkabılarını çıkarıp merdivenlerin yanına koydular. Çıplak ayaklarının altındaki kum serindi. Hafif rüzgâr yüzüne vururken ay ışığı denize vuruyordu.

“Hanımefendi,” dedi önünde eğilerek. Ardından girmesi için kolunu uzattı. Linda koluna girdi ve iki kum tepeciğinin arasında kalan koya kadar olan kısa mesafeyi o şekilde yürüdüler.

“Bir saniye bekle, tatlım,” dedi.

Bir dakika sonra etraflarını çevreleyen meşaleleri sırayla yakmıştı ve son olarak ortadaki ateşi tutuşturmuştu. Göğeyi yükselen alevlerin arasından adama baktığında nefesi kesilmişti. Şüphesiz hâlâ gözlerini alamadığı en seksi adamdı ve elini ona çağırır gibi uzatmıştı.

Linda ona doğru yürüyüp kumların üzerine kurulmuş çadırın açık kısmından içeri girdi. İçeride iki şezlong ve bir soğutucu vardı. “Bütün bunları ne zaman yaptın?” diye sordu Linda. Adamın çabaları onu hayretler içinde bırakmıştı.

“Sahilde kamp fikrini üzerime alamam. Luke ve Syd’e aitti. Sanırım yaz başı Mac, Maddie ve Thomas’la burada piknik yapmışlar. Mac bana bunu anlattı ve soğutucuyu buraya getirmeme yardım etti.”

“Yani Mac biliyor...”

Kollarını kadına dolayıp kucağına çekti. “Aramızda geçenleri.” Onun dudaklarını boynunda hissetmek Linda’ya peş peşe titremeler gönderdi. “Aramızda geçenlerden nefret ediyorum. Bunun benim hatam olmasından nefret ediyorum. Sana karşı hıyarın teki gibi davranmış olmaktan nefret ediyorum ve çocuklarımızın her zamanki gibi olmadığımızı fark etmiş olmasından nefret ediyorum.”

Linda onun yumuşakça söylediği sözleri dinlerken biriken yaşları geri göndermek için gözlerini kırpı. “Fark ettiler mi?”

“Görünen o ki aralarında anne ve babalarına neler olduğuna dair bazı konuşmalar geçmiş. Bizim için endişelenmişler.”

“*Ben de* bizim için endişelendim.”

“En çok da bundan nefret ediyorum.”

Linda yüzünü onun göğsüne gömüp kalbinin güçlü ritmini dinledi ve boynunun arkasında gezinen parmaklarının tadını çıkardı. Kazadan sonra ne kadar zor şeyler yaşanmış olursa olsun onun hayatta kalmış olmasına şükreliyordu. Onsuz ne yapardı?

“Lanet olası tüm hayatım boyunca,” dedi sertçe, “Tamamen doğru olan tek şey sensin.”

Gözyaşlarına boğulan Linda, “Sahip olduğumuz çocuklarla da oldukça iyi bir iş yaptın.”

“Belki öyle ama sonuçta her şey sende birleşiyor.” Ona bakmak için başını eğdi. “Seni ne kadar çok sevdiğim konusunda bir fikrin var mı?”

“Sanırım var.”

“Muhtemelen bilmiyorsun çünkü; benim için anlamını ve bunca zaman ne anlam ifade ettiğini karşılayacak bir kelime yok.”

“Mac...”

“Hep çok şanslıydık, sen ve ben. Eğer istediğinin bu olduğunu düşünseydim bu gece seni özel bir jetle Paris’e kaçırırdım.”

“Asla böyle bir şey istemedim, ayrıca sen adadan ayrılmaktan nefret edersin. İkimiz de. Böyleyken kaçmanın nesi eğlenceli olurdu ki?”

“Eskiden ada hayatını kaldırıp kaldıramayacağın konusunda endişelenirdim. Seninle tanıştığımızda tam bir şehir kızıydın, süslü ve güzeldin. Seni buraya getirdikten sonra beş yıl boyunca bana artık bunu daha fazla kaldıramayacağını söylemeden korktum.”

“Bunu hiç bilmiyordum! Bunu bana daha önce söylememiştin!”

“Bunu yüksek sesle söylemekten korkmuştum ama hoşnutsuzluk belirtileri var mı, diye dikkatle takip ediyordum.”

“Burada hiçbir zaman mutsuz olmadım. Bir an bile. Bu konuda endişelendiğini duyduğumda kendimi berbat hissettim. Benim için olan, benim için her zaman önemli olan seninle birlikte olmaktı. Sensiz hiçbir yerde mutlu olamazdım.”

Dudaklarını kadıninkilerle birleştirip ona ilk seferindeki gibi, kendisi için bir tek onun olduğunu anladığı anki gibi yumuşak tatlı, kalp çarptıran bir öpücük verdi.

“Eğer sana ada hayatına dayanamadığımı söyleseydim ne yapardın?” diye sordu.

“Sen nereye istersen oraya taşıyordım.”

“Seni buradan başka bir yerde hayal edemiyorum.”

“Ben de ama seninle olacaksam dünyanın neresi olursa olsun giderdim.”

Linda onun sıcak kucığına sokuldu. “Bunu daha önce hiç konuşmadığımıza inanamıyorum.”

“Burada bulunmayan bir şey istersen ne olursa olsun onu bulup sana getireceğimi umarım biliyordun.”

“Elbette biliyordum. Vosvosumu sen almıştın.”

“O aptal araba,” dedi. Onu karısının doğum günü sürprizi olarak araç yoluna getirdiğinde yaptığı gibi başını neşeyle salladı.

“Beş harika çocuğumuz, iki şirin torunumuz, arkadaşlarımız ve işimiz varken senden daha fazla ne isteyebilirim ki? Hele de kız kardeşim ve ailesi de ziyaret için gelip buraya âşık olup yerleştikten sonra.”

“Ki böylece benim dışımda her gün atışacağın biri daha oldu.”

Linda kahkaha attı. “Çok doğru.” Elini adamın göğsünde dolaştırıp ona baktı. “Sana üzgün olduğum bir şey anlatmak istiyorum.”

Kaşını kaldırdı. “Üzgün olduğun ne olabilir ki?”

“Kazanın olduğu gün... O sabah... Kuaför randevuma geç kalmıştım, sen duştaydın. Hoşça kal bile demeden gittim. Klinikteki uzun saatler boyunca ya o seninle konuşmak, seni öpmek, sana seni sevdiğimi söylemek için son şansım sa ve ben onun kaçırdıysam diye düşünüp durdum.”

“İkimiz de bu olaydan bazı dersler aldık. Ben de ne olabileceğini hiç düşünmeden gelip gittiğim için suçluydum.”

“Bunu bir daha yapamayız. Eğer kazadan başka bir şey daha öğrendiysek o da neler olacağım asla bilmediğimiz. Stephanie’den gelen aramayı düşünüyorum da... Ellerimden aniden kayıp gidebilirdin. Bunu asla atlatamazdım.”

“Buradayım ve iyiyim.” Karısını alnından öptü, burnundan ve sonra dudaklarından. Her şey yoluna girecek, bebeğim. Söz veriyorum.”

“Seni çok özledim, Mac. Sen yanı başımdayken bu kadar yalnız olabileceğimi asla hayal edemezdim.”

Pişmanlıkla dolu, derin bir nefes verdi. “Keşke sana her şeyin buradan iyi olacağını...”

Linda parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. “Bana

bunu söylemene gerek yok. Bilmem gereken tek şey ne olursa olsun bunu birlikte açacağımız.”

“Bu kadarına söz verebilirim.” Onu tekrar öptü, bu kez hayatlarının geri kalan kısmında olduğu gibi daha dikkatli ve tutkulu bir şekildeydi. “Akşam yemeğine ne dersin?”

Linda, ellerini onun gömleğinden içeri kaydırıp sırtını okşayarak titremesine neden oldu. “Mac ve Grant suççuğunu atlattıklarında ne yaptığımızı hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal.”

“Hasta çocuklardan sonra biraz mola verebildiğimiz için rahatlamıştık. Bir bebek bakıcısı tutup pizza almıştık ve bu kuşatmadan sağ kurtuluşumuzu kutlamak için sahile gelmiştik.”

“O geceyi hatırlıyorum. Hatırladığım kadarıyla bir şişe de şarabımız vardı ve çırılçıplak yüzmüştük.”

“Diğer şeylerin yanı sıra. Tekrar yapmaya ne dersin?”

“Bu gece çıplak yüzmek için biraz serin.”

Bir parmağını adamın göğsünün ortasında gezdirdikten sonra pantolonunun brit kısmına geçirdi. “ O kısmı atlayıp direkt *diğer* şeylere geçebiliriz.”

Bu öneriyle biraz utanmış gibi göründü, Linda bunu çok seviyordu. “*Burada mı?*”

“Neden olmasın? Bizde bir ev dolusu insan var, aynı eski günlerde olduğu gibi. O zamanlar olduğu gibi yaratıcı olmalıyız.”

“Linda McCarthy, beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyor-

sun,” dedi süveterini kadının başından çıkardıktan sonra pantolonunun düğmesine uzanırken.

“Umarım asla da vazgeçmem.” Onu aceleyle karanlıkta hazırladığı battaniyeye yatırırken Linda rahatlama, arzu ve aşkla her şeyin üstesinden gelmişti. Kocasını bugüne kadar başına gelen en iyi şeydi. Kazadan sonra onunla ilk kez sevişirken sanki nihayet evine dönmüş gibi hissediyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

“Bay ve Bayan McCarthy’nin burada olacağını düşünmüştüm,” dedi Abby.

Erkekler verandada bira içip başlarından geçenleri anlatarak takılırken kadınlar oturma odasındaydı. Tiffany sohbete odaklanmaya çalıştı ancak düşünebildiği tek şey Ashleigh’yi Jim’e bırakırken yaşadıkları tartışmaydı. Bir kez daha onunla medeni bir şekilde konuşma şansı olmadığını anlamıştı.

“Randevuya çıktılar,” dedi Maddie. Kucağında pırpırladığı bebek Hailey uyumuştur. Bu, bebek doğduğundan beri ilk dışarı çıkışlarıydı. Abby’nin partisi kız kıza yapacakları gecenin planlarını altüst etmişti. Bu yüzden o ve Mac, bunu Hailey’nin daha iyi uyuduğu ve Maddie’nin de çok fazla yorulmadığı bir zamana ertelemişlerdi.

“Çok tatlı değil mi?” dedi Stephanie. “Onlar kadar uzun süredir evli olanların birbirlerine hâlâ bu kadar deli olabileceklerini hiç tahmin etmezdim.”

“Kazadan beri zor zamanlar geçirdiler,” dedi Maddie. “Mac, babasının tekrar bir araya gelebilmeleri için bu geceyi önceden planladığını söyledi. Yoksa biliyorsun, burada olurlardı, Abby.”

“Kesinlikle anlıyorum,” dedi Abby.

“Tekrar bir araya gelmek demişken,” dedi Sydney. “Bu sabah televizyonda çok komik bir şey gördüm. Neredeyse boşanmanın eşliğinden dönen bir çift hakkındaydı. Kadının adamın ilgisizliğini çekebilmek için ne yaptığına inanamayacaksınız.”

“Ne yapmış?” diye sordu Grace. Herkes Sydney’nin bir sonraki cümlesini bekliyordu, özellikle Tiffany.

“Kocasını kendisine kelepçelemiş ve tüm problemlerini halledene kadar kelepçeyi açmamış. Dedi ki; üç saatlik kavga, ağlama nöbetleri, konuşma ve anlaşmaya varma sürecinden sonra nihayet bir atılım yapabilmişler. Bu hikâyeyi bir arkadaşına anlattığında Facebook’a düşmüş, ardından bu röportaj yapılmış. Harika, değil mi?”

Diğerleri kelepçeli kadını uzun süre tartıştıktan sonra başka konulara geçerken Tiffany, Jim’i kendisine kelepçelese adamın dinlemekten başka çaresi kalmayacağını düşünüyordu. Bunu yapacak güce sahipti.

Tiffany her geçen dakika bu fikri seviyordu. *Adada kelepçeyi nereden bulabilirim ki?* Tam bunu düşünürken Blaine Taylor kafasını odadan içeri soktu. Kelepçelerden bahsetmişken...

“Onur konuğunu arıyorum,” dedi. Dikkat Abby’dan çok Tiffany üzerine yoğunlaşmıştı. Her zamanki gibi kadının ağzını sulandıran, üzerine oturan seksi üniformasını giymişti.

Adamın yoğun ve ateşli bakışlarının altında Tiffany sanki kıyafetleri yanıp kül olmuş, adam onu çıplak ve korunmasız bırakmış gibi hissetmişti.

Abby ona sarılmak için ayağa kalkınca Tiffany'nin üzerindeki büyüü de kaldırmıştı. Tavan yapan hormonlarını sakinleştirebilmek için derin derin nefes aldı. Adamı her görüşünde verdiği bu tepki çok uygunsuzdu.

"Geldiğin için teşekkürler, Blaine," dedi Abby. "Gerçekten minnettarım."

"Sana iyi dileklerde bulunma şansını kaçıramazdım."

"Sana bir bira getireyim".

"Ben hallederim." Stephanie ayağa fırlayıp Blaine'in koluna girdi. "Sen arkadaşlarınla kal, Abby."

"Teşekkürler, Stephanie."

Stephanie, Blaine'i mutfağa yönlendirdi. Bir bira alıp onun için açtı. Onu diğer erkeklere katılması için dışarı gönderdikten sonra yiyecekleri tazeledi ve tabaklarla bardakları topladı. Grant'le "büyük kavga"larını yaptıklarından beri aklını kaçırmamak için kendini meşgul tutmaya çalışıyordu.

Önceki gece adamın hikâyesiyle ilgili yapmak istediği şeylere çok sinirlenmiş ve söylememesi gereken şeyler söylemişti, ardından adam da aynısını yapmıştı. İşler büyümeden ve çirkinleşmeden önce kızgınlıkla yatağa gitmişlerdi. Bu olay Stephanie'nin kendileriyle ilgili inandığı her şeyi sorgulamasına neden olmuştu.

Henüz çok yeni olan ilişkilerinin dağılıyor olmasından çok korkmuştu. Öyle olursa ne yapardı? Grant onun için hava, su, yemek gibi temel ihtiyaçlarından biri gibi olmuştu. Eğer ayrılırlarsa onu kaybetmenin yıkımını atlattıktan sonra hayatını yeniden kurabilmek için çok fazla zamana ihtiyacı olurdu. Eğer zorunda kalırsa yapardı. Daha önce yapmadığından değildi ama onsuz olmak onu hasta edecekmiş gibi geliyordu.

Stephanie, ellerini lavabonun kenarına dayadı ve başının öne düşmesine izin verdi. Tüm gün boyunca omuzlarına yüklenen gerginliği atmaya çalışıyordu. Güçlü, hünerli parmaklar kaslarındaki düğümü çözmeye başladığında ne kadar süre öyle durduğunu biliyordu. Bu elleri nerede olsa tanırdı. Tüm dünyayı dolaşıp gelse dokunuşu onu böylesine etkileyen başka birini asla bulamazdı.

“Sorun ne?” Eşsiz masajına devam ederken Grant’in dudakları ensesine sürtündü. “Tüm bunlar senin için çok mu fazla? Eski kız arkadaşım için verilen bir partiye ev sahipliği yapmak?”

“Hayır, her şey yolunda. Herkes çok güzel zaman geçiriyor.”

“Senin dışında herkes.”

“Ben eğleniyorum. Bu grupla olduğumda her zaman eğlenirim. Bunu biliyorsun.”

Genç kadını kendisine çevirip ona bakmaya zorladı. “Konuş benimle, Steph. Dün gece olanlar yüzünden mi üzgünsün?”

Ona yalan söyleyemeyeceği için başını salladı.

“Ah, bebeğim, hadi ama.” Sıkıca sarıldı. “Her şey yoluna girecek. Bunu çözeceğiz.”

Ellerini adamın kalçasına koydu. “Ya çözemezsek? Ya bu bizi ayırır...”

“Öyle bir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğiz.”

“Bunu bilemezsin.”

“Evet, bilirim.” Alnını onun kine dayadı. “Seni her şeyden çok seviyorum. Hayatım sensizken nasıldı, hatırlamıyorum. Bizimle ilgili her şeyi seviyorum, kavgalarımızı bile.”

Bu sözün üzerine Stephanie istemsizce güldü. Onun ağzından kendisini ne kadar çok sevdiğini duymaktan asla bıkmayacaktı.

“Kavga etmenin en güzel yanı nedir, biliyor musun?” diye sordu dudaklarını onun kulağına sürerken.

“Güzel bir yanı mı var?”

“Hı hı. Barışmak.”

Kollarını adamın boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı, bu nefes almak kadar doğal bir şeydi.

Birbirlerine iki yarımın bir bütün etmesi kadar mükemmel bir şekilde uyuyorlardı. “Şu an yaptığımız gibi mi?”

“Ah, hayır. Evimize gidince yapacağımız gibi.”

Gözlerini kapatıp adamın kucağında rahatladı. Her şey yoluna girecekti. “Ben zaten evimdeyim. Evim sensin.”

“Bu senin de beni sevdiğin anlamına mı geliyor? Benim mantıksız, dik kafalı, inatçı biri olduğumu düşündüğün halde mi?”

Adam ona önceki gece söylediği tüm kelimeleri sayar-

ken Stephanie gülümsedi. “Bir sürü olumsuz yönün olsa da, seni seviyorum.”

“Güzel.” dedi adam, sesi rahatlamış gibiydi.

Bu kadına, onun da endişelendiğini gösteriyordu.

“Steph?”

“Hı?”

“Ayrılacağız diye korkmanı istemiyorum, tamam mı?”

Onunla ilgili en sevdiği şeylerden biri de her zaman kadının ne duymaya ihtiyacı olduğunu bilmesiydi. “Tamam.”

“Bu asla olmayacak.”

“Bundan emin olamazsın.”

“Evet, olurum.”

“Kendinize bir oda bulun,” diye homurdandı üzerinde sörfçü şortu ve yırtık bir tişörtle mutfağa giren Evan.

Stephanie, Grant’ın tutuşundan sıyrılıp nefes verdi. “Yüzüne ne oldu?”

Grant kardeşine döndü. “Kara göldeki kutsal yaratık aşkına! Bu ne hal, Ev?”

“Ufak bir sörf kazası. Yüzümü dibe çarptım.”

“Ah,” dedi Grant yüzünü çarpıtarak.

Stephanie, Evan’ı mutfak masasındaki sandalyeye oturup ıslak havlu getirmeye gitti. “Bir yerlerde ilk yardım çantası var mı?” diye sordu Grant’e.

“Ben hallederim.”

“Büyük bir şey değil,” dedi Evan. “Bir duş alıp temizlenirim.”

Stephanie, elini onun omzuna koyup kalkmasını engel-

ledi. “Bu karmaşıklık için su ve sabundan fazlasına ihtiyacın var.”

“O kadar kötü mü?”

“Kötüden de öte.”

“Ah, çok teşekkürler.”

“Sana gerçekten çok öfkeliyim bu arada.”

Afallayan Evan ona baktı. “Ne yaptım ki?”

Sesini alçaltmak için çabaladı. “Geceyi Grace’le geçirip sabah tek kelime etmeden gitmişsin.” Stephanie, Grant’le geçirdiği ilk geceden sonra kendisinin de aynısını yaptığından bahsetmedi çünkü onun durumu farklıydı. Ayrıca ikisinin de ilk seferi değildi.

“Bu nereden senin üzerine vazife oluyor?”

“Çünkü o benim arkadaşım ve senden daha iyisini beklerdim.”

“İlk hatanı burada yapmışsın.”

“Bunu düzeltmen gerek. O kullanıp bırakacağın biri değil. Senin anlamaya *başlayamadığın* sebeplerden ötürü ona yapabileceğin en kötü şeyi yapmış olabilirsin.”

“Bu ne demek?”

“Söylemeye yetkim yok.”

Evan, ona ters ters bakarken Grant elinde ilk yardım çantasıyla geldi.

“Beni onunla yalnız bırakma, kardeşim,” dedi Evan. “Tam formunda.”

“Kendi başınasın, dostum,” dedi Grant gülererek. “Benim biraz daha buz getirmem gerekiyor.”

“Garajdaki dondurucuda biraz daha olacak,” dedi Stephanie. Evan’a dönerek ekledi. “Bu acıtabilir.” Adamın yüzündeki sıyrıkları canını yakmadan temizlemek için elinden geleni yaptı ama Evan birçok kez yerinden sıçradı.

“Aman Tanrım,” dedi mutfağa girip Evan’ın berelenmiş yüzünü gören Grace. “Ne oldu?”

Evan tamamıyla kaskatı kesilmişti.

“İnsan sörf tahtasına karşı,” dedi Stephanie. “Sörf tahtası kazanmış.”

Grace yakından bakmak için geldi. “İyi misin?”

Stephanie, tırnağını Evan’a batırıp bu uyuşuk halinden sıyrılmasını umdu. Kafasına bir şaplak indirmeyi gerçekten çok istemişti!

“Ben iyiyim,” dedi Grace’e hiç bakmadan.

İlkyardım çantasını karıştıran Grace, bulduğu merhemi Stephanie’ye verdi. “Bunu kullan. Antibakteriyel.”

“Neden sen devralmıyorsun?” diye sordu Stephanie. “Fırında bir şeyler vardı, onları kontrol etmem gerekiyor.”

Evan kalkmaya yeltendi. “Bekle bir dakika.”

Onu tekrar oturtan Stephanie kulağına eğilip, “Biraz erkek ol,” dedi.

Uzaklaşırken ona yöneltilmiş sert bakışların sırtını deldiğini hissetti.

Evan, bugünün daha da kötüleşebileceğini hiç düşünmemişti. Ailesinin evinde görmeyi beklediği son kişi Grace’ti.

Merhemi yaralarına hafifçe sürerken adamla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Ona neden burada olduğunu sormak istiyordu ama Stephanie'nin davet ettiğini varsayıyordu. Ya da belki Evan'ı tekrar görmeyi umarak gelmişti? Peki, kendisi bunun hakkında ne hissederci?

Tüm sinir uçları alev alev yanıyor gibiydi ama yaraları yüzünden değildi. Hayır, *onun* yüzündendi. Yine yapıyordu. ona yaptığı her neyse onu yeniden yapıyordu. Sanki büyü gibi bir şeydi. Sadece ona dokunarak tüm planlarını, kurallarını ve ilişkiye benzer her şeye olan mesafesini yıkıyordu.

“Sadece bilmen için söylüyorum,” dedi yaralarına merhem sürerken. “Stephanie davet ettiği için buradayım, başka hiçbir sebebi yok.”

“Başka türlü düşünmemiştim,” dedi Evan, düpedüz yalan söyleyerek.

“Güzel. Seninle ilgisi olduğunu düşünmeni istemem, çünkü yok.”

Peki, diye düşündü Evan, *bu pek kibarca değildi*. Ama hak ettiğinden çok daha azıydı. Yapabildiği kadar uzun süre dayandıktan sonra kadının elini tutup yüzünden çekti. “Bu kadarı yeterli olacaktır.”

Kadının teni kendisinininkiyle buluştuğunda tüm vücuduna yayılan akımı görmezden gelmeye çalıştı.

“Ama tüm yüzün...”

“Gayet iyi.”

Grace, omuz silkip merhemi ilk yardım çantasına koydu. “Sen bilirsin.”

Bu garip durum Doktor David Lawrence, kliniğin pratisyen hemşiresi Victoria Stevens ve doğruca Grace'e yönelen Seamus O'Grady tarafından bölündü.

Seamus'm Grace'le sanki kırk yıllık dostlarmış gibi selamlaşmasını ve işleri iyice karmaşıklştıracak şekilde sarılıp yanak yanağa öpüşmelerini Evan hayretler içinde izledi.

Ve Grace! Liseli bir kız gibi kıkırdıyordu. Ne konuşuyorlardı ki? Hem birbirlerini nereden tanıyorlardı?

"Gracie, hayatım, bir bira bulmama yardım et," dedi Seamus, kadınların bayıldığı o saçma aksanıyla. Her neyse! "Bugün uzun günler içinde en uzun olanıydı."

Uzun bir gün geçirdiğini mi düşünüyordu? Ve onun adı *Grace*'ti, *Gracie* değil. Neden adamın ona böyle demesine engel olmuyordu?

Seamus, Grace'in kolunu kendi koluna geçirdi ve onu uzaklaştırdı. O İrlandalı adamla giderken Evan'a hiç bakmamıştı. Daha yirmi dört saat önce paylaştıkları şeylerden sonra kim başka bir adamla gözünün önünde gösteriş yapmasını beklerdi ki? Görünen o ki Evan'ın onu aramamasına çok öfkelenmişti. Belki *şimdilik* aramamıştı. Bu aklına gelmemiş miydi?

Bir kadın onun güzelce düzenlenmiş hayatını altüst ettiğinde bir adamın kafasını toplamak için birkaç saate ihtiyacı olamaz mıydı? Hem aralarında geçenleri arkadaşlarına anlatması da neydi? Sanki bir adam bunu yapıp da yanına kâr kalabilirmiş gibi! Tamamıyla çifte standart!

Grant ona bir bira verdi. "Buna benden çok ihtiyacın var gibi görünüyor."

“Ertesi gün aramalarındaki son kural neydi?” diye sordu Evan, ağabeyine. Bir gözünü verandada birbirlerine çok yakın duran Grace ve Seamus’ın üzerinde tuttu. Kıvrımlarını gözler önüne seren bir elbise giymişti. Evan oraya gidip onu o İrlandalı çapkının elinden almamak için ellerini iki yanında yumruk yaptı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Grant.

“Bir kızla dışarı çıkarsın, iyi zaman geçirirsin ve onu tekrar görmek istersin. Her şeyi resmi olarak mahvetmeden önce onu en geç ne zaman aramalısın?”

“‘İyi zaman geçirmek’ derken?”

“Bilirsin. İyi zaman.”

Grant bıkkınlıkla iç çekti. “Seks *var* mı, *yok* mu?”

Evan bu konuşmayı hiç başlatmamış olmayı diledi. “A şıkkı.”

“Seks varsa, bir gün derim. En fazla iki gün.”

“O zaman o uyanmadan önce ayrılıp bütün gün aramadığımı göre hıyarın teki değilim. Biliyordum.”

“Bekle, *vay canına*. O uyanmadan *önce* ayrılıp onu *bütün gün* aramadın mı?”

“Ama demiştin ki...”

Grant, Seamus’ın her kelimesine gülen Grace’e baktı. Evan’a göre gülüşü hiç bu kadar yerli yersiz olmamıştı.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama işleri batırmış olabilirsin, kardeşim.”

Bu sözcükleri ağabeyinden duymak Evan’ın “Geri Sar” tuşuna basıp tüm günü yaşanmamış kılmak istemesine neden

oldu. Her şeyi yanlış yapmıştı. Grace uyandığında orada olmak istemişti, onunla yatakta kahvaltı etmek, onu duşa girmeye ikna etmek ve tüm günü onunla geçirmek. Her şeyi düzeltilemeyecek kadar mahvetmiş olamazdı. Henüz değil.

Ayağa kalkıp verandaya yöneldi.

“Evan!” Grant kolunu tuttu. “Bekle! Oraya gidip kavga çıkarma. Ne yaptığını düşün.”

Evan, ağabeyinin sert kavrayışından kurtulmaya çalıştı ama başarısız oldu. “Onunla konuşmak istiyorum.”

“Şu an Seamus’la konuşuyor. Biraz sabret. Yalnız kalmaya kadar bekle.”

“Seamus’la konuşmasını istemiyorum,” dedi Evan. Tükenmişti, hayatı boyunca ilk kez göğsüne yerleşen kıskançlık akciğerlerinde hava bırakmamıştı.

Grant, o aşağılık herif, başını arkaya atıp *gülmüştü*. “Kulübe hoş geldin, dostum.”

Ağabeyinin gülüşüne kızan Evan, “Ne kulübü? Neyden bahsediyorsun sen?”

“Bir kadın için aklını kaçıran erkeklere özel çok gizli bir kulüp. Ben yeni üyeyim ama Mac, Joe ve Luke kıdemli üyeler. Muhtemelen sana benden daha iyi tavsiyelerde bulunurlar.”

“Lanet kulübünüzü kendinize saklayın. Ben onun için aklımı falan kaçırmadım.”

“O zaman neden oraya gidip zavallı Seamus’ın bağırsaklarını sökmek ister gibi görünüyorsun?”

“Ben öyle görünmüyorum.”

Luke koltuk değnekleriyle aksayarak geldi. “Vay canına,” dedi Evan’ın berelenmiş yüzüne bakarak.

Evan, Luke’a ters ters baktı.

“Onu umursama,” dedi Grant. “Öfkeden deliye dönmüş durumda; çünkü kadını başka biriyle konuşuyor.”

“Kadını mı var?” diye sordu Luke, Mac kucığında uyan Hailey’le onlara katıldığında.

“Kimin kadını varmış?” diye sordu Mac.

Grant başıyla verandayı işaret etti. “Evan.”

“Grace’ten hoşlandım,” dedi Luke. “Syd ve ben onunla feribotta tanışmıştık. Harika biri.”

“Herkes ondan hoşlanıyor,” dedi Grant. “Özellikle Evan. Değil mi, Ev? Görünen o ki Seamus da ondan hoşlanıyor. Bu da bizim oğlanı bir güzel *delirtiyor*.”

Şu an Grace’le konuşamayacağına göre ağabeyinin saçmalıklarını da dinleyecek hali yoktu. Duş almak için merdivenlere yöneldi.

Yukarı çıkıncaya kadar kahkahalar peşini bırakmadı.

Yirminci Bölüm

Evan, yüzünü gerçekten acıtmaya başlayan sudan çeke-
rek duştan çıktı. Üzerine bir şortla tişört geçirip çocukluk
odasındaki yatağa oturdu. Her şey bıraktığı gibiydi: sörfle il-
gili posterler, anılar, Cindy Crawford fotoğrafları, eskiden
sevdiği metal grupların posterleri ve çocukken bayıldığı po-
lisiye romanlar... En son ne zaman kitap okumuştı. Hatırla-
yamıyordu.

Partiye dönmeden önce bir zaman geçirmeye çalışarak
(çünkü saklanmayı reddediyordu ve Grace'in hâlâ Seamus'la
konuşup konuşmadığını merak ediyordu), ceptelefonunu aldı
ve menajeri Jack Beaumont'u aradı.

“Evan,” dedi Jack, sesi rahatlamış gibiydi. “Senden haber
aldığıma sevindim.”

Jack'in sesindeki alışılmadık karamsar ton Evan'ın
hemen dikkatini çekti. “Neler oluyor?”

“Korkarım kötü haberlerim var.”

Jack'ın Evan'ın albüm şirketi Starlight Records'un nasıl battığıyla ve hafta sonundan sonra tüm varlıklarının –Evan'ın albümü de dahil– nasıl yasal sürece takıldığıyla ilgili anlatıklarını dinlerken öylece oturuyordu.

Bunu bilmeliydi. Her şey çok mükemmeldi. Starlight'la ilk buluşmalarından, kayıt sürecine kadar her şey sorunsuzdu. Bir şeyler yanlış gitmeye mahkûmdu çünkü böylece albümünün zamanında çıkacağına ve yıllardır çok çalıştığı kariyerinin başlayacağına dair daha fazla umut olurdu.

“İyi haberler de var,” dedi Jack, Evan bunları düşünürken. “Hâlâ benimle misin? Evan?”

Evan, düğümlenen boğazını temizleyerek, “Evet, buradayım,” dedi.

“Buddy Longstreet'in şirketi Long Road Records, Starlight'ın avukatlarıyla temasa geçmiş. Buddy, onlardan senin albümünü almak ve kendi etiketiyle çıkartmak istiyor. Eğer bu olursa, tamamen patlarsın, Starlight'ta olacağından bile fazla.”

Bunu söylemesine gerek yoktu. Long Road, Nashville'de Starlight küçük balıkken, büyük balıklardan biriydi. Yine de Evan yıllarca keşfedilmeye çalıştıktan sonra onlarla anlaşma imzalarken çok heyecanlanmıştı. “Ya olmazsa?”

“O zaman iflas süreci mahkemede sonuçlanıncaya kadar berbat bir durumda olacağını düşünüyorum.”

Jack'ın bunun yıllarca süreceğini söylemesine gerek yoktu.

“Peki, bu durumda turne ne olacak?”

“Kesin olarak bir haber almadım ama sanırım CD olmazsa turne de olmaz. Buddy’nin adamlarından haber bekleyeceğiz.”

Gelişmeleri çılgına dönmüş bir şekilde hazmetmeye çalışırken Evan’ın boynu bükülmüş, midesi bulanmıştı.

“Bunun senin için çok büyük bir hayal kırıklığı olduğunu biliyorum,” dedi Jack. “Lanet olsun, benim için de öyle. Ama bu iş olursa hâlâ çıkış yapmak için bir şansımız var. Dua et.”

“Bunu yapacağım. Oraya gelmemin bir faydası dokunur mu?”

“Hayır, olduğun yerde kal. Bırak gerekeni biz yapalım. Avukatlarımız telefon trafiğine başladı. Bir şey öğrenirsem seni hemen bilgilendiririm. Gerçekten üzgünüm, Evan.”

“Ben de.” Telefonu kapatıp bir kenara atan Evan, onu geri arama zahmetine girmemiş olmayı diledi. Bilmemek gerçekten mutluluktü. Bu kadar berbat geçen bir günden sonra yapılacak tek bir şey vardı, körkütük sarhoş olmak.

Zihninde bu hedefle ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürüdü.

Herkesi oturma odasına toplayan Grant, gözlerini Stephanie’den ayırmıyordu. Abby için verilecek partiye ev sahipliği yapmayı önerdiğinde çok şaşırmıştı. Onun eski sevgilisine karşı bu kadar cömert olması aşırı derecede nazik bir davranıştı. Bunu söylediğinde, “O benim için bir tehdit değil. Cal’e

âşık.” demişti. Gülümseyen Grant “Ben de sana âşığım.” diye cevap vermişti.

Stephanie’nin ailesine ve dostlarına sanki aylardır değil de yıllardır hayatlarının bir parçasıymış gibi davranışlarını izlerken Grant, hepsinin ileriye bakmış olmasından mutluluk duymuştu. Birkaç ay içinde üvey babasını hapisten çıkardıklarında Grant ona evlenme teklif edecekti. Hayatı boyunca birçok kez reddedildiği için Grant ona asla unutamayacağı bir evlilik teklifi de dahil olmak üzere her şeyi vermek istemişti.

Ama bu gece her şey Abby’yle ilgiliydi. Bu yüzden Grant gürültücü kalabalığa uğultuyu kesmesi için kısa bir süre tanıdı. Onların dikkatlerini çektiğinde kısa bir süre öncesine kadar hayatının merkezinde olan ve onun ilişkilerine odaklanmasını beklemekten yorulan kadına döndü. Grant ayrıldıktan sonra dostluklarını koruyabilmiş olmalarına minnettardı.

“Abby, hepimiz bu gece burada sana –ve Cal’e– Texas’taki yeni hayatınız için iyi dileklerde bulunmak üzere toplandık. İkinizi de özleyeceğimizi bilmeni istiyoruz ve umarız ziyaretimize gelirsiniz. Ayrıca Cal’in annesinin en kısa zamanda iyileşmesini diliyoruz.”

“Katılıyorum, katılıyorum,” dedi Ned Saunders.

Abby kocaman kahverengi gözlerinde yaşlarla kalkıp Grant’e sarıldı. “Teşekkürler, Grant ve Stephanie, bu güzel partiye ev sahipliği yaptığınız için,” dedi Abby, konuşurken bir yandan gözlerindeki yaşları siliyordu. “Gitmeden önce herkesi bir arada görebildiğim için mutluyum ancak bir yandan da tekrar bir araya gelmemiz biraz zaman alacağı için

üzgünüm. Lütfen, sizi çok sevdiğimi ve özleyeceğimi bilin. Adadan bunaldığınızda ne zaman olursa Austin'e gelebilirsiniz. Kapımız her zaman açık.”

Abby dostlarıyla kucaklaşırken Grant, Evan'ın geri dönmüş olduğunu ve kapıda dikildiğini gördü. Kardeşinin gözleri hemen koltukta Seamus'la birlikte oturan Grace'i bulmuştu. Zavallı hergele, otobüs çarpmış gibi görünüyordu. Grant, Stephanie'ye olan duygularıyla savaşıırken kendisinin de böyle acınası görünüp görünmediğini merak etti.

Geç anlasa da aptal gibi boş yere vakit harcadığını görebiliyordu.

Stephanie'nin Abby'ye eski bir dostuna sarılır gibi sarılışını izlerken Grant acınası görünmüş olsa da buna değdiğini düşündü. O buna değerdi.

Kapının önünde bir adam görüldüğünde parti bitmek üzereydi.

“Ben hallederim,” dedi Mac. Anne babasının ön verandasında daha önce hiç görmediği bir adam vardı. Kır saçlı, uzun boyluydu. Yüzündeki kırışıklıklardan bir zamanlar yakışıklı olduğu düşünülebilirdi. “Selam, yardımcı olabilir miyim?”

“Francine Chester'la kızları Maddie ve Tiffany'yi arıyorum. Biri bana burada olabileceklerini söyledi.”

Hemen dikkat kesilen Mac biraz daha doğruldu. “Kim bilmek istiyor?”

“Seni ilgilendirmez. Sadece soruma cevap ver.”

Mac sineklikli kapıyı açıp verandaya çıktı. İç kapıyı arkasından kapatmıştı. “Bu benim ailemin evi olduğuna ve aradığın kadınlardan biri, benim karım olduğuna göre beni çok ilgilendirir.”

“Yani sen Maddie’yle evlenen McCarthy’sin.”

Durumu küçümsemeyle ve lütfeder gibi ortaya koyması üzerine Mac de umursamadan yanıt verdi. “Ve sen?”

“Kayınpederinim.”

Mac şaşırmış olsa da büyük bir tepki göstererek Bobby Chester’a istediği tatmini vermek yerine normal davrandı. “Benim kayınpederim yok.”

“Artık var. Karımı ve kızlarımı görmek istiyorum. Hemen.”

“Seni görmek istemiyorlar.”

“Ve onlar adına sen mi konuşuyorsun?”

“Emin ol öyle. İstedikleri tek şey Francine’dan boşanman. Böylece sevdiği adamla evlenebilir, her zaman sevdiği adamla.”

Bobby gözlerini kıstı. “Bu da ne demek oluyor?”

Mac, yaşlı adamın nefesinde likör kokusu aldı. “Bu, seni adi herif, onları terk ettikten otuz yıl sonra geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi devam edemezsin demek oluyor. Onlar için bir *hiçsin*. Doğrusu, hiçten de ötesin.”

Bobby’nin sağ eli yumruk halini aldı.

“Düşünme bile.”

“Benimle böyle konuştuğuna göre oldukça öfkeli olmalısın. Ama bunların hiçbirisi senin üzerine vazife değil.”

“Karımı ve onun ailesini etkileyen her şey benim üzerime vazifedir. Şimdi senden arkamı dönmeni ve buradaki polis şefi dostum seni götürmeden gitmeni, bir daha da dönmemeni istiyorum.”

İç kapı açıldı. “Mac? Dışarıda mısın?”

“İçeri dön, Maddie. Hemen geleceğim.”

“Bu küçük hanım her zaman ona söylediğin şeyi mi yapar?”

Mac, yaşlı adamı yere sermeden önce durmak için tüm kontrolünü kullandı.

Mac’in onun derbeder haldeki babasını görmesini engelleme ve onu koruma arzusuna rağmen Maddie dışarı geldi. Ânında sakinleşme etkisi yaratan elini Mac’in koluna koydu. Kadının bunu nasıl başardığını hiç bilmiyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Maddie, babasına.

“Seninle, annenle ve kız kardeşinle konuşmak istiyorum.”

“Sana söyleyecek bir şeyimiz yok. Şimdi gidebilirsin.”

Bobby’nin inatçı bir şekilde kollarını göğsünde birleştirmesi ona Thomas’la ilgili bir şeyler hatırlatmıştı. “Üçünlükle konuşmadan bir yere gitmiyorum.”

“Haydi, Mac,” dedi Maddie, Mac’in elini tutarak. “İçeriye, arkadaşlarımızın yanına dönelim.”

“Beni bırakıp gitmeye cüret etme, genç bayan.” dedi Bobby.

“Nedenmiş?” Maddie’nin içeriye girdiklerinde paramparça olacağını bilmesine rağmen o andaki sakinliği Mac’i büyülemişti. “Senin de bize yaptığın bu değil miydi?”

Mac onun sözlerinin babasını nasıl on ikiden vurduğunu görebiliyordu.

“Sizinle konuşmam gerek,” dedi Bobby, sesi artık mücadeleceden çok çaresiz geliyordu. “Lütfen.”

“Üzgünüm,” dedi Maddie. Hiç gerekmediği halde şaşırıcı derecede kibardı. “Ama bu gerçekleşmeyecek.”

“Sen ve kız kardeşin benimle biraz vakit geçirmeden –beş dakikadan fazlasından bahsediyorum– boşanma olmayacak.”

Bobby bu sözleriyle nihayet Maddie’nin dikkatini çekmişti. Ona dik dik baktı, “Ciddi olamazsın.”

Onun acısına kalkan olmak isteyerek ve kendisine minnettar kalmayacağını bildiği için kadının babasında fiziksel hasar bırakmamayı umarak kolunu ona doladı.

“Çok ciddiylim. Eğer ondan boşanacaksam hiçbirinizi bir daha asla görmeyeceğim.”

“Bizi tek kelime etmeden terk ettiğinde bizi görme hakkını da kaybettin.”

“Gençtim, aptaldım ve fazla sorumluluk yüklenmişim.”

Maddie’nin tüm vücudu kaskatı kesildi. “Benim çocuklarımın sorumluluklarıyla yüklü olmadığımı sanıyorsun? Öğlumun biyolojik babası hamile olduğumu bile bilmeden beni terk ettiğinde bunun altında ezilmediğimi mi sanıyorsun? Hayatımın en zor yıllarında bile bir kez olsun çocuğumu *terk etmeyi* düşünmedim. Asla.”

“Anneler için daha farklı...”

“Çok zor,” diye kükredi Mac. “Seni fazlasıyla dinledik. Yapman gerekeni yap ama ailemden uzak dur. Sana ihtiya-

cımız yok.” Karısının omzunu tutarak, “Haydi, bebeğim. İçeriye gidelim.”

İçeriye girdikleri an Maddie kontrolsüzce titremeye başladı. Mac çok öfkelenmişti. Şansı varken adamın yüzüne yumruğu indirmeliydi.

“Buraya gel, bebeğim,” dedi Mac, ona sarılarak. “Sorun yok. Her şey yolunda.”

Ona tutundu. “Neden buraya geldi? Neden bizi görmek istedi? Anlamıyorum.”

“Suçluluk hissediyor ve muhtemelen yapayalnız.”

“Ki bu kendi hatası.”

“Eminim bunu biliyordur.”

“Tanrım, Mac. Ya annemden boşanmama konusunda ciddiye eğer Tiffany ve ben...”

“Tiffany ve sen ne?” diye sordu Francine.

Mac ve Maddie ayrılıp ona döndüler.

“Hiçbir şey, anne. Hiçbir şey yok.”

“Baban mı geldi?”

Maddie, annesine ne söylemesi gerektiğini ölçüp tartıyor gibi görünüyordu.

Mac, onun elini tuttu ve cesaret verici bir şekilde başını salladı.

“O... şey, dedi ki, Tiffany’yle benim onunla zaman geçirmemizi istiyormuş yoksa...”

“Boşanmazmış,” dedi Francine. “Doğru mu?”

“Öyle bir şey.”

“O zaman boşanmayız.”

“Ama o zaman Ned’le evlenemezsiniz!”

Francine omuz silkti. “Yine de ömrümüzün geri kalanı boyunca her günü beraber geçireceğiz. Bunu resmileştirmek için bir kâğıt parçasına ihtiyacımız yok.”

Francine’in arkasında görünen Ned, kolunu ona doladı. “Haklısın, bebek. Onu da boşanmasını da boş ver.”

Üçü Ned’in pervasızlığına gülerken Mac, onun ve kardeşlerinin ikinci babası gibi olan adama karşı yakınlıkla doldu. Tam olarak kadının ihtiyacı olan şeyleri söylemişti.

Francine kızına sarıldı. “Ne olursa olsun, onunla vakit geçirmeyeceksiniz. Benim için bunu yapmanızı sizden asla istemem.

“Ya ben?” dedi Tiffany onlara katılırken. “Benim söyleyeceklerimin bir önemi var mı?”

“Tatlım,” dedi Francine, küçük kızının elini tutarken. “Sen de onunla görüşmek zorunda değilsin.”

“Ya görüşmek istiyorsam?”

Francine, onun bu sorusuyla tamamen hazırlıksız yakalanmıştı.

“Ona dair hiçbir şeyim yok,” dedi Tiffany. “Bir anım bile. Yaptığı şeyin korkunç olduğunu biliyorum ama onu merak etmeden duramıyorum.”

Francine bir süre düşündü. “O zaman merakını doyuracağını düşünüyorsan onu görmelisin.”

“Umursamaz mısın?”

“İsteyerek yaptığınız sürece benim için sorun yok.”

“Gerçekten yapar mıyım bilmiyorum,” dedi Tiffany.

“Ama umursamayacağını öğrendiğime sevindim.”

“Eve gitmeye hazırım,” dedi Francine, Ned’e. “Haydi gidip Abby ve diğerleriyle vedalaşalım.”

“Önden buyur, bebek.”

Tiffany de onlarla gidip Mac ve Maddie’yi ön koridorda yalnız bıraktı.

“Eğer Tiffany, onunla görüşüp istediğini verirse annem ve Ned’in evliliğinin önünde tek engel ben olacağım,” dedi Maddie.

Hiç onun tarzı olmayan duygusuz, düz ses tonu Mac’in canını acıttı. Tüm bu durum canını acıtiyordu. Neden sonunda Maddie mutlu, huzurlu ve geçmişiyile barışıkken babası çıkıp gelmişti?

“Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, bebeğim.”

“Biliyorum.” Parmak uçlarında yükselip onu öptü. “Burada yaptıkların için teşekkürler.”

“Her zaman.”

“Haydi, çocuklarımızı alıp evimize gidelim.”

Mac, onu ailesinin oturma odasına doğru takip etti. Kuzeni Laura çocuklara göz kulak oluyordu. Karısının, annesinin mutluluğu için kendisini feda edebileceğini düşününce içi kaygıyla dolmuştu.

Yirmi Birinci Bölüm

Eğer aklını ve gözlerini Evan McCarthy'den alamadığı gerçeği olmasaydı, bu Grace'in hayatının en güzel gecesi olabilirdi. Ek olarak Seamus'tan alabildiği dikkatini Gansett'in seksi polis şefi Blaine Taylor'a vererek, onunla harika bir sohbete girmişti.

Kahverengi saçlarının arasında sarışın parıltılar vardı. Cildi güneş altında saatler boyunca kalmaktan bayağı bronzlaşmıştı. Açık kahverengi gözleri ki annesi olsa "kibar" gözler derdi, son on beş dakikadır ona odaklanmıştı.

Oxycontin ve bağımlı insanların ağrı kesici çalmak için eczaneleri soyması üzerine konuşuyorlardı.

"Eski işimde bununla ilgili bir timdeydim," dedi. "Bu durum şehirlerde gerçekten büyük problem."

"Küçük kasabalarda da rastlıyoruz." Grace bir kadının söylediklerini pek önemsemeyen, gönülsüz adamlardansa onun tüm dikkatini kendisine vermiş olmasından etkilenmişti. Kilolu

olduğu zamanlarda bu olumsuz durumla karşılaşmıştı.

“Çalıştığım hastanede bu tarz ilaçları muhafaza etmek için bazı özel kurallarımız –ve popüler olan reçeteli ilaçlarımız daha fazla kural gerektiriyordu– vardı, eczaneye girebilseler de aşamayacakları bir yerde kilitli tutulurdu,” dedi. “Ayrıca yerel liselerde birçok sosyal sorumluluk projesi yapıyoruz.”

“Kokain ve eroinin en büyük problemimiz olduğu eski güzel günleri hatırlıyor musun?”

Grace güldü. “Ne günlerdi.”

Adam sesini alçalttı. “Kasabada seninle ve Gold’larla ilgili duyduğum dedikodular gerçek mi?”

“Vay canına, burada haberler hızlı yayılıyor.”

“Gelecek hafta kasaba konseyiyle yapılacak devir işlemlerinin toplantı kaydını gördüm.”

“Bayan Gold, bana bunun sadece bir formalite olduğunu söyledi, konseyi devirden haberdar etmek için. Orada olmama bile gerek yokmuş.”

“Önemli bir mesele değil.” Bira şişesini kadının bütün gece elinde dolaştırdığı şarap kadehine dokundurdu. “Tebrikler.”

“Teşekkürler. Devirin tamamlanması için sabırsızlanıyorum.”

“Belki adadaki okulun öğrencileri için birlikte bir programda çalışabiliriz. Burada çok fazla uyuşturucu sorunumuz yok ama çoğu genç üniversite için adadan ayrılıyor. Onları yüzleştirecekleri dünyaya hazır bir şekilde göndermek iyi olacaktır.

Blaine'in yüz ifadesinde ya da sözcüklerinde flörtöz hiçbir şey yoktu ama Grace onu daha iyi tanımak isteyebileceğini hissetti. En azından bir şeyler hissedebileceğini düşünmüştü. O bu konular hakkında ne bilirdi ki? "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

"Harika," dedi Blaine gülümseyerek. Dünya üzerinde Evan McCarthy diye biri olduğunu bilmeseydi bu gülümsemeye bayılabilirdi. Lanet olsun o! Onu tüm erkeklerle olamayacak kadar mı mahvetmişti? Onunla bir gece geçirdikten sonra kaderi bu muydu? "Yerleştikten sonra polis merkezinden bana bir telefon edersin, beraber akşam yemeğine çıkıp detayları konuşuruz."

Tamam, işte bu kulağa randevu gibi geliyordu. Tüm bu tatlı adamlar o Evan'la tanışmadan önce neredeydiler?

Laura yanlarına geldi. "Böldüğüm için özür dilerim ama Owen işe gitmeden önce beni kasabaya bırakacak. Gitmeye hazır mısın, Grace?"

"Stephanie'nin ortalığı temizlemesine yardım etmek için biraz daha kalacağım. Beni götürecek birini bulurum."

"Seni ben götürürüm, Gracie," diye seslendi Seamus odanın öteki tarafından. Kaşlarını davetkâr bir şekilde ona doğru oynatıyordu.

Grace'in yüzü utançla kızardı. "Teşekkürler Seamus."

Laura uzanıp Grace'in kulağına fısıldadı. "Devam et. Evan kıskançlıktan ölüyor."

"Neye devam edeyim?" dedi Grace sesli bir şekilde. "Hayır, değil!"

“Hem de çok,” dedi Laura, Grace’i yanağından öperken. “Yarın gitmeden önce beni ara.” Grace’in eline bir kâğıt tutuşturdu. “İşte numaram.”

“Arayacağım.”

“Bunlar neydi böyle?” diye sordu Blaine; Laura, Owen’la gittikten sonra.

Grace, Blaine’e onunla konuşmasının Evan’ı kışkandırdığını söyleyemeyeceğinden, “Laura aptalca davranıyor. Şimdi Stephanie’ye temizlik için yardım edeceğim, adaya döndüğümde seninle irtibata geçerim.”

“Sabırsızlıkla senden haber bekleyeceğim. Tanıştığımızıza memnun oldum, Grace.”

“Ben de.”

Grace mutfığa gittiğinde Stephanie bulaşığa gömülmüştü.

“Kimler gelmiş,” dedi Stephanie. “Bayan Canayakın. Balonun gözdesi.”

Grace, birinin tezgâhın üzerine bıraktığı çöp torbasını alıp boş bira şişelerini toplamaya başladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Partideki tüm bekâr erkekler seninle sohbet etti.”

“Ne olmuş yani? Sadece dostça davranıyorlardı.”

“Hı hı. Sen nasıl diyorsan, Gansett Adası Güzeli.” Stephanie, Grace’e başıyla arka verandaya bakan pencereyi işaret etti. “Zavallı Evan. Senin orada yaptıklarını izlerken neredeyse ölüyordu.”

“Ne yaptığım umurunda bile değil.”

“Ah, güven bana, umurunda, Grace. Sorun da bu. Bunun

neden olduğuna dair hiçbir fikri yok çünkü daha önce hiç başına gelmedi. Seninle tanışınca ve yerle yeksan oluncaya kadar hayatını dünyayı umursamadan geçirdi. Umarım bunu erkek aptallığına verip onu bugünkü kötü davranışı için affedebilirsin.”

Grace tezgâha yaslanıp Stephanie’nin söylediklerini düşündü. “Ona ikinci bir şans vermem gerektiğini mi söylüyorsunuz?”

“Eğer istiyorsan. Ben sadece topun sende olduğunu söylüyorum.”

Grace bir an durup sözcüklerini dikkatle seçti. “Bugün olduğum yere gelinceye kadar çok zor yıllar geçirdim. Sadece bu elbiseyi giymek bile,” dedi, ipeksi dar elbisesini göstererek, “Benim için çok büyük bir şey. Kollarımı rahatça gösterebileceğim bir ânın geleceğini hiç hayal etmemiştim. Kendime şekil vermeye çalışarak yıllar –gerçekten *yıllar*– harcadım. Tüm bu çabalardan sonra gerçek bir adam istiyorum, adam taklidi yapan bir çocuk değil.”

Stephanie ellerini kurulayıp Grace’e döndü. “İçinde dışarı çıkmaya çalışan iyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Sen de öyle düşünüyorsan biraz sabırlı, belki biraz hoşgörülü olmalısın. O zaman onun beklediğin her şeye sahip olduğunu göreceksin.”

“Senin Grant’le böyle mi oldu?”

“Sanırım öyle oldu,” dedi Stephanie, gülümseyerek. “Tanıştığımızda hâlâ Abby’ye takıktı. Onu ne olursa olsun geri kazanmaya kararlıydı.”

“Bununla başa çıkmak senin için çok zor olmuştur, özellikle onunla ilgilenen sensen.”

“Başlarda ona çekim duyarken çok da ilgili değildim. Onunla ilk tanıştığımızda bunu kabul edemeyecek kadar utanmıştım. Sadece bakışlarıyla bile ‘vay canına’ oluyordum.” Mahcup bir gülümsemeyle omuz silkti. “Ne diyebilirim ki? Ben sadece insanım ve o çok seksi.”

Grace güldü. “Benim de Evan’la sorunum aynı. Ona baktığım an aptallaşıyorum.”

“Bunun bir süre sonra geçtiğini bilmekten memnun olursun. Daha az ilah gibi, daha çok ölümlü gibi oluyorlar. Sorunlar da o zaman başlıyor.”

“Siz hâlâ kavga ediyor musunuz?”

“Şu an değil. Eminim senaryo üzerinde çalışmaya döndüğümüzde edeceğiz. Ama dünyadaki tüm kavgaların bana olan hislerini değiştirmeyeceğine dair bana güvence verdi.”

“Çok tatlı.”

“Değil mi? Güvensizliklerimi biliyor ve güven kazanmam için elinden geleni yapıyor.”

“Güvensizlikten bahsetmişken, Evan’a ameliyattan bahsetmedim.”

“Belki de bahsetmelisin.”

“Beni başından attığı için bütün gün öfkeliydim ama ben de ona karşı açık bir kitap gibi davranmadım. Ayrıca Gold’larla olan anlaşmamdan da bahsetmedim. Bunları onun için yaptığımı düşünmesini istemedim, anlarsın ya?”

“Bu kesinlikle anlaşılabilir. Senin yerinde olsaydım, ona

şimdilik bahsetmezdim. Eğer biraz olsun ağabeyi gibiyse ki bence olabilir, onu evcilleştirmek için verilecek çabaya değer.”

Grace, Stephanie’nin yorumuna gülerken Evan mutfağa girdi ve doğrudan buzdolabına yöneldi. Bir bira alıp kapağını açtı ve tek dikişte yarısını içti, onu gürültülü bir geçirti takip etti.

Bu Grace ve Stephanie’yi aynı anda kahkahaya boğduğunda, Evan kaşlarını çattı.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu.

Grace mi hayal ediyordu yoksa Evan ona bakmamaya mı çalışıyordu?

“Sen, seni evcilleştirilmemiş canavar,” dedi Stephanie.

“Gracie, hayatım, gitmeye hazır mısın?” diye sordu mutfağa gelen Seamus. “Sabah sekiz feribotunda olmalıyım ve güzellik uykuma ihtiyacım var.”

“Hayır, yok.” Grace, Evan’ın kışkandığını artık fark ettiği için eğlenerek Seamus’ın garip oyununu oynadı. “Olduğun gibi de çok güzelsin.”

Bir adım gerileyen Seamus, elini kalbinin üzerine koydu. “Benimle alay mı ediyorsun, Gracie? Eğer öyleyse bundan sağ kurtulacağımı sanmıyorum.”

“Aman Tanrım,” diye homurdandı Evan, arka veran-daya ilerlerken. “Sanırım midemdekileri ağzımdan çıkaracağım.”

“Başka nerenden çıkarmayı düşünüyordun?” diye seslendi Stephanie arkasından. “Koltuk altından mı?”

Tüm bu durum Grace’e saçma bir şekilde komik gelmişti. Seamus ona McCarthy’lerin evinin dışına doğru eşlik

ederken ve kasabaya dönmek üzere şirket kamyonetiyle kasabaya döndükleri kısa yol boyunca güldü.

Seamus, onu yanağından dostça bir öperek bıraktıktan sonra Grace duş aldı ve otelin bornozunu üzerine geçirdi. Saçlarını tarayıp dişlerini fırçaladı ve aynadaki yansımasına baktı. Her şey bu kadar değişmişken nasıl oluyor da aynı görünüyordu?

Son birkaç günde olan şeylerden sonra tüm dünyaya onun dün adaya gelenle aynı Grace Ryan olmadığını gösteren bazı değişiklikler olmalıydı. O Grace çekingen ve kararsızdı. Bu Grace kendine güveniyordu ve dünyanın yükünü üzerine almaya hazırdı.

Burada ne yaşanmış olursa olsun eskiden olduğu kişiye dönemezdi ve dönüşümündeki rolü için Evan'a teşekkür borçluydu. Ona güzel, seksi ve arzulanabilir olduğunu hissettirmişti ve bu yüzden onu asla unutmayacaktı.

Biri kapısını çaldığında sıçradı. Kapı dübününden baktığında öfkeli bir şekilde ona dikilen Evan'ı gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Grace!" Kapıyı biraz daha çaldı. "Aç şu lanet kapıyı. O adam orada mı? Onu içeri aldın mı? Grace, haydi... Kapıyı aç." Daha alçak, telaşlı bir tonda, "Lütfen," dedi.

Komşularını rahatsız etmekten endişe eden Grace, kapının kilidini çevirip açtı.

Bira ve tuhaf bir şeyler kokan Evan kapı pervazına yas-

landı. Acınası yüzü... Canı yanıyor olmalıydı. Tepeden tırnağa üzerinde dolaşan gözleri bornozun göğüslerinin üzerinde birleşen kısmındaki v şeklinin üzerinde durdu. Aşağı inmeden önce yüzüne odaklandı. Adam sadece ona bakarken Grace, onu soyuyormuş gibi hissetmişti.

“O burada mı?” diye sordu içeriye bakmaya çalışarak.

“Kim?”

“Yeni erkek arkadaşın.”

Kimden bahsediyordu? “Erkek arkadaşım yok.”

“O İrlandalı seni öptü mü?”

“Belki,” dedi Grace yüzünde cilveli bir gülümsemeyle. Tabii adamın yüzü perişan bir hal alınca adama karşı bilerek kaba davrandığı için anında kötü hissetti. Yanağını gösterdi. “Beni tam buradan öptü.”

Bunun üzerine Evan’ın yüzü hemen aydınlandı. “İçeri gelebilir miyim?”

“Bunu neden istiyorsun?”

“Bu hayatımın en kötü günüydü. Bir arkadaşına ihtiyacım var.”

“Biz arkadaş mıyız?”

“Grace... Üzgünüm. Bu sabah gitmemeliydim. Benim... Kafam karıştı.”

“Kafan hâlâ karışık mı?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.”

Grace’in dudakları kıvrılmaya başladı. Evan bu haliyle çok şirindi.

Yaralı bakışı boğulmak üzere olduğu kahkahaları bas-

tırmaya yardımcı olmadı. “Bana gülecek misin?”

“Gülmemeye çalışıyorum.”

Adamın niyetini anlayamadan Evan ileri uzanıp dudaklarını onun boynuna gömüp direncini yerle bir etti. “İçeri gelebilir miyim?” diye fısıldadı. “Lütfen?”

“Hiçbir şey olmayacağını bildiğin sürece.”

“Hiçbir şey derken, söylemek istediğin...”

“Hiçbir şey.” Adamın elini tutup onu odaya çekti ve kapıyı arkalarından kapattı.

“Grace.” Kadını kendine çekip kollarını ona doladı.

Sarhoşken bile bu kadar sevimli olmasına gülümseyerek adamın kollarında ona döndü ve rahatlatıcı eliyle adamın saçını okşadı. “Böyle zor bir gün geçirdiğin için üzgünüm.”

“Hepsi senin suçun.”

Grace kendini bir kez daha kahrkaha atmamak için tutarken buldu. “Nasıl benim suçum olabilir?”

“Bana büyü yaptın. Bunun tek açıklaması bu.”

“Neyin?”

“Seni düşünmeden duramıyor olmamın. Sürekli seni düşünüyorum. Bunu anlamıyorum.” Başını kaldırdı, gözleri buluştu. “Bana gerçeği söyle, bana büyü mü yaptın? Bilgisayarımı yeniden başlatacak bir ilaç falan mı verdin?”

Grace kıs kıs gülerek sarsıldı.

“Hiç komik değil! Beni deli ediyorsun!”

“Bana buraya kadar araba kullanmadığını söyle.”

“Tabii ki kullanmadım,” dedi öfkeyle. “İçtiğimde araba kullanmam.”

Grace onu yatağa götürüp oturttu. Parmak arası terliklerini çıkartıp bacaklarını yatağın üzerine uzattı, başının altına yastık koydu.

“Grace... Yanıma gel.” Elini ona uzatırken gözleri kapandı. “Bana ne yaptığını söyle. Her neyse onu bozabilirsin, değil mi?”

Grace elini tuttu ve yatakta onun yanına kıvrıldı. “Bozabileceğimi sanmıyorum.”

Evan inledi. “O zaman ben ne yapacağım? Her günün, her anı her saniyesi seni düşünmeden nasıl duracağım?”

Grace daha önce biriyle sohbet ederken hiç bu kadar eğlenmemişti ya da tahrik olmamıştı. “Eminim zamanla geçecektir. Aynı ateş ya da virüs gibi.” Adamın alnına düşen saçlarını çekti. İpeksi tutamlar parmaklarının arasından kaydı. “Birkaç gün bekle. Daha iyi hissedeceksin.”

Evan gözlerini açtı ve ona bakmak için başını çevirdi. “Geçeceğini sanmıyorum.”

Nefessiz kalarak uzunca bir süre birbirlerine baktılar. O an Evan ondan gökyüzündeki Ay’ı istese, getirmenin bir yolunu bulurdu. *Sakinleş*, dedi hızla atan kalbine. *Kendinde değil. Bu gece söylediği hiçbir şeyi ciddiye alma.*

“Albüm şirketim battı,” diye mırıldandı, tekrar gözlerini kapatarak.

“Ne? *Evan!* Ne dedin?”

“Her şey mahvoldu. Şirket battı ve albümüm öylece kaldı.”

“Ah, Tanrım!” Dudaklarını nazikçe adamın berelenmiş

yanacağına bastırıldı. “Çok üzgünüm.”

“İyi ki öylesin.” Kadına uzandı. “Benim sahne korkum var. Sana söylemiş miydim?”

“Hayır, söylememiştin,” dedi. Muhtemelen kimseyle paylaşmadığı bir sırrı bilmek içine dokunmuştu. Ona yaklaşıp elini göğsüne koydu, bir yandan da söylediği şeyi hazmetmeye çalışıyordu.

“Neden sana ‘Gracie’ demesine izin veriyorsun?” Parmakları kadının saçını karıştırıyordu.

“Kimin?” diye sordu Grace, sürekli değişen konuyu yalamalamaya çalışarak.

“O İrlandalı çapkının. Seni benden koparmaya çalışıyor.”

“Ben seninle değilim. Nasıl beni senden koparabilir?”

Saçındaki parmakları yumruk haline geldi. “Sen benimlesin. Benimle olmak zorundasın. Seni, yaptıklarımızı düşünmeden duramıyorum. Tam burada olanları. Dün gece.”

Grace’in tüm bedeni hatıraların ateşiyle kızardı.

“Çok güzeldi, değil mi, Grace?”

“Evet.”

“Neden büyülemek için beni seçtin?”

“Çünkü çok yakışıklısın ve gamzeleri severim. Hiç şansın yoktu.”

“Bunu bana sen yaptın,” dedi. Sesi uykuya dalmak üzere olduğundan alçalmıştı. “Bunu düzeltinceye kadar benimle kalmalısın.”

Adamın bu söylediklerini sabah hatırlayıp hatırlamayacağına merak etti.

“Grace? Bana söz ver. Benimle kalacaksın, değil mi? Sana ihtiyacım var.”

Kalbi sıkışırken nefesi akciğerlerinde hapsoldü. Keşke...
“Evet, Evan. Seninle kalacağım. Yarın daha güzel bir gün olacak. Endişelenme.”

“Grace,” dedi uykuya dalmadan önce iç çekerek.

Grace onun dediklerini düşünerek çok uzun bir süre uyanık kaldı. Onu uyurken izleyip kalbinin güçlü atışını dinledi.

Yirmi İkinci Bölüm

Evan sabahın erken saatlerinde ağrıyla uyandı. Yüzü ya-nıyordu ve kafatasının içinde bando takımı var gibiydi. Ha-reket etmediği ya da nefes almadığı sürece hayatta kalabilirdi. Ardından gözlerini panjurdan girip kendisini kör eden güneş ışığına açtı.

Ağrı beynine sıçrarken gözlerini hızla tekrar kapattı. Şundan emindi, bir daha asla içmeyecekti.

Bir şekilde Grace'in oteldeki odasına gelmişti. Onun ka-pısını çaldığına, ona sarıldığına dair belli belirsiz şeyler ha-tırlıyordu ama başka bir şey hatırlamıyordu. Akıl almaz bir şekilde davranmış olma düşüncesiyle dili tutuldu. İşemesi gerekiyordu. Hemen.

Elinden geldiğince yavaş hareket ederek oturdu ve ağ-rının hareketine uyum sağlamasını bekledi. Bu olduğunda nefesini verdi ve midesindeki ani bulantı onu sınıra getirdi.

“Tanrım merhamet et,” diye mırıldandı ayağa kalkıp banyoya giderken.

Kapı kapalıydı ama tam olarak değildi ve Grace içeride biriyle konuşuyordu.

Kapıyı hafifçe ittiğinde kadın onun görünüşüyle irkildi (gerçekten kötü görünüyor olmalıydı) ve adama yer değiştirmeleri için işaret etti, banyoyu ona bıraktı.

Evan, işini görüp ağzını dış macunu ve suyla yıkadıktan sonra kadının konuşmasına kulak verdi.

“Rhode Adası yönetimiyle doksan günlük geçici lisans için başvurduğum, bu yüzden iki hafta içinde döndüğümde gitmemiz daha iyi olur. Lisansım Connecticut’ta olduğundan geçici olmasının sorun olmayacağını söylediler. Ulusal Eczacılık Kurulu’na Çok Eyaletli Eczacılık İncelemesi için başvurduğum, yani her şey hazır.”

Neyden bahsediyordu böyle?

“İki hafta sonraya feribotta yer ayırttım. Bu size daireyi boşaltmak için yeterli zaman verir mi?” Dinlemek için durakladı. “İyi olur. O hafta sonu için Jim’le kapanışı planlayacaksınız.” Tekrar durakladı. “Harika. Görüşürüz, o zaman. Bir sorun olursa numaram sende var.”

Konuşmayı bitirdiğinde Evan, ipuçlarını bir araya getirmeye başlamıştı ama hiçbir anlamı yoktu. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Günaydın. Nasıl hissediyorsun?”

“Berbat hissediyorum. Neler oluyor, Grace?”

Yüzü tam da adamın onu istediği şekilde kızardı. İlk dür-

tüsü buradan gitmekti ama bunu daha önce yapmıştı. Bugün, kalacaktı ve bir şekilde kadının ona bulaştırdığı deliliği sisteminden atacaktı. Belki böylece ona gündüz, akşam, gece işkence eden düşünceler olmadan hayatına devam edebilirdi.

“Sana söyleyecektim...”

Evan, Grace’in ona söyleyeceği her neyse kendisini gerdiğini fark etti. “Neyi söyleyecektin?”

“Gold’ların eczanesini satın alıyorum.”

Bu durum aralarında canlıymış gibi asılı kaldı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Sen tamamen çileden çıkmadan ya da tüm bunların seni korkunç bir ilişkiye sokmak için hazırlanmış hain bir tuzak olduğunu düşünmeden izin ver, zihnini rahatlatayım. Tüm bunların seninle bir ilgisi yok.”

“Bunu biliyorum.” Bir kafanın patlaması mümkün müydü? Çünkü onunki patlamak üzereydi.

Banyoya giden Grace, elindeki iki tane ağır kesiciyi ona verdi. “Öyle olmasını umuyorum çünkü bu cumartesi günü seni görmeden önce bu durum hazırlık safhasındaydı. Tek bildiğim, sana borcumu ödeyip seni bir daha asla görmemek üzere kendi yoluma gitmekti.”

Bunu düşünüyormuş gibi görünmese de onunla ilgilenmesine minnettar olan Evan, ilaçları ağzına attı ve Grace’in verdiği bir bardak suyla yuttu. “İstediğin bu muydu?” Kadına yaklaştı, sanki çeliğe çekilen bir mknatıs gibi ona çekiliyordu. Bu odada olup ona *dokunmadan* duramazdı. Bu keşif, son birkaç gün boyunca gerçekleşen birçok keşif gibi onu ra-

hatsız etti ve endişelendirdi. “Beni asla görmemek mi?”

“Farklı şeyler istiyoruz, Evan. Sen her çiçekten bal alıyorsun ama ben sadece benimle olmak isteyen birini arıyorum.”

“Ben sadece seninle olmak istiyorum.” Sözcükler ağzından sonuçlarını tam olarak düşünmeden dökülmüştü. Buraya kadar gelmişken sonuna kadar gitmeliydi. “Ve senin de başka biriyle olmanı istemiyorum.”

“Evan, ne söylediğini bilmiyorsun...”

“Ne söylediğimi çok iyi biliyorum.” Grace’i başka biriyle düşünmek onu öldürüyordu. Ellerini kadının kalçasına koyarak onu kendisine bastırdı, sonra kadının kendisi gibi tatlı ve masum bir şekilde öptü. Ancak dudakları buluştuğu anda onu hayal ettiği uzun günün ardından aklını kaybetti. Öpücük vahşi ve talepkâr bir hal aldı. Elini kadının saçlarında yumruk yaptı ve kadını tutkulu öpüşmelerine karşı olan savunmasını yıkacak şekilde yönlendirdi.

Sonunda nefes almak için ayrıldıklarında ikisi de soluk soluğaydı. Kadının kahverengi gözleri ağzına odaklanmıştı. Dilini altdudağında gezdirdiğinde Evan neredeyse pantolonuna boşalacaktı. Bornozunu bağlayan kemeri çekti ve Grace’in bornozun altında tamamen çıplak olduğunu fark ettiğinde neredeyse dilini yutuyordu.

“Bekle, Evan...” Elini bornozun altına sokmadan önce onun ellerini tuttu. “Konuşmamız gerek.”

“Konuşacağız.” Onu savunmasız bıraktığını bilerek dudaklarını boynuna bastırdı ve bornozu omuzlarında aşağı kaydırды.

“Evan...” Boynunu adama daha iyi bir açı sunmak için eğdi.

Ellerini kadının kalçasından göğüs kafesine doğru kaydır-
dı, göğüslerini kavrayıp iki elinin başparmaklarını sertleş-
miş göğüs uçlarında dolaştırdı. Başındaki davul sesleri
Grace, yumuşak ellerini tişörtünün altına kaydırıp başından
çıkardığında kasıklarından nabız gibi yükselen acil ihtiyaçla
karşılaşılmazdı bile.

Ellerini tekrar göğüslerine yöneltti, onu yatağa yatırdı
ve üzerine geldi, başını eğerek göğsünün pembe uçlu tepe-
ciğini tattı. Vaktini kendi taşan arzusunu tatmin etmeden önce
her bir santimini tatmak için harcamaya kararlıydı. Serbest
olan eliyle diğer göğüs ucunu ovuşturup çimdikledi, ötekini
ise sertçe emdi.

Grace'in kalçası ona ulaşmaya çalışarak yatakta yükseldi.

Evan ereksiyonunu kadının bacaklarının arasına bastı-
rarak ona bir sonraki nefesinden daha fazla istediği şeyi gös-
terdi. İçindeki her şey telaşla doluyken, acele etmedi. Yaladı,
emdi, sıkıştırdı; ondan kopardığı her bir iç çekiş ve inlemede
çözüldü.

“Evan. *Lütfen...*”

“Ne istiyorsun, aşkım?” O kelime dilinden sanki dün-
yanın en doğal sevgi sözcüğü gibi dökülmüştü.

Kadının gözleri kocaman açılıp adamın kilerle buluştu,
adamı duyduğuna şüphe yoktu. Evan'ın tüm bunları durdur-
mak için bir şansı vardı. Ayağa kalkıp özürlerini sunabilir ve
tüm hayatını değiştirmeden önce buradan defolup gidebilirdi.
Ya da kalabilirdi. Onun istediği ve hak ettiği adam olabilmek
için elinden gelenin en iyisini yapabilirdi. Seçim onundu ve

o seçimi şimdi yapması gerekiyordu. Emim olduğu tek şey eğer onunla tekrar sevişirse hunun dönüşü ya da kaçıışı yoktu. Bu kez değil.

Onun kendisini inceleyişini izleyen Grace kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

Söyle. Ona büyük bir sorun olduğunu söyle. Ona bunu yapamayacağını söyle. Bu sana göre değil. O daha iyisini hak ediyor. Ona ihtiyacı olan şeyi söyle, sorunun onda değil sende olduğunu.

Grace parmaklarını adamın saçlarından geçirdi ve nazikçe yüzündeki yaralara kaydırıldı. "Acıyor mu? Evan? Sorun ne?"

"Ben... Ben seni kendimden başka biriyle görmek istemiyorum." Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Bunu söylemeyi planlamamıştı! Ah, kimi kandırıyordu ki? Eğer ondan kaçarsa, geri kalan hayatı boyunca düşüncesi onu rahat bırakmayacaktı. Gittiği her yerde onunla olacaktı ve daha fazlasının hasretini çekmekten asla kaçamayacaktı.

Bu açıklamayla kadının yüzü rahatlamıştı. "Ne diyorsun?"

Onu tekrar öptü, dilleri birbirlerine dolanmış bir şekilde öpüşmeleri ona sonsuzluk gibi gelmişti. "Diyorum ki," dedi kadının yüzünü öperek. Burnunu, her bir gözkapağını, ardından tekrar dudaklarını öptü. "Bunu benden başka hiç kimseyle yapmanı istemiyorum."

Öpücükler kondurarak aşağılara inerken karnına gelmeden önce göğüslerine de ilgi gösterdi. Dilini göbek deliğine bastırıldığında kadının nefes nefese kalmasından onu tekrar

şaşırttığını söyleyebilirdi. Ona bakıp “Bu sorun olur mu?” diye sordu.

Cevap vermeden önce adamı uzun, nefessiz bırakan bir süre boyunca bekletti. “Hayır.”

Tek bir kelimeyle kendi kaderini mühürlemişti, ve adamını. Omuzlarını kadının bacaklarını açmak için kullanarak arasına yerleşti. Kadının kalçasına ve bacaklarının tam arasına açgözlü öpücükler kondururken parmaklarını da kullanıyordu.

“Evan! Aman Tanrım.” Sesi bir hıçkırık gibi kesik kesikti. Kadının klitorisyle diliyle uzun bir süre oynadıktan sonra aniden sertçe emip iki parmağını içine kaydırmıştı.

Yüzündeki ifade sanki çok fena acımış gibi görünüyordu ama Evan’ın onu zevkin en tepesine taşımadan durmaya niyeti yoktu. Grace altında dağılıp çığlıklar atarak paramparça oldu.

Bir anlığına da olsa onu bırakmaya gönülsüz bir şekilde dün gecedен beri komodinin üzerindeki prezervatiflerden birine uzandı. Prezervatifi takıp ona döndü, “Hey, hâlâ benimle misin?” diye sordu.

Gözlerini açıp adamın içine daha önce hiç kimselerin ulaşamadığı bir yere dokunan bir şekilde baktı. “Çok az.”

Gözlerinde böyle etkilenmiş ve eğlenen bir ifade varken ona baktığında ne kadar şirin, seksi ve tatlı göründüğüne dair bir fikri var mıydı acaba?

“İçinde olmam gerek.” Kadının başının iki yanına koyduğu dirsekleri üzerinde yükselerek yüzündeki saçları çekmek için

iki elini birden kullandı. “Önceki geceden ağrın var mı?”

“Artık yok.”

Penisinin başını kadının kaygan ve onun için hazır etine bastırdı. “Yani daha önce var mıydı? Dün?”

Kalçalarını kaldıran Grace adam sakinlik dışında her şeyi hissederken onu sakinleştirmeyi başaran bir şekilde adamın poposunu okşuyordu. “Biraz.”

“Bunun için üzgünüm. Burada kalıp iyi olduğundan emin olmalıydım.” Altdudağını dişlerinin arasına aldı, ardından dilini oradan geçirip devam etti. “Dün sabah yaptığım gibi gitmem yanlıştı. Beni affediyor musun?”

“Hayır,” dedi nefessiz kalarak. Adamın kalçasını onu alması için cesaretlendirecek şekilde okşadı.

“Grace... Hadi ama! Ben ciddiyim. Beni affettiğini söyle.”

“Yapamam.”

“Hayır,” dedi. Onu tekrar öptü çünkü kendisine hâkim olmuyordu. “Gerçekten yapmamalısın ama yapacaksın, değil mi?”

“Bu seferlik.” Söylediklerini anladığından emin olmak ister gibi ona baktı. “İkinci sefer olmaz.”

“Dersimi aldım. Merak etme.” Rahatlayarak kalçasını esnetti ve yavaşça, dikkatli bir şekilde içine girdi, bu sırada nefesini tutmuştu. “Grace... Ah, çok iyi hissettiriyorsun.” Başını kadının göğsüne düşürerek daha iyi hale getirebilmek için kendisini kontrol etmeye çalıştı.

Grace’in parmaklarının ensesindeki hafif okşamaları neredeyse bunu yapmasını engelleyecekti. Ona dokunduğu her seferinde, sanki ilk kezmiş gibi oluyordu.

“Bacaklarım kalçama dola,” dedi.

Onun hem dehşete düşmüş hem telaşlı bir halde gördüğünde adamın dediğini yaptı.

Yeni pozisyon daha derine ulaşmasını sağlamıştı. Grace’in şaşkınlıkla nefes almasına ardından zevk alır gibi inlemesine neden olmuştu.

“Güzel mi?”

Başını salladı ve adamı delirten aynı anda hem tatlı hem ateşli bir öpücük için onu kendine çekti.

Kollarını kadının bacaklarına dolayıp onu daha fazla açtı. “Kendine dokun,” dedi. Sesi kendisini tutup onu beklediği için boğuk geliyordu.

Kadının yüzü kızardığında Evan bunu aşırı derece çekici bulmuştu. “Ben... Ben bunu yapamam.”

“Evet, yapabilirsin.” Elini tutup kendi elinin arasına aldı ve parmaklarını kadının en hassas bölgesine uyarması için koydu. İki elin birlikte hareketi kadının tüm vücudunun ısınmasına, kızarmasına, gül rengi göğüs uçlarının koyulaşmasına neden oldu. Dudakları ayrıldı ve sırtı adama doğru kıvrıldı.

Temposunu düşürüp kadının içinde durdu. Kadının bacaklarının titremeye başladığını hissettiğinde başını eğip göğüs ucunu sertçe emdi.

Grace vajinal kasları adamın penisinin etrafında kasılırken çığlık attı ve bu ikili adama hayatının en büyük boşalmasını yaşattı. Vücudu titremeler içinde sarsılırken boşalması sonsuza kadar sürmüş gibi hissettirdi.

Güçlkle nefes alırken onu ağırlığıyla ezip ezmediğini

umursamadan kadının üzerine uzandı. En azından önceki gece olanların bir kerelik olmadığını anlamıştı. Kadının gözlerinde boncuk boncuk yaşlar biriktiğinde akmamaları için gözlerini kapatmak için zorladı.

Evan, onun içinden çıkmak için hareket etmeye başladı ama Grace kollarını ona doladı. “Henüz değil,” dedi.

Onu sevgiyle kucaklayıp ayartıcı kokusunu içine çeken Evan, suyunun iyice ısındığının farkına varmıştı.

Grace için bu sabah hayallerinin ötesindeydi. Tekrar sevişmeleriyle ki bu sefer daha yavaştı, bir şeylerin değiştiğini düşünmeden edemiyordu. Ne olduğundan emin değildi ama onunla ilk kez birlikte olduklarında Evan tasasız ve neşeliydi. Şimdi ise ciddi, birlikte yaptıkları en önemli şeymiş gibi neredeyse hürmetkârdı.

Grace’in şikâyet ettiği yoktu. Bu yeni Evan’la vakit geçirdiğini görebiliyordu, tabii eğer kalırsa. Asıl soru da bu değil miydi? Birlikte bir gece daha geçirirlerse yarın uyanıldığında Evan yanında olur muydu? Bağlılığa dair bir şeylerin ilk belirtisinde bile canını kurtarırcasına kaçan biri? Ya da bu kadar nazik ve özenli davranan biri?

“Açlıktan ölüyorum,” dedi, sesi göğüslerine çarpmıştı.

“Kahvaltı siparişi vereyim.”

Grace’in göğüslerinin yanlarını öperek dudaklarına doğru bir yol çizdi, dudaklarını öptü. “Ben yaparım. Ne yemek istiyorsun?”

“İngiliz usulü *muffin* ve biraz meyve güzel olur.”

Burun bükerek, “Bu kadarıyla kuş doymaz,” dedi.

Neden bu kadar az yediğini ona söylemek istiyordu ama şimdi değil. “Benim için fazla bile.”

“Sen bilirsin.” Kalkıp çıplak bir şekilde odada dolaştı.

Elini başına dayayan Grace, adam oda servisini arayıp on kişilik yemek sipariş ederken her hareketini izliyordu.

“Bu kadar şeyi kim yiyecek?” diye sordu adam yatağa kıvrılıp onu kendisine çekerken.

“Ben.” Burnunu kadının boynuna gömdüğünde ayakuçlarına kadar titreşimler göndermişti. “Gücümü korumalıyım, böylece sana ayak uydurabilirim.”

“Doğru,” dedi gülere. “Çünkü bunların hepsi benimle ilgili.”

“Kesinlikle öyle.” Parmağını hafifçe Grace’in yüzünde dolaştırıp saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Aniden her şey seninle ilgili olmaya başladı.”

“Neden?” diye sordu. Sözcüklerinin içtenliği ve bakışlarının yoğunluğuyla gerginliği kaybolup gitmişti.

“İlk olarak, güzelsin, hem için hem dışın. Ama tabii ki bunu sen de biliyorsun.”

Başını salladı. “Sen söyleyene kadar bilmiyordum.”

“Hadi ama! Mystic’teki erkeklerin sorunu ne? Körler mi?”

“Onlar... Ben...” *Anlat ona! Söyle!* “Bilmiyorum” Onun dikkatini başka yöne çekmek için elini adamın yüzündeki yaralarda dolaştırdı. “Acıyor mu?”

“Çok kötü değil. Bu da senin hatan.”

“Senin sörf kazan nasıl benim hatam olabilir?”

“Dikkatini dalgaya vermem gerekirken seni düşünüyordum.”

Adamın itirafından etkilenen Grace, onun yüzünü kendisine çekti ve yaralarına ufak öpücükler kondurdu.

“Bu her şeyi daha iyi hale getirdi.” Adama gülümsedi. Göğsüne sokulduğunda gözlerini devirdi. Görünen o ki sevişmedikleri zaman orası adamın en sevdiği yerdı. “Pek gösterişlisin, McCarthy.”

“Daha önce söylemişlerdi.”

“Çok fazla oldu mu?”

“Ne oldu mu?”

“Kadın.” Grace sorduğuna ânında pişman olmuştu çünkü bilmek istemiyordu. Tamam, birazcık bilmek istiyordu.

“Hiçbirinin önemi yoktu.” Kadının elini dudaklarına götürdü. “Sonuncuya kadar.”

Uzun bir süre sessiz kaldılar. Grace, “Evan?” dedi.

“Hımm?”

“Dün gece, CD ve albüm şirketin hakkında battığına dair bir şeyler söyledin. Doğru mu?

Derin bir nefes vererek, “Korkarım öyle,” dedi.

“Albümüne ne olacak?”

“Çok iyi bir soru. Buddy Longstreet adındaki albüm şirketinin benim anlaşma imzaladığım Starlight’tan albümü satın almaya çalıştığına dair bir şeyler var. Eğer bu olursa, kurtulurum.”

“Ya olmazsa?”

“Şu an bunu düşünmek istemiyorum. Dava yıllar boyunca sürebilir ki bu da benim kariyerimi başlamadan bitirebilir.”

“Umarım bu olmaz. Çok çalıştın. Gerçekten büyük bir çıkış yaptığını görmek isterim.”

“Bu senin burada, benim Tanrı bilir nerede olacağım anlamına gelse bile mi?”

Bu soru kulağa biraz saygısızca gelse bile adamın bakışında saygısız hiçbir yan yoktu. Sanki mutluluğu kadının cevabına bağlıymış gibiydi. “Eğer bu ikimizin istediği de bu olursa, yoluna koyarız. Bir şekilde.”

“Peki, senin istediğin bu mu, Grace? İstedğin ben miyim?”

“Ben, ah!..” Gerçek duygularını söyleyebileceğinden korkarak bir an çok hevesli görünmekten korktu.

“Seni sıkboğaz etmişim gibi oldu. Üzgünüm.”

“Hayır, hayır.” Başka bir şey söyleyemeden kapı sertçe çalındı.

“Kahvaltı olmalı,” dedi. Yataktan fırlayıp kapıya yöneldi.

“Evan! Üzerine bir şey giy!”

“Ah, kahretsin. Bir şey unuttuğumu biliyordum,” dedi şortunu üzerine geçirirken.

Grace örtüleri üzerine omuzlarından yukarıya çekerken kahkahalara boğulmak üzereydi. Garsonun onu yatakta göreceği fikrinden çok utanmıştı.

Görünen o ki Evan da aynısını düşünmüştü çünkü tepsiyi kapıdan almış, garsonun içeri girmesine izin vermemişti. Muh-teşem bir şekilde yürüyerek kahvaltıyı yatağa getirdi ve tepsideki gülü Grace’in kulağının arkasına sıkıştırdı. “Kahve.”

“Kesinlikle,” dedi. Adamın romantik davranışlarından manasızca hoşlanmıştı.

“Bağımlısı olduğunu mu anlamalıyım?”

“Kesinlikle ve tamamen. Genellikle ilk bardağımı içmeden hiçbir işlevimi yerine getiremiyorum.”

“Bu sabah kahvesiz işlevini çok güzel yerine getirdin.”

Bu yorum Grace’in kızarmasına neden oldu, Evan bundan hoşlanmıştı.

“Krema ve şeker?”

“İkisinden de lütfen.”

Bardağı kadına verip onun ilk yudumunu alışını izledi ve tepkisini bekledi.

“Harika,” dedi. Doğrusu kahve daha iyi olamazdı. Grace adamın kaşları konsantrasyonla çatılmış bir şekilde İngiliz usulü *muffin*’in üzerine tereyağı sürüşünü seyretti.

“Marmelat?”

“Üzüm.”

Evan lezzetlendiricilerin eklenmesiyle tatmin olduğunda, Grace’e uzatıp bir ısırık almasını bekledi.

“Sen de devam et ve soğumadan önce yemeğini ye,” dedi.

“Israr ediyorsan.” *Muffin*’in kalanını ona verip kendisi için söylediği yumurta ve bazlamaları yemeye başladı. Yatağın üzerinde bağdaş kurmuş haliyle önceki gün iki tekerlekli bisikletiyle kaza geçirmiş küçük bir çocuğa benziyordu. Ama kadına bakış şekliyle tamamen bir erkekti. “Bana cevap vermedin, biliyorsun.”

Adamın ne demek istediğini elbette biliyordu. “Soru neydi?” diye sordu yüzünde cilveli bir gülümsemeyle.

“Soru, senin de çok iyi bildiğin üzere,” dedi. Tepsinin üzerinden uzanıp kadına yaklaştı. “İstedğin ben miyim, Grace Ryan?”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Saat onda Owen üçüncü katın merdivenlerini ikişer ikişer çıktı. Onu şiddetli öğürtü seslerinin karşılayacağından emindi. Her zamanki gibi, diye düşündü zalimce, kadının her gün bunları yaşıyor olmasından nefret ediyordu. Bu günlük bulantılar daha ne kadar sürecek, diye merak ederek Laura'nın dairesine girdi ve ısıtıcıya su koymak için mutfığa gitti.

Çayı demlerken kadının kusma nöbetinin geçmesini bekledi. Ardından onu yerden kaldırmak için banyoya gitti. Kadının ağzını çalkalamasına ve dişlerini fırçalamasına yardım ettikten sonra onu kucağına aldı.

“Bu şekilde karşılaşmaktan gerçekten vazgeçmeliyiz,” diye mırıldandı kollarını adamın boynuna dolayıp başını göğsüne gömerken.

Onun böyle sefil haldeyken esprili davranabilmesinden etkilenen Owen kıkırdadı. Bir sürü korkutucu şeyler mücadele ederken yüzündeki gülüş, onun Laura'yla ilgili sevdiği

çoğu şeyden biriydi. *Sevdiği*? Evet, diye düşündü iç çekerek. Şu noktada bu kadar hızlı ve sert bir şekilde düştüğünü inkâr etmek aptallık olurdu.

“Bu iççekiş nedendi? Sana bunu yapmak zorunda olmadığını sürekli söylüyorum.”

“Ve ben de sana umursamadığımı sürekli söylüyorum.” Onu tekrar yatağa götürmektense kadını kucağından bırakmadan çayı koyduğu sehpanın yanındaki koltuğa oturdu.

“Owen...”

Eliyle Laura’nın başını göğsüne yaslayıp orada tuttu. “Rahatla, prenses. Seni tuttum.”

Derin, titrek bir şekilde iç çeken kadının tüm vücudu gevşedi.

“Çay ister misin?”

“Henüz değil.” Laura, elini göğsüne koyduğunda Owen ona yakın olmanın kalp atışına yaptığı etkiyi fark edip etmediğini merak etti. “Bir dediğimi iki etmemeyi gerçekten bırakmalısın. Sen gittiğinde ben ne yapacağım?”

“Gitmiyorum.” Bunu şimdilik ona söylemeyi planlamıyordu çünkü onun itiraz edeceğini biliyordu. Ama sözcükler ağzından sonuçlarını hiç düşünmeden çıkmıştı, elini çabuk göstermişti.

Laura, başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin altındaki mor halkalar Owen’ı gerekenden fazla endişelendiriyordu. Yapacağı son şey olsa da onları düzelterecekti. “‘Gitmiyorum’, derken ne demek istedin? Elbette gideceksin! Boston’daki iş yıllardır beklediğin harika bir fırsat.”

Owen, parmağını dudaklarının üzerine koydu. “Gitmiyorum.”

“Neden?”

Yüzü gergin bir gülümsemeyle çarpıldı. “Nedenini biliyorsun, prenses.”

Laura kuşkuyla uzun bir süre ona baktı, Owen’ın onun ne düşündüğüne dair en ufak bir fikri yoktu. Birden aklına kadının belki onu etrafında istemediği geldi, belki de çok yanlış bir karar vermişti. Bu rahatsız edici düşünce kafasına yerleşmeden Laura yumuşak elleriyle onun yüzünü kavrayıp kalbinin teklemesine neden oldu.

“Bunlar senin meselen değil, Owen.”

“Biliyorsun, belki tuhaf, ben de kendime bunu söylüyorum ama bir anlamı yokmuş gibi görünüyor.”

“Gerçekten kalıyor musun?”

“Gerçekten kalıyorum.”

“Benim yüzümden mi?”

“Hayır, Evan yüzünden. Acil yardıma ihtiyacı var.” Kadının çenesini tuttu. “Evet, tabii ki senin yüzünden, şapşal. Birinin seni her sabah yerden kaldırması gerekiyor. Bu da ben olabilirim.”

“Ah!”

“Her şey yolunda mı?”

“Bunu gerçekten yapmak zorunda...”

Parmaklarını kadının yumuşak sarı saçlarına daldırıp dudaklarını alnına bastırdı. “Yapmak istiyorum, Laura. Gerçekten istiyorum.”

“Yapamam.”

“Neyi yapamazsın, tatlım?”

“Kendimi sana yaslayamam.”

“Neden?”

“Çünkü bu senin istediğin hayat değil. Bağlanmak, yerleşmek istemiyorsun ve bunu benim için değiştirmeni asla istemem. Bir gün bunun için benden nefret edebilirsin.”

“Öncelikle, senden asla nefret edemem. İkincisi, senin benden bir şey istediğin yok. Bildiğim tek şey gidip seni burada yalnız bırakamam. Gidip seni burada bırakmak *istemiyorum*.”

“Yollar seni çağırdığında ve senin bile olmayan sorumluluklar sana kendini tuzağa düşmüş gibi hissettirdiğinde buradan gitmek istemen ne kadar sürecek?”

Aksini söylemek istese de iyi bir noktaya parmak basmıştı. “Bir fikrim var.”

“Dinliyorum.”

“Kış birlikte geçirelim. Bebek doğuncaya kadar kalırım, sonra neyin ne olacağına bakarız. Kulağa nasıl geliyor?”

“Sana tamamen bağlanmamı ve senin olmadığın tek bir gün bile hayal edemememi garantiye almak için yeterince uzun bir süre gibi geliyor.”

Owen’ın istediği tam da buydu, aniden bunu tüm beraklığıyla fark etti. “Bağlanmak artık beni korkutmuyor.”

Laura güldü, aynı Owen’ın umduğu gibi. “Bu da bir şeydir, sanırım.”

“Bana bir şans ver, Laura. İstedğim tek şey bu. Seni asla incitmeyeceğimi bilmelisin.”

“Beni hiçbir zaman bilerek incitmezsin.”

“Bildiğim tek şey senin olduğun yerde olmak, başka bir yerde olmaktan daha cazip.”

“Bundan daha iyi bir iltifat aldım mı bilmiyorum,” dedi, tekrar sıcak bir şekilde gülümseyerek.

Bu gülümseme Owen’ın içini daha önce hiç hissetmediği tür bir mutlulukla doldurdu.

“Bunu uzun bir süredir yapmak istiyordum.” Adamın dağınık saçlarını düzeltmek için uzandı. Altdudağını ısırmış haliyle tam bir konsantrasyon örneğiydi. “İşte,” dedi sonuçtan tatmin olunca. “Daha iyi.” Bakışları adaminkilerle buluştu.

Onu bir daha öpmeyeceğine dair söz vermişti ama daha az önce buna hız kazandıracak geçici bir anlaşma yapmamışlar mıydı? “Laura...”

“Evet?”

“Ben gerçekten istiyorum... Bu, eğer senin için de sorun değilse...”

Laura, onu kendisine çekip içinde bulunduğu sefaletten kurtardı. Dudaklarını onunkilere tatlı, yalın bir şekilde bastırırken Owen’ı bugüne kadarki tüm öpücüklerden daha derinden etkilemişti. Kendini geri çekmeye başladığında Owen, onu başının arkasındaki eliyle durdurdu.

“Tekrar yap.”

Elini çenesine koyarak adamı tekrar öptü. Bu sefer dudakları çok az da olsa aralanmıştı ve diliyle adamın alt dudaklarını yalamıştı. Bu hayatındaki en erotik ve heyecanlandırıcı şeydi.

“Eğer bağlanmak bundan fazlası demekse sanırım sevmeye başladım,” dedi kadının yüzündeki dumura uğramış ifadeye gülerek. Kendi yüz ifadesi, kadınınkine yansımıştı. Çünkü o da en az Laura kadar dumura uğramış hissediyordu. “Anlaştık mı, prenses? Kış birlikte geçireceğiz ve neler olduğuna bakacağız?”

Adamın elini tutup dudaklarına getirdi, üstüne yumuşak bir öpücük kondurdu. “Anlaştık.”

Grace saate baktığında neredeyse öğlen olduğunu gördü. “Kısa bir süre sonra çıkış yapmam gerekecek.”

Evan onu serbest bıraktı, dönüp yatağın yanındaki telefona uzandı. “Selam. Ben 320 numaralı odadan arıyorum. Rezervasyonumu bir gece daha uzatabilir miyim acaba?”

“Evan! Ben beşte gidiyorum!”

“Uygun mu? Harika. Bu gece için farklı bir kredi kartı kullanacağım, birazdan aşağı getiririm.” Bir süre bekledikten sonra ekledi, “Oda hizmetine bildirirsiniz. Teşekkürler.” Telefonu kapatıp kadına döndü.

“Ne yaptın? Paranı boşa harcadığın için delirmiş...”

Onu bir öpücükle susturduğunda kadının zihninde Evan dışındaki tüm düşünceler silindi. “Eğer burada seninle fazladan dört saat geçirmemi sağlayacaksa boşa harcanmış sayılmaz,” dedi onu göğüslerine doğru bir yol çizerek öperken.

“Evan... Bu çok ahlaksızca. Bunu yapıp duramayız...” Adamın ağzı göğüslerinin ucundaki hassas tepeciğe kapan-

dığında düşünebildiği tek şey dudaklarının ve dilinin hassas tenindeki verdiği histi.

“Hâlâ soruma cevap vermedin,” dedi dili göğüs uçlarında halkalar çizip daha fazlasını vermeyi reddederken.

“Sen bunu yaparken düşünemiyorum.”

Evan yaptığı şeyi bıraktı ve ona bakarak cevabı bekleyerek tek kaşını kaldırdı.

“Seni istediğimi biliyorsun. Neden bunu söylememi bu kadar istiyorsun.”

“Çünkü hemfikir olduğumuzu bilmek güzel.”

“Tüm sabah aynı fikirde değil miydik?” diye sordu gülümseyerek. Bunun gerilimi biraz azaltmasını umuyordu.

Sırtüstü uzanan Evan, tavana bakmaya başladı.

Grace, elini onun göğsüne koydu. “Evan...”

Adamın çalan telefonu rahatsız edici sessizliği bozdu. “Affedersin,” dedi yataktan kalkarken. “Bunu açmam gerekiyor.”

“Devam et.”

“Ah, Grant arıyor. Hey, kardeşim. Nasılsın?” Grace’e dönmeden önce bir süre dinledi. “Dur ona bir sorayım.” Elini telefonun üzerine kapattı. “Stephanie’nin yeni avukatı Dan Torrington, üvey babasının davasını çarşambaya alındığını öğrenmiş. Yarım Dan’le birlikte şahitliğinin üzerinden geçebilmek için en kısa zamanda adadan ayrılmaları gerekiyor. Ama yarma kadar feribotta yer yokmuş. Eğer mümkünse...”

“Evet! Benim yerimi alabilir. Tabii ki alabilir.”

“Seni sabah sekiz feribotuna bindirebilirler böylece iş sadece azıcık geç kalırsın.”

“Her şey yolunda. Ona sorun olmadığını ve iyi şanslar dilediğimi söyle.”

“Teşekkürler, Grace.”

Evan, ağabeyiyle detayları hallederken Grace, Stephanie’yi, onun ne kadar heyecanlı ve gergin olabileceğini düşündü. Zihni aynı zamanda hızla Evan’la bir gece daha geçirmenin getireceği sonuçları düşünüyordu. Buradan gidinceye kadar ona tamamen âşık olabilirdi. Bu düşünce birlikte geçirdikleri sabahtan önce olsaydı onu dehşete düşürdü.

Son birkaç saatte bu fazla gelişmiş çocuğun içinde Stephanie’nin bahsettiği adamın izlerini görmüştü. Bir yandan onunla daha fazla zaman geçireceği için heyecanlanırken diğer yandan aniden çocuğun ortaya çıkıp her şeyi mahvedeceğinden korkuyordu.

“Duşa ne dersin?” diye sordu telefonu kapatıp şortunun cebine koyarken.

“Sen gir.”

“Birlikte demek istedim.”

“Ah!”

Elini uzatıp kadını kendisine katılmaya davet ederken yüzü seksi bir yarım gülümsemeyle kıvrılmıştı. Yaşadıkları yakınlığa rağmen çarşafı üzerinden atıp yataktan çıktıktan sonra odanın öteki tarafına çınlıçplak yürümek hâlâ cesaret istiyordu.

Kadının her hareketini izledi. Ona doğru gelirken gözler arzuyla yanıyordu. “Suyu aç,” dedi. “Ben hemen geliyorum.” Kadının yanına geri döndüğünde sabunluğun üzerine bir prezervatif koydu.

Dušta seksin nasıl olacağını hayal eden Grace'in karnı kasıldı.

“Bu kadar gerilme,” dedi dudakları ensesinde ve omzunda dolaşırken. Sıcak su etraflarını bir battaniye gibi çevirirken göğüslerini avuçladı ve hünerli parmaklarıyla göğüs uçlarıyla oynadı. Ereksiyonu arkasına yaslanırken kendisine bir yer bulmuştu. Sabuna uzanıp elinde köpürttü ve kadının bacakları titreyip ayakta duramaz hale gelinceye kadar ellerini tüm vücudunda gezdirdi.

“Dönme izin ver, böylece ben de sana dokunabilirim,” dedi Grace.

Evan bir adım gerileyip sabunu ona verdi.

Omuzlarından başlayıp göğsü ve karnıyla devam eden Grace, göğüs uçlarıyla oynadıktan sonra sert penisine ulaştı. Sabunlu elleriyle penisini ve testislerini keşfetti. Adamın başının arkaya düşüşüne bayılıyordu.

Sabah onun kendisine ne yaptığını hatırlayan Grace dizlerinin üzerine çöktü ve suyun sabunu akıtmasını bekledikten sonra çekinerek dilini penisinin ucuna sürdü. Okşadı, yaladı ve adamın daha fazla sertleşmesine hayret etti.

“Grace...”

“Hımm?”

“Benimle oynamayı bırak,” diye gürledi.

Gülen Grace onu ağzında tuttu ve dilini kamçı gibi kullanırken eliyle de onun gösterdiği gibi okşadı. Adamın işkence çeken inlemesi göz önüne alınırsa Evan bundan hoşlanmış gibi görünüyordu. Emdğinde de hoşlanıyor gibi görünüyordu.

“Lanet olsun,” diye homurdandı. “Dur, Grace, *dur*.” Ayağa kalmasına yardım edip dudaklarını onunkilere bastırırdı. Parmakları kadının kalçasına giderken diliyle ağzını yağmalıyordu.

“Doğru yaptım mı?” diye sordu adamın dikkati tekrar boynuna yöneldiğinde.

“Daha iyi yapsaydın, işimi bitirirdin.”

“Bunu bir gün yapmak isterim.”

“İşimi bitirmeyi mi?”

Başını sallarken yüzü utançla kızarmıştı. “Ağzımda.”

“Yüce İsa, Grace, böyle konuştuğunda dünyanın en ateşli şeyi oluyor.”

“Neden?”

“Çünkü bunları daha önce hiç kimseye söylemediğini biliyorum ve bu hoşuma gidiyor. Çok hoşuma gidiyor.” Onu hafifçe öpüp prezervatife uzandı. “Dön.” Onu arkasına döndürüp “Ellerini duvara daya ve bana güven. Seni tutuyorum, bebeğim.”

Kolunu onun beline sarıp içine girdiğinde Grace, dudaklarından dökülen çığlığa mani olamadı.

Yavaş ama aynı tempoda tuttu. Bu Grace’i hızlıca sınıra getirdi. Beline sardığı elini daha aşağı indirerek birleştikleri yere ulaştı ve ışık hızıyla boşalmasını sağlamak için okşamaya başladı. Ona sahip oluşunu şiddetlendirdiğinde sabit kalabilmek için parmaklarını kalçasına gömdü, ardından kendisi de çığlık atarak boşalttı. Artçı şoklarla birlikte kasılmalar devam ederken uzunca bir süre kadının içinde kaldı.

“Harikasin,” diye fısıldadı Evan. “Fazladan geçireceğimiz gece yeterli olmayacak.”

“Benim için de.”

Havlulara uzanıp bir tanesini Grace’e verdi. Kurulandıktan sonra yatağa döndüler.

Grace adamın kucasına kıvrılıp göğsünü yastık olarak kullandı. Göğsündeki tüyler yüzünün altında yumuşacıktı. Bir parmağıyla tüyleri takip edip penisine doğru indi.

“Bir şey sormak istiyorum,” dedi.

Grace ânında alarma geçti. “Tamam.”

“Dün gece Stephanie aklımı kurcalayan bir şey söyledi.”

Stephanie’nin söylemiş olabileceği sayısız şey olduğu için Grace’in zihni ihtimalleri gözden geçirdi. “Neymiş?”

“Senin benim muhtemelen anlayamayacağım sebeplerden ötürü seksten sonra bırakıp gidebileceğim son insan olduğunu söyledi. Senin ilk seferin olması dışında ne demek istemiş olabilir?”

Grace bir saniyede söyleyebileceği bir düzine şey düşündü ama doğruyu söylemeye karar verdi. Adamın elini tutup göbek deliğinin üzerindeki ameliyattan kalan soluk yara izinin üzerine koydu. “Hissediyor musun?”

“Evet. Bu ne?”

“On sekiz ay önce mide kelepçesi de denen bir ameliyat geçirdim. Ne olduğunu biliyor musun?”

“Adını duydum ama detaylarını bildiğimi söyleyemem.”

Grace sertçe yutkundu ve kendisini ona bakmaya zorladı, onun tepkisini görmek istiyordu. “Hayatımın çoğunda,

aşırı kiloluydum. Her türlü diyeti denedim. Spor salonunda o kadar uzun zaman geçiriyordum sahibi bana yatacak yer vermeyi teklif etti. Hiçbir şey işe yaramadı.”

Evan’ın yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu ama dik-katle dinliyordu.

“Doğrusu, kas yapmak beni kilo vermekten çok almış gibi gösterdiğinde çıldırdım. O yüzden daha etkili bir yön-teme başvurmaya karar verdim ve ameliyat oldum. Kelepçe midemin üst kısmını sarıyor böylece ufak porsiyonlarla doy-muş hissediyorum.”

“Bu yüzden kuş kadar yiyorsun.”

“Evet. Eğer fazla yersem gerçekten çok rahatsız edici oluyor.”

“Seni yemek konusunda çok zorladıysam özür dilerim.”

“Sorun değil. Bilmiyordun.” Eli adamınkinin üzerindey-ken yara izinin üzerine bastırdı. “Eğer çok fazla yediğimi ya da kilo aldığımı hissedersen, doktora gitmem gerekiyor, böylece kelepçe ayarlanıyor.”

“Nasıl oluyor?”

“Derimin altına yerleştirilen bir iğneyle yapılıyor, pek acıtmıyor. Sadece ufak bir ısırık ve bir anlık ateş gibi.”

Evan o bölgeyi incelerken Grace hareketsiz kalmaya ça-lıştı. “Buraya dokunmasına izin verdiğim tek kişinin sen ol-duğunu bilmeni isterim.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Gerçekten mi?”

Başını salladı.

“Ömür boyu kelepçeyi takacak mısın?”

“Daha iyi bir şey olmazsa sanırım öyle. Ameliyattan beri elli sekiz kilo verdim. Verecek dokuz kilom daha...”

“Hayır,” dedi onu sarsarak. “Daha fazla kilo vermene gerek yok. Bu halinle harikasin.”

“Kibarlık yapıyorsun ama birkaç kilo daha vermeye dayanabilirim.” Grace parmaklarını adamın bir günlük sakalının üzerinde gezdirdi. “Derimdeki çatlaklar ve dahasına rağmen beni çekici bulmanın benim için ne anlam ifade ettiğini bilemezsin...”

“Çekici bulmak mı? Tanrım, Grace, bunu kelimelerle ifade etmek çok zor. Seksi, gösterişli, kıvrımlı ve *güzel*sin. Sen tanrıça gibisin.”

Her bir cümlesi Grace’in kalbine dokundu. “Beni kilo vermeden önce görseydin bana asla bakmazdın.”

“Buna bilemezsin.”

“Evet, bilirim. Senin gibi erkekler...”

“Benim gibi? Bu ne demek?”

“Tüm hayatınızı film yıldızları gibi geçirip istediğiniz kadını elde ediyorsunuz. Daha önce olsaydı beni görmezden gelirdin.”

“Bu konuda yanıldığını düşünmekten mutluluk duyarım ama sanırım bunu asla bilemeyeceğiz.” Kadının saçlarını okşayıp parmaklarının arasından geçirdi. “Seninle tanıştığımızda yanında olduğun adam...”

“Aşâğılık Trey.”

Kadının tanımlamasına güldü. “Onu ameliyattan önce tanıyor muydun?”

“Onu hayatımın çoğunda tanıyordum. Onun benimle sadece aptal arkadaşıyla girdiği “balinaya çakmak” iddiası için çıktığını fark ettiğimde bu yüzden daha acı verici oldu.”

“Ne?”

“Okulda bana taktıkları isim buydu: Balina.”

“Ah Tanrım, Grace. Bu çok kötü.”

“Evet, çocuklar çok zalim oluyor.” Adamın yüzünde bir tür suçluluk gibi görünen bir şeyin izlerini yakaladı. “Ne? Bana o çocuklardan biri olduğunu mu söyleyeceksin?”

Ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi.

“Evan? Neydi?”

“Çocukken buna benzer bir şeyin içine gitmiştim,” dedi pişman bir ses tonuyla. “Ağabeyimin eşi Maddie’yi tanıyor musun?”

Abby’nin partisinde Mac, Maddie ve onların çocuklarıyla tanışmak çok hoşuna gitmişti. “Ne olmuş ona?”

“Çok hızlı gelişti ve tüm erkekler ondan büyülenmişti... onun özelliklerinden. Bu çocuklardan biri benim arkadaşım, Darren Tuttle’dı. Aylardır ona dokunmaya çalışıyordu ama Maddie, onun ona yaklaşmasına izin vermedi. Sonunda çok sinirlenen Darren, onun hakkında geceleri sahilde okuldaki erkeklerle yaptığı şeylerle ilgili söylentiler çıkardı. Ona ‘Motor Maddie’ demeye başladı ve bu isim kontrol edilemez bir şekilde yayıldı.”

Grace ona hayretler içinde bakıyordu. “Senin buna eşlik etmediğini söyle.”

“Bunu söylemekten gerçekten utanıyorum ama kendi iyiliğim için akran baskısına göz yumdum.”

“Ah, Evan... Bu çok kötü! Sizin ona yaptıklarınız...”

“Korkunç bir şey yaptık. Mac onunla çıkmaya başladı-
ğında onun hayatında sadece iki kere seks yaptığının ve bun-
lardan birinde Thomas’a hamile kaldığının ipucunu vermişti.
Kasabadaki insanlar onu sürtük olarak etiketlemişti ve bunun
tek nedeni berbat bir ergen şakasının kötüye gitmesiydi. Mac,
bu olaya karışmış herkesin *Gansett Gazetesi*’ne mektup
yazıp yaptıklarını itiraf etmesini sağladı.”

“Aferin ona.”

“Bilmeni isterim ki Mac bunu yapmamı sağlamadan
önce de çok uzun zamandır tüm bu olaydan utanıyordum.”

“Öyle olmasını ummalıyım. Neredeyse onun hayatını
mahvediyormuşsunuz.”

“İnan bana, bunu biliyorum ve bunun bir parçası olmak-
tan hâlâ nefret ediyorum.” Kadının elini tutup parmaklarını
birbirlerine geçirdi. “Bunu anlatarak benimle paylaştığın
konu için tüm iyi duygularını berbat ettim mi?”

Grace onun içten yüz ifadesini inceledi. “Bana söyle-
mek zorunda değildin. Bunun bir değeri var.”

“Yaşadığın şeylerin ışığında bunu benden başka birin-
den duymanı istemem. Bu daha da kötü olurdu.”

“Evet, olurdu.”

“Ben artık o adam değilim, Grace. Yemin ederim. O
olaydan ders aldım ve en baştan bir parçası olduğum için piş-
man oldum. Babam bunu öğrendiğinde onunla yüzleşmek en
berbat kısmıydı.”

“Ne söyledi?”

Evan derin bir nefes verdi. "Söylenmesini ve bağırmasını beklemiştim. Onun yerine sesi buz gibi ve sakindi. 'Böyle bir şeyin parçası olduğunu duyduğumda hayal kırıklığına uğradım. Oğullarımı bundan daha iyi yetiştirmiştim,' dedi."

Grace ürperdi. "Acımasızca."

"Kesinlikle."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim. Bunu benimle paylaşmış olman benim için çok önemli. Benim öğrenmem seninle ilgili hislerimi değiştirebilirdi."

"Benim için ne hissediyorsun?"

Grace gülerek, "Bu konuya kendi ayağımla geldim, değil mi?"

Evan gülümsedi ama gözleri ciddiydi.

Elini adamın kirli sakalında gezdirdi. "Çok fazla şey hissediyorum ama bunları kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyorum."

"Dene."

Grace onun görünüşünü içine çekti, yaralarına rağmen hâlâ çok yakışıklıydı. "Senden çok hoşlanıyorum ve seninle daha fazla vakit geçirmek istiyorum ama kendimizi zor bir yola sokmuş olabileceğimizden de endişeleniyorum. Senin kariyerin meselesi varken üstüne ben de adaya yerleşiyorum."

"Hiçbir şey belli değil daha," dedi acı acı.

"Ama olacak. Belki şimdi değil ama eninde sonunda."

"Keşke daha kesin konuşabilseydim."

"Senin konserini izlediğimi unutma. Hak ettiğin başarıyı kazanacağını biliyorum."

“Bana olan inancına müteşekkirim ama zor yol derken neyi kastettiğini anladım. Bildiğim tek şey seni hayatımda istediğim, Grace. Neler olduğunu görmek isterdim eğer ihtimali varsa...”

“Ney ihtimali?”

“Aşk,” dedi Evan. Bu kelimeyi söylerken kendisi de afallamış gibi görünüyordu. “Bu sözcüğü daha önce ilişkim olan hiçbir kadına söylememiştim. Asla.”

“Evan...”

“Sence belki bir gün böyle bir ihtimal...”

Grace kahkahalara boğuldu.

“Aman Tanrım! Şu an güldüğüne inanamıyorum! Bu bugüne kadarki en yerli yersiz gülüş!”

Adamın öfkesi sadece daha fazla gülmesine neden olmuştu. Nihayet kahkahasını kontrol altına aldığı anda adamın incinmiş somurtuşuna bakmamaya çalıştı yoksa en baştan başlayacaktı. “Evan, çok tatlısın. Zaten yolun yarısından fazlasını geçtiğini görmüyor musun?”

Evan’ın ağzı açık kaldı. “Gerçekten mi?”

Başıyla onayladı.

“Ne zamandan beri?”

“Beni kurtarıp evine Linda’ya götürerek baş belası bekâr ününü riske attığın gecedен beri.”

“Ah, Grace.” Ona sarıldı ve dudaklarını alnına bastırdı. “Bence bu gidişle işler değişecek. Beni kurtaran sen olacaksın.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tiffany kelepçeyi uyuyan kocasının bileğine takabilmek için dikkatlice hareket etti. Polis işi kelepçeler artık adadaki oyuncakçıda bile bulunabiliyordu, yine de Tiffany, ailelerin çocuklarının bu tarz kelepçelerle oynamasına nasıl izin verdiğini algılayamıyordu. Gerçi onu neden ilgilendiriyordu ki? Bileğe takılacak iki yeri ve bir anahtarı vardı, tek ihtiyacı olan da buydu.

Kilitlenirken çıkan gürültülü sestən çekindi.

Jim sırtüstü döndü ama uyanmadı. Adamın ölü gibi uyuyor olması planın en kritik noktasıydı. Ashleigh'yi o gece annesi ve Ned'e bırakmıştı.

Tuttuğu nefesini saldı. Adam uyanmamalıydı, her şey hazır olana kadar olmazdı, özellikle kendisi.

Hızlıca hareket ederek kıyafetlerini çıkardı ve mide-sinde uçuşan kelebekleri sakinleştirmek için derin bir nefes alıp örtülerin altına kaydı. Uyuyan adamın vücudunun sıcak-

lığı ona adam ondan ve bu evlilikten bıkmadan önce paylaştıkları yoğun arzuyu hatırlatmıştı.

Bu sefer onu dinleyecekti, çekip gitmemesi için sıkı önlem alması gerekmiş olsa da... yine. Kelepçenin diğer kısmını kendi bileğinden geçirdikten sonra Jim'in uyurken yumuşayan yüzünü inceledi.

Koyu renk kirli sakalı yüzünü çevreliyordu. Adamın rüyasında onu gördüğünü düşünmek için sebebi olduğu zamanlar onun uyurken kıpırdayan yumuşak dudaklarında çekici bulunduğu bir yan vardı. Alnına düşen koyu kahverengi saç tutamları ona çocuksu bir görünüm veriyordu.

Uyanıkken hayat mücadelesinde, sürekli hareket halinde, sürekli düşünen, daha fazlasına ulaşmayı hayal eden biriydi. Tiffany her zaman mümkünmüş gibi onun uyurken daha seksi görüldüğünü düşünürdü.

Aniden son birkaç ayın gerginliği önemini yitirdi. Öfkeli sözler, uzun sessizlikler ehemmiyetsiz hale geldi. Önemli olan tek şey bir zamanlar uzun bir süre sevmiş olduğu adamla evliliğini kurtarmaktı. Üniversitede, hukuk fakültesinde, avukatlık sınavlarında, kızlarının doğumunda, kendi işini kurarken ve evlilikleri boyunca gerçekleşen her şeyde adamla birlikteydi. Ailesine –adama– yaptığı bunca yatırımdan sonra ondan savaşmadan vazgeçemezdi.

Onu en son Abby'nin veda partisinden önce Ashleigh'yi bırakırken görmüştü. Tiffany'yi başka şeylerin yanı sıra sadakatsizlikle de suçlamıştı. Bunların hiçbirisi doğru değildi, eğer kendisini dinlemesini sağlarsa onu inandıracağına emindi.

Tiffany'nin yıllardır yanlarında olmayıp bir anda ortaya çıkan babası onun Ashleigh'nin evinde iki ebeveyniyle birlikte ilgi ve sevgiyle büyümesi gerektiği düşüncesini güçlendirmişti. *Bizden şimdi vazgeçersem ne olayım*, diye düşündü. Kocasının yüzüne son bir bakış attı, ardından serbest elini adamın karnına koydu. Kendi kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünden fırlamasından korktu.

Jim'in karın kasları elinin altında dalgalandı. Cesaret alarak elini aşağıya doğru indirip parmaklarını adamın yarı erekte olmuş penisine sardı.

Dudaklarını yaladı. Son seks yapışlarının üzerinden uzun zaman geçmişti, neredeyse bir yıl ve Tiffany hazırdan da öteydi. Adamın çıplak vücudunun görüntüsü onu ağzına almak istemesine neden oldu. Bunu yapmayı kaç kez istediğini düşündü ve adamın onu hep reddettiğini...

Bu düşüncelerin zamanı değil, diye azarladı kendini. *Harekete geçme zamanı.*

Dizlerinin üzerinde yükselerek başını eğdi ve oraya yöneldi.

Jim hızlıca doğrulup oturarak kadının dengesini bozdu, Tiffany'nin çenesi birbirine çarptı ve dişleri çok mühim bir etin üzerine gömüldü.

Jim bağıırıp kadının uzun koyu renk saçlarını çekti. *"Bırak beni! Neler oluyor, Tiffany? Bırak!"*

Ardından ona kelepçeli olduğunu fark etti ve birbirlerine bağlı kollarını sertçe çekiştirirken gürledi.

Tiffany öne doğru düşerken adamın penisini ağzından dı-

şarı çıktı. Jim'in göğsünde dirseklerinin üzerine doğrulurken adamın testisleri dizinin arasına sıkıştı. *Hiçbir şey plana uygun gitmiyordu.*

Jim inleyerek ve nefes almaya çalışarak kadından kurtulabilmek için vahşi bir hayvan gibi mücadele etmeye başladı. "Ciddi misin? Senin derdin ne?"

Tiffany onu yatakta tutabilmek için çabaladı, çünkü adamın dikkatini çekebileceği tek yer orasıydı. "Seninle konuşmam gerek."

Onu iterek, "Sana söyleyecek bir şeyim yok. Dizini testislerimden kurtar ve *başımдан defolup git!*"

Tiffany aniden yataktan düşmeye başladı ve tutunabileceği bir şey bulmak umuduyla elini uzattı. Yere çarpmadan önce parmağı ıslak ve yumuşak bir şeye gömüldü.

Jim cırladı. "*Kahrolası gözlerimi oydun! Aman Tanrım! Beni kör ettin!*" Kadını da kendisiyle sürüklerken halı Tiffany'nin poposunu yaktı, göğüsleri sallanıyordu. Adam telefona uzandı.

"Kimi arıyorsun? Ne yapıyorsun?"

Yaralanan gözünü kapalı tutan Jim, üç tane rakamı tuşlamak için serbest elini kullandı.

Tiffany'nin midesi düğümlendi. *Eyvah.* "Jim, lütfen. Yapma. Sadece seninle konuşmak istiyorum."

"Evimde gerçekleşen bir haneye tecavüz ve saldırıyı ihbar etmek istiyorum," dedi genellikle mahkemede kullandığı ciddi ses tonuyla. Kadına küçümseyerek bakarken, "Evet, onu tanıyorum," dedi. Ocean Caddesi'ndeki ofisinin

adresini hızlıca verip telefonu kapattı. Yatağa tekrar yönelip baksır aldı ve onu boştaki eliyle yaralı testislerinin üzerine geçirirken irkildi.

“Seni incittiğim için özür dilerim,” dedi Tiffany. “Benimle konuşmak istemedin, beni dinlemek istemedin...”

“Haftalar önce seninle konuşmak ve dinlemekle işim olmadığını söylemiştim. Nerede bu lanet olası kelepçenin anahtarı.”

“Arabamda.”

Adam yerde sürünen haline zaferle bakarken yaralı gözünden akan yaşlar yanağını ıslatıyordu. “Tamam o zaman, gidip alalım.” Kapıya yöneldi.

Tiffany direndi, yerde süründü, halı poposunun yanan derisini iyice berelemişti. “Beni çınlıçıplak halimle dışarı sürükleyemezsin.”

“Öyle mi? Evime gizlice girerken, beni kelepçelerken, penisimi neredeyse ısırıp koparacakken, gözümü oyacakken ve bana ne yapamayacağımı söylerden cesaretin vardı.” Birbirlerine bağlı kolundan çekiştirip kapıya yöneldi.

Tiffany elinden geldiğince onunla mücadele etti, denge-sini bozmaya çalıştı. Jim sertçe ileri sendeledi ve kadının tepesinde dikildi. Tiffany son dakikaya kadar kendini savunmak için dizlerinin üzerine kalkmamıştı ancak vücutları sevişir gibi harika bir şekilde hizalandığında Jim’i hazırlıksız yakalamıştı.

Jim’in acıyla verdiği solukla vücudundaki tüm hava boşaldı. “Yüce İsa, lanet olsun,” diye homurdandı. Yüzü solmuş, kireç gibi olmuştu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı hafifçe. *Bir plan nasıl tamamen yanlış giderdi?*

İnleyen Jim birkaç dakika boyunca yerde yanında uzandı. Bir anlığına rahatlayan Tiffany tam da onun konuşmaya gönüllü olacağı bir anda onu incitmiş olduğunu düşündü.

Jim toparlandı, önce dizlerinin sonra ayaklarının üzerinde doğruldu. Sağlam gözündeki ölümcül bakış kolları birbirine bağlı olsa da Tiffany’nin ondan uzaklaşıp büzülmesine neden oldu.

“Haydi, gidelim,” dedi öfkeyle.

Çalan kapı onu Ocean Caddesi’nde çırlıçıplak geçit töreni yapmaktan kurtardı.

Jim boştaki eliyle kapıya uzandı ama Tiffany onu geri çekti. “En azından önce üzerime bir şeyler giymeme müsaade et!”

“Rüyada görürsün,” diye gürledi kapıyı açarken.

“Gansett Polis Merkezi’nden Şef Blaine Taylor. Bir zorla girme ve saldırı vakası için aradınız. Arama geldiğinde bu civardaydım.”

“Doğru.” Jim, polis memurunu içeri almak için kenara çekildi.

Ah, hayır, diye düşündü. O olmasın. Onun dışında herkes olur! Tiffany bacaklarını kapattı ve Jim’e bağlı olmayan koluyla mahrem yerlerini kapatmaya çalıştı. Dolgun göğüsleri kolunun üzerinden taşıdı ve Blaine’e göğüs uçlarının manzarasını sundu. Tiffany, soluğunu tutup kapatmaya çalıştı. Koyu kahverengi pantolonu ve ütülü beyaz tişörtünün içinde her zamanki gibi çok seksiydi.

Güneşin rengini açtığı saçları uzun bir iş gününün ardından dağılmıştı ve kahverengi gözleri kadının göğüslerine kilitlenmişti.

Güzelce, uzun bir bakış attıktan sonra boğazını temizledi, bakışlarını onun üzerinden çekip kelepçelere yöneltti. “Şey, dinleyin arkadaşlar. Burada neler olduğunu bilmiyorum ama bazı kişisel problemlerinizi varsa...”

“Bu kişisel bir problem! Eski karım...”

“Henüz eski değilim!”

“Buraya ben uyurken zorla girdi, kendisini bana kelepçeleyip bana saldırdı!” Jim yüzünü işaret etti. “Gözüme ne yaptığına bakın!”

Ellerini kalçasının üzerine yerleştiren Blaine eğildi. “Ah!”

“Penisimdeki diş izlerini görmek ister misin?”

Blaine irkildi. “Teşekkürler ama bunu atlayacağım.” Yerdeki Tiffany’ye bakarak, “Bu doğru mu? Buraya zorla girip ona saldırdınız mı?” diye sordu.

“Ona saldırmak gibi bir *amacım* yoktu,” dedi uysal bir tonda. Çıplak bir şekilde yerde oturup, öfkeli kocasını kelepçeleleyen biri olarak çizdiği portrenin acı bir şekilde farkındaydı. “Sadece onunla konuşmak istedim. Onunla konuşmaya çalıştığım her seferinde kaçıyor.” Gözleri yaşlarla dolmuştu ama gözlerini kırıştırarak onları geri gönderdi. Yakında eski olacak kocasının onu aylardır gizlice arzuladığı adamın önünde azarlarken yerde çırlıçıplak oturuyor olması yeterince kötüydü. Jim’e bir de onu ağlarken görme tatminini yaşatmayacaktı.

“O yüzden sen de eğer kendini bana kelepçelersen senin yalanlarını dinlemekten başka çarem kalmayacağını mı düşündün?”

“Yalan değiller! Neden kendi karına böyle korkunç şeyler söylüyorsun? Sana her zaman sadık ve fedakâr bir eş oldum!”

“İçeri nasıl girdiniz, hanımefendi?” diye sordu Blaine. Yakışıklı yüzü rahatsız olmuş gibiydi. Sert duruşu birbirlerini tanıdıklarına dair hiçbir ipucu vermiyordu. Blaine’in onun yaptıklarını profesyonel çerçevede ele almaktan başka çaresi olmadığını varsayıyordu.

“Kapı kilitli değildi. Asla kilitlemez.”

“Bundan sonra kilitleyeceğim,” diye atladı Jim.

“Dışarıdaki Mercedes’in,” dedi şef, “Dört tekeri de inmiş.”

“*Bunu yapmadın*,” diye tısladı Jim sıkılı dişlerinin arasından.

“Konuşma şansı bulamadan gitmeni istemedim.”

“Onun tutuklanmasını istiyorum.”

“*Ne için?*” diye bağırdı Tiffany. “Kendi kocamla konuşmak istediğim için mi?”

Jim, ona bakmadan, “Zorla girme, saldırı, barbarlık,” dedi. Kelepçeli kolunu kaldırarak ekledi. “Adam kaçırma.”

Blaine, kemerindeki anahtarlardan birine uzandı. Kelepçeleri çözüp Tiffany’ye verdi.

Jim abartılı tavırlarla bileğini ovuşturdu. “Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Gözümle hiçbir şey göremiyorum ve testislerimi ezdi, iki kez.”

Blaine omzundaki telsizin düğmesine basıp tıbbi yardım için çağrıda bulunurken Jim'e attığı küçümseyen bakışları saklamaya çalışmadı bile. "Bayan Sturgil, neden üzerinize bir şeyler giymiyorsunuz? Korkarım sizi içeri almam gerekecek."

Soluğu kesilen Tiffany ona baktı. "Ciddi olamazsın."

Blaine yüzünde sert, kararlı bir ifadeyle Jim'e baktı.

Ben bu yüzde bunu daha önce hiç gördüm mü?

"Giyinin, hanımefendi."

Kolunu hâlâ göğüslerinin üzerinde tutarak, "Lütfen arkanızı döner misiniz?" dedi.

Saatler sonra Tiffany, adanın tek hücresinde oturuyordu. Tüm yabancı gençlik yılları boyunca buradan uzak kalmayı başarmıştı, bir tek kelepçeler bu durumu bozmuştu. Bileğindeki morarmalar ve cildindeki yanma ona elindeki son Jim'i kazanma planının nasıl başarısız olduğunu hatırlatıyordu. Bu kez, gerçekten bitmişti.

Apartmana girip onu yerde çıplak bir şekilde otururken gördüğünde öyle ateşli bakmıştı ki Tiffany bir anlığına, seksi Blaine Taylor'la ilgili bir fantazi düşünmüştü. Görevini hatırlayıp kendini toparlamadan önce sadece bir erkek gibi davranmıştı, onu isteyen bir erkek gibi.

Bazı sebeplerle bunu bilmek kendisini rahatlatmıştı, bundan emindi.

Kelepçeleri geri alıp ellerinin arasında tutarken Tiffany, Jim'le evlenmeden önceki o on dokuz yaşındaki kızı düşündü.

Hırslı, hayalleri olan, yirmi beş, otuz, otuz beş yaşlarında yapmış olduğu şeylerin listesini hazırlamış, tüm hayatını planlamıştı.

Yolun bir yerlerinde Jim'in amaçlarını kabul etmiş ve onun olmayı planlamıştı. "Hah! Pek zekice değildi, değil mi?" Kadının tutkularını besleyen dans stüdyosu işinden sonra Asleigh'yi doğurduktan sonra temel şeyler sunan bakım merkezi açmak onu daha önce başardığı tüm amaçlarından daha fazla tatmin etmişti.

Tiffany'nin neye ihtiyacı vardı? *O* ne istiyordu? *O* listeleri tekrar düşündüğünde, bir tanesi aklına geldiğinde, yaptıklarından birinin üzerini çizdi: kendi dükkânına sahip olma arzusu. Sadece eski bir dükkân değil, kadınlara özel bir dükkân. Gecelikler, losyonlar, mumlar, masaj yağları, belki bazı seks oyuncakları... Tutucu Gansett Adası'nda böyle bir iş yapmayı planlamak, içinde bir gerginliğin dalgalanmasına neden oldu.

Ve Jim'in bir kenara attığı karısının adanın yeni seksi iç çamaşırları satan mağazasının sahibi olduğunu fark ettiğinde vereceği tepkiyi hayal etmek? Bu onun kıkırdamasına neden oldu.

Blaine hücrenin dışında durmuş Tiffany'nin kendi kendine konuşmasını izliyordu. Onun gibi bir kadının bir adamın dikkatini çekmek için neden onu kendisine kelepçelemek zorunda kaldığını anlayamıyordu.

Koyu renk saçlarından ayrılan bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıp uzun, hoş bir sütun gibi olan boynunu ortaya çı-

kardı. Onunla ilgili hiçbir şey hassas değildi, yine de o kadar yalnız görünüyordu ki Blaine ona yardım etmek istiyordu. Ayrıca arkadaşlarına ve ailesine “projeler”le işi bittiğine dair söz vermişti; korunmaya ihtiyacı olan kadınlar, kurtarılmaya ya da sadece tedaviye. Bu seferki tamamen belaya bulaşmıştı ve Blaine zaten hakkı olandan fazlasını istiyordu.

Keşke kadının çıplak bir şekilde yerde oturan halini zihninden çıkarabilseydi. Keşke gördüğü en benzersiz göğüslerin üzerindeki o ahududu rengi göğüs uçlarının görüntüsünü yakalamasaydı. Zaten son birkaç aydır Tiffany Sturgil’in göğüslerinin nasıl görüldüğünü hayal ederek çok zaman geçirmişti. Gerçeği fantazilerin de ötesindeydi. O dairede gördüklerini bir gecede unutmaları mümkün değildi.

Kendisini onunla karşılaştırmaya hazırlayarak hücrenin kapısını açtı.

Kadın başın kaldırıp yeşil gözlerini onunkilere dikti.

Aralarındaki dört metrelik mesafeye rağmen Blaine, etkisini tepeden tırnağa hissetti. Kemerinin aşağısındaki kabartı kendisini hazırlıksız yakaladı. Boğazını temizleyip zihninden Tiffany’nin çıplak görüntülerini kafasından atmaya çalışarak hücreden içeri adım attı.

Kadın gerilirken Blaine’in kalbi ona karşı şefkatle doldu.

Bir kadın kurtararak dünyayı kurtaramazsın, dediğini duydu annesinin. Bu kadarı yeter, Blaine.

“Geceyi burada geçirmek zorunda mıyım?” diye sordu cılız bir sesle.

“Hayır.”

Kadının rahatlamış bir şekilde iççeğişi küçük hücrede yankılandı. “Bayağıdır buradayım.”

“Klinikteydim, kocanla konuşuyordum.”

“Eski kocamla.”

Blaine, onun birkaç saatte bu noktaya gelebilmesi üzerine saçma bir gurur duydu. En katı polis sesini kullanarak devam etti. “Onunla haneye tecavüz, saldırı ve adam kaçırma suçlamalarını düşürmesi için konuştum, hepsi bu kadardı.”

Tiffany sertçe yutkundu. “Teşekkür ederim.”

“Lastikleri sahibine temin etmen gerekiyor. Ayrıca uzaklaştırma emri çıkarmak konusunda ısrarcı. Kızınızı birbirinize bırakıp aldığınız zamanlar hariç ondan en az yüz elli metre uzak olmak istiyor.”

“Şerefsiz,” diye fısıldadı. “Adi şerefsiz.” İri gözleri yaşlarla doldu.

Lanet olsun. Blaine’in kaldıramayacağı tek şey bir kadının gözyaşlarıydı. Kendisine sonuçlarını düşünme fırsatı tanımadan kadının yanına, dar ranzaya oturdu. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Gözyaşları onu sinirlendirmiş gibi sertçe sildi. “Tabii.”

“Senin gibi hoş bir kadının onun gibi yontulmuş bir odunla ne işi var?”

Tiffany hazırlıksız yakalanmış gibi bir kahkaha koyuverdi. “Vay canına, Şef, hiç kendini tutma.”

Onu gözyaşlarından kurtarıp gülmesini sağladığı için memnun olan Blaine omuz silkti. “Dürüst bir soruydu ve bir süredir aklımdaydı.”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi zerre yalan söylemeden. “Başlarda onun şirin, seksi olduğunu düşünmüştüm...” Adama baktı. “Anlarsın ya?”

“Senin sözlerine güveneceğim. Beni etkilemedi.”

Kadın tekrar güldüğünde, Blaine’in içinde tutuşan arzu onun ceketini çıkarmak istemesine neden oldu. “Artık beni de etkilemiyor.” Ellerini saçından geçirip kıvrarak zarif boynuna bıraktı.

Blaine dilini kadının köprücük kemiğinin çukuruna gömmek oradan narin kulak memesine doğru iz sürmek istedi. Kadının teninin ne kadar tatlı olduğunu sadece hayal edebilirdi. Kendisine rahat bir pozisyon bulmak için kalçasını oynattı ve kendisini kadının yaptıklarına değil söylediklerine odaklanmaya zorladı.

Kadın bir kez daha yeşil gözlerini ona yönelttiğinde içinde, bir daha asla gitmeyeceğine söz verdiği yerde bir şeyler allak bullak oldu.

“Bu gece yaptığım şeyden sonra hâlâ hoş bir kadın olduğumu düşünüyor musun?”

Düşüncesinin onun için önemli olmasından etkilenip kadının dolgun, ıslak dudaklarının hareketlerinden büyülenerek sözcüklerini dikkatli bir şekilde seçti. Ona yanlış bir izlenim vermek istemiyordu. “Sanırım yapmak zorunda olduğunu hissettiğin şeyi yaptın.”

“Aptalcaydı.”

“Belki.”

“Her şeyden öte bu gece başvurduğum yöntemle Jim’in

onu çaresizce tekrar elde etmek istediğimi düşünmüş olmasından nefret ediyorum.”

“Plan yaparken bu kısmını düşünmedin mi?”

“Gerçekten işe yarayacağını düşünmüştüm,” dedi kendini savunarak. “Kendimden çok Ashleigh için yaptım. Kızımın normal bir ailede büyümesini istedim.”

Blaine, kolunu ona dolayıp omzuna yaslanmasını teklif etme dürtüsüyle mücadele etti. *Başka proje yok, Blaine.* Ona fazla tepki vermemek için ellerini birleştirdi. *Bu sadece onu çıplak gördüğün için,* diye mantığa uydurmaya çalıştı.

Peki, ona aylardır saplantılı oluşunu nasıl açıklıyorsun? Marinadaki kazadan sonra kliniğe Büyük Mac McCarthy’yi görmeye gittiğinde kız kardeşi onları tanıştırdığı andan beri aklımdaydı.

“İyi misin?” diye sordu Tiffany, onu düşüncelerinden sıyrarak.

Yüzü kızardı, cildi kaşındı. Penisi bir çiviye çakacak kadar sertleşmişti. Büyüleyici kokusundan kurtulursa kendisini kontrol altına alabileceğini düşünerek ayağa kalkıp ondan uzaklaştı.

Hücre kapısına yaslandığında kadının onu boydan boya incelediğini, yolun yarısına geldiğinde durduğunu ve gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördü. “İkinizin arasından ne geçti?”

Bakışlarını adamın kasıklarından çekip gözlerine baktı. “Keşke bilseydim. Ben ona hukuk fakültesini bitirmesinde yardım ettikten sonra adaya döndük. Ardından her şey kötü gitmeye başladı.”

“Bu hiç adil değil.”

“Hayat adil değil. Onu bana vakit ayırsın diye *süresiz* bekledikten sonra evliliğimizi ben onun için bir yemek fişinden fazlası değilmişim gibi bitiriyor.”

Kadının bozguna uğramış duruşu, adamın içine dokundu. “Anneni ya da kız kardeşini aramamı ister misin?”

“Tanrım, hayır. Hiç kimsenin bunu öğrenmesini istemiyorum.”

Blaine polis kayıtlarından ya da onları her gün inceleyen Gansett Gazetesi muhabirlerinden bahsetmedi. Belki de bu durum için “rapor” yazmayı unutturdu. “Seni evine bırakayım.”

“Taksi çağırabilirim.”

Ona izin ver. Geri çekil ve hoşça kal de. Her zamanki gibi beyniyle ağzının bir iletişim problemi vardı. Bugünlerde bununla ilgili bir şey yapmalıydı. Beyni ağzının kontrolünü ele geçiremeden geri alamayacağı sözcükler ağzından dö-küldü. “Sorun değil.”

“Teşekkür ederim. Minnettar olurum.”

Şeyi unutma, imm, kelepçeni.”

“Onu bir daha kullanacağımı sanmıyorum.”

“Hiç belli olmaz.” Bu manidar yorum da nereden çıkmıştı?

Kadının yüzü gül rengi gölgelerle kızardı. Blaine onu utandırdığını fark ederek çıkışa yönlendirdi. Saldırı suçu, zararı ödeme gibi bazı onay formlarını imzaladıktan sonra Blaine, onun polis merkezine ait araca binmesine yardımcı oldu.

Araca bindiğinde Blaine, yaptığı hatanın farkına vardı. Seksi, baharat ve çilek karışımı tatlı kadınsı kokusu ufacak

alanı doldurup adamın arzusunu tekrar uyandırmıştı. Bu kadında ne vardı böyle? Blaine penisi pantolonunun içinde sıkışıp sızlayıp nabız gibi atarken aracı kullanmaya güçlükle konsantre olabiliyordu.

“Nereye gittiğimizi biliyor musun?” diye sordu şaşkınlıkla adama bakarak.

Biraz rahatlayabilmek için kıpırdanarak ona baktı. “Adresin raporda yazıyordu.” Nerede yaşadığını aylardır bildiğini söylemesine gerek yoktu.

“Ah! Doğru.”

Sesi, kokusu, saç –üzerinde sertçe hareket ederken aşağı doğru dökülüşlerini görmeyi nasıl da isterdi– krema gibi beyaz teni, ahududu rengi göğüs uçları, bacaklarının birleştiği yerdeki koyu renkli tüylerin hatırası... Kenetlenmiş dişlerinin arasından bir inleme kaçtı.

“Sorun ne?” diye sordu dikkat kesilen Tiffany.

“Hiçbir şey. Sadece baş ağrısı.” Baş ağrıyordu ama boynunun üzerinde duran değil.

Adama yakından bakmak için koltukta yer değiştirdi.

Harika.

“İlaç falan aldın mı?”

Adamın sıkıntısı için ilaç bulunmamıştı henüz. “Eve gittiğimde alacağım. Mesaim bitince.”

“Ne zaman bitecek?”

“Gece yarısı. Tatilde olan bir memurun yerine bakıyorum.”

“Şefler bunu yapar mı?”

“Sadece altı kişiyiz. Hepimiz birbirimizi kolluyoruz.”

“Baş ağrın için ilaç almak için dört saat daha beklemene gerek yok. Evime vardığımızda sana ilaç veririm.”

“Teşekkürler ama dükkâna uğrayıp alırım.” Onun evine asla giremezdi. Hayır. Asla. Bu olmayacaktı.

“Benim için yaptığın bunca şeyden sonra, ısrar ediyorum.”

Blaine tekrar inlemek istedi ama bu sefer kendini tuttu. Onun için değil *ona yapmak* istediklerine ne olacaktı? Birkaç dakika sonra eve varmışlardı.

“Güzel bir yer.”

“Teşekkürler.” Uzun bir süre eve baktı. “Senelerdir Jim’in ailesine ait. Annem, Maddie ve ben, hayatımız boyunca oradan oraya taşındık. Bu benim sahip olduğum ilk gerçek evdi.”

“O zaman onun için savaştın.”

“Savaştım ama buna değip değmediğini düşünmeye başladım. Bu gecedен sonra onu başımdan atmak istiyorum. Eğer bu, evden vazgeçmek anlamına geliyorsa öyle olacak. Eve şu haliyle tutunmanın pek bir anlamı yok.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Gel kendin gör.” Adam itiraz edemedен Tiffany arabadan inmişti.

Ona yapamayacağını söyle. Bir arama uydur. Bir şeyler bul. Herhangi bir şey.

Adamın onu takip etmediğini kontrol etmek için arkasını döndü. Ona zaten işe fazlasıyla karışan kalbine dokunan sorgulayıcı bir bakış attı.

Derince iç çekerek koluna uzanıp kapıyı açtı. Onu içeri

doğru takip eden Blaine boş oturma ve yemek odasına baktı.

“İçeri gel.” dedi Tiffany. Sesi boşlukta yankı yapıyordu. Onu modern mutfğa yönlendirdi. Bir zamanlar önünde masa olduğu anlaşılan pencereden liman manzarası görünüyordu. Gün boyu pencereden izlenen Güney Limanı’nın görüntüsü çok özel olmalıydı.

Oturma odasında ucuz bir sehpanın üzerinde duran küçük bir televizyon ve onun önünde basit tek bir sandalye vardı. Blaine, Jim Sturgil’i bulup, karısına yaptıkları için onu ölümüne dövmek istiyordu. *Dikkat, proje!*

“Ben... ah... gerçekten gitmeliyim.”

“Bekle ilaçları alayım.” Parmak uçlarında yükselerek akçaagaç rengi mutfak dolabının üst rafına uzandı.

Dar kotunun biçimli kalçasını kavrayışını izlerken Blaine’in ağzı kurudu. Ona bir bardak soğuk suyla ilaçları getirmek için oradan oraya koşuşturan kadının dolgun göğüsleri pembe tişörtünün altında salınıyordu.

Bardağı ondan alırken parmakları birbirine sürtündüğünde bir kez daha taş gibi sertleşti. Ergenlik yıllarından beri büyük beyni hiç küçük beyniyle kaybettiği bir mücadeleye girişmemişti. İhtiyacı olmayan ilaçları sudan büyük yudumlar alarak yuttu ve bardağı granit tezgâha koydu.

“Gitmem gerekiyor.”

“Tamam.”

İkisi de kıpırdamadı. Onun yerine aç bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı, aralarındaki gerilim adamı neredeyse tüketiyordu. Tamam, neredeyse kısmı fazlaydı. Hiçbir kadını

hayatından çok istememişti. Otomatik pilota alınmış gibi kadına uzandı. Ne yapmakta olduğunu, muhtemel sonuçlarını düşünmeden önce dili kadının ağzını yağmalarken elleri kalçasından göğüslerine çıkıp tekrar aşağı inip onu kaldırıp sert kabartısına bastırdı.

Kadının dili onunkiyle şiddetli bir mücadeleye giriştiğinde boğazından bir inleme döküldü. Tiffany kollarını boynuna doladı. Aylardır süren ateşli bakışmaların ve güçlkle gizlenen arzusun tutkuyla patlaması adamın daha önce duyduğu ama asla tatmadığı bir şeydi.

Dönüp kadını tezgâha yasladı ve ereksiyonunu onun yumuşak merkezine bastırdı. Kadın da kendini ona ittiğinde neredeyse kontrolünü kaybediyordu, yine azgın ergenlik zamanlarından beri ilk kez oluyordu. Tiffany Sturgil'in yumuşak, esnek ağzından daha tatlı bir şeyi daha önce hiç tatmamıştı. İçinde ona yaslanmış kıvrak dansçı bedeninden daha tatlı davranan bir şey bulduğuna dair bir his vardı.

Dudaklarını kadınıninkilerden ayırdığında nihayet onun tatlı boynunu tatma fırsatı bulmuştu. Tiffany'nin vücudundan geçen titreme adamın açgözlü arzusunu besledi. Kadının tişörtünü çıkarttı. Sutyenini çekip göğüslerini pembe dantellerin sıkı kavrayışından kurtardı. Yumuşak göğüslerini tutup başını eğerek saatler önce ilk kez gördüğünden beri aklından çıkmayan ahududu rengi göğüs uçlarını ıslattı. Blaine onları yalayıp oynadı. Ardından cesaret edebileceği kadar sertçe emerken, Tiffany parmaklarını onun saçlarına gömerek inledi.

Çılgık atıp kasıklarının onun sert uzunluğuna bastırdı-

ğında Blaine'e neredeyse daha fazlasını alacak, hepsini alacak cesareti vermişti.

"Blaine." diye fısıldadı hoyrat öpüşleri yüzünden şişen dudaklarının arasından.

Adını ondan duymak vücudundan yeni bir arzu dalgasının geçip iyice sertleşmesine neden oldu. Aniden, daha fazlasına ihtiyaç duydu. Ona bütünüyle ihtiyaç duydu. Elini karnından aşağı indirip pantolonunun düğmesini çözdü. Fermuarı açıp elini ipeksi iç çamaşırlarından içeri kaydırды.

Tiffany şaşkınlıkla ciyakladı ama bacaklarını açıp kalçasını davetkâr bir şekilde kıvrıdı.

Parmaklarını nemli kıvrımlarında dolaştırdı. Şişkin kıvrımları ayırıp arzuyla sıırıslıkla olmuş yerlerine ulaştı. "Aman Tanrım," dedi Blaine yumuşakça. Pantolonunu kalçalarından sıyrıp daha rahat ulaşabilmek için onu kaldırdı. Tüm dünyası kadının klitorisinin sert tepeciğinde toplanmıştı. Parmağının altında nabız gibi atan tepeciği okşadı. Kalçası kıvrılıp araştıran elinin etrafında kasıldı.

"Durma," diye yalvardı. Soluk soluğa adamın saçındaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Planlarında zaten durmak yoktu. Ancak bunlar sona erdiğinde kötü görünüp görünmeyeceğini merak etti. Bu tam olarak nasıl sonlanacaktı? Bunu daha önce düşünmüş müydü? Dudaklarının onun göğsünün etrafına kapanacağını, elinin iç çamaşırının içine gireceğini hiç beklemiyordu. Nereden bilebilirdi ki?

Onun miyavlar gibi inlemelerine ve kendi nabız gibi

atan arzusuna bir saniye daha dayanamayarak göğsünü sertçe emerken iki parmağını içine kaydırdı.

Tiffany kollarının arasında sarsılıp çılgık atarak boşaldı.

Onu izlerken ve ona gömülü parmaklarının etrafında kasılışını hissederken Blaine'in direnci kırıldı. Kadının hayatını yoluna koymak için elinden gelen her yardımı yapacağına söz verdi. Proje veya değil, bu kadın tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu. Ona mutfak tezgâhında hızlı ama yoğun bir orgazm yaşattıktan sonra daha fazlasına ihtiyacı vardı. Çok, çok daha fazlasına.

"Bu harikaydı," dedi yumuşakça ve adamın sertçe tuttuğu saçlarını bıraktı. Yüzünde arsız bir gülümsemeyle. "Şimdi senin için ne yapalım?" dedi.

Ona kendisi için ne yapabileceğini söyleyecekken telsizi hışırdadı. Bir kova buzlu suya batırılmış gibi seks düşkünü rehavetinden çıkıp Güneydoğu Deniz Feneri Yolu'ndaki zincirleme trafik kazası için yardım isteyen çağırışı dinledi. Görevlinin sesini duyduğu anda artan ereksiyonu zor durumdaki kadın için bulduğu çözümle birlikte küçülüp söndü. Hızla hareket ederek elini kadının bacaklarının arasındaki nemli bölgeden çekip doğrulmasına yardım etti.

Ne yaptığını bilen şekilde tişörtünü berelenmiş göğüslerinin üzerinden geçirdi.

"Özür dilerim," dedi, bir sürü sınırı aştığını fark ederek. Hem kişisel hem profesyonel sınırlardı bunlar. "Bu olmamalıydı."

"Muhtemelen haklısın ama bunun olduğuna pişman de-

ğilim.” Pantolonunu yukarı çekti. “Bu hayatımda yaşadığım ilk ve en iyi orgazmdı.”

Kadının açık sözlülüğüne şaşırın Blaine ona bakakaldı. Sorun, diye hatırlattı kendine. Büyük, boş bir evde bir sürü sorun yaşayabilirdi. Telsizden ikinci kez acil çağrı geldi.

“Gitmem gerek.”

“Biliyorum.”

İkisi de onun geri dönmeyeceğini bildiklerinden, kadın sormadı, adam da teklif etmedi.

“Beni getirdiğin için teşekkür ederim, ikisi için de.”

Blaine’in yanakları alışıık olmadığı bir şekilde kızardı. “Tabii.”

Kadın kotunun önü hâlâ açıkken onu kapıya kadar takip etti. “Ve bu geceki diğer her şey için. Jim’le olan.”

“Önemli değil.”

Kapıya vardıklarında dönüp kadının muhteşem yüzüne son kez uzunca baktı. Kızarmış ve berelenmişti. Keşke kadının ihtiyacı olan şey onda olsaydı. “İyi şanslar, Tiffany. Umarım mutluluğu bulursun.”

“Ah, bulacağım. Endişelenme.”

Gözlerindeki parıltı adamın gitmemeyi planlayacak şekilde gerilmesine neden oldu. Blaine onun çenesini tutup kocaman yeşil gözlerine baktı. “O arkasından üzölmeye değmez.”

“Biliyorum.”

Kadını tekrar uzun bir süre inceledi. “Eğer kendini bana kelepçeleseydin ve bu güzel dudakları benim penisimin etrafına sarsaydın, merhamet diler, polisleri aramazdım. Bun-

dan emin olabilirsiniz.” Yanağına yumuşak bir öpücük kon-
durduğunda kadının vücudundan geçen titreşimle Blaine
mest oldu. “Kendine dikkat et.”

Kadının şaşkınlıkla açılan sevimli ağzının görüntüsünü
uzun bir süre unutamayacaktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Evan altı buçuğa kurdukları alarm çalmadan çok uzun zaman önce uyanmıştı. Grace'in gidiş vakti yaklaştıkça içine panik yerleşiyordu. Onun gitmesine izin vermesinin büyük bir hata olmasından korkuyordu. Ya onu bir daha asla göremezse? Ya Gold'ların yerini almakla ilgili fikir değiştirirse ya onunla ilgili fikrini değiştirirse?

Bir önceki günü geçirdikleri samimi otel odasında bu durumu hiç çözüme kavuşturmamışlardı. Onun yerine yataкта kalmış, birbirlerine sokulmuş, konuşmuş, gülmüş ve prezervatifleri bitirinceye kadar tatlı tatlı sevişmişlerdi. Bu kesinlikle Evan'ın tüm hayatının en güzel günüydü.

Kadının ona anlattıklarını düşündü, ameliyatı ve fiziksel mükemmelliğe dayalı bir dünyada kilolu büyüyüp kilo vermesini... Onun gözünde daha önce birlikte olduğu hiçbir kadında olmadığı kadar mükemmele yakındı ve bir anda kadının bunu bilmesi onun için hayati bir önem kazandı.

“Grace,” diye fısıldadı yüzüne ve boynuna öpücükler kondururken. “Uyan.”

“Hımm. Daha değil.”

“Evet, şimdi. Seninle konuşmam gerek. Sana söylemem gereken bir şey...” Ne? Ona söylemesi gereken neydi?

Grace gözlerini açıp birkaç kez kırıştırdı. “Sorun ne?”

“Bunu sana söylemeden gitmene izin veremem... Ben gerçekten istiyorum...”

“Neyi, Evan?”

“Seni istiyorum. Bizi istiyorum. Hepsini istiyorum. Ve eğer gidersen, eğer gitmene izin verirsem nasıl olacağını asla bilemeyeceğimizden korkuyorum.”

Adamın elini tutup göğsüne koydu, avuç içini kalbinin sert atışına yasladı. “İki kısa hafta. Geri döneceğim ve neler olduğunu göreceğiz.”

“Gerçekten uzun bir süre.” Aklına yeni bir fikir geldiğinde çaresizlikle konuştu. “Seninle gelebilirim. Beni burada tutan hiçbir şey yok. Mac marinayı işletmek için geri döndü. Owen, Tiki’de bir iki hafta bensiz idare eder. Zaten onun sahnesiydi.”

Grace, başını hayır anlamında salladı. “Olan şeyleri hazmetmek ve taşınma hazırlığı yapmak için biraz zamana ihtiyacım var. Eğer dikkatimi dağıtırsan bunu yapabileceğimi sanmıyorum.” Bence ikimiz de bu haftayı tam olarak ne istediğimizden emin olmak için kullanmalıyız.”

“Benim istediğim bu.”

“O zaman iki hafta sonra da istediğin bu olacaktır.”

“Ya benden uzaktayken fikrini değiştirirsen?”

“Bunun olacağını sanmıyorum.”

“En azından vardığında beni arayacak mısın? En azından beni unutmadığından emin olurum.”

Adama gülümsedi. “Eğer istersen.”

“Çok isterim.”

“Gel buraya.” Kollarını ona sardı, Evan kadının tatlı, yumuşak kucağına gömülüp sonsuza kadar ona Grace’i hatırlatacak kokuyu içine çekti. “Her şey güzel olacak. Söz veriyorum.”

“Bütün hayatımı –sadece kırk sekiz saatte– altüst etmiş birine göre aşırı sakınsın.”

“İçimde hiç sakın değilim. İnan bana. Bir de benim bakış açımdan bak. Buraya sana olan borcumu ödemek için geldim, şimdi ise neler olduğuna bak.”

“Hayatımın en güzel hafta sonuydu.”

“Hem de nasıl.”

“Gerçekten dönecek misin?”

“Gerçekten döneceğim.”

Evan, Grace gittikten sonraki ilk haftayı geçirebildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Kendini şarkı sözü yazarak, Owen’la performans sergileyip sanatını icra ederek geçirmişti. Jack’e göre Buddy Longstreet’in şirketinin Evan’ın albümünü batan şirketten satın alıp onunla anlaşma imzaları çok olası görünüyordu. Adam dikkat çekecek derecede iyim-

serken Evan, anlaşma sağlanıncaya kadar umutlanmayı reddediyordu.

Normal şartlar altında bu dram Nashville’de gerçekleşseydi onu tüketirdi. Zihninde her gün bu olur, geceleri uyutmazdı. Ama onu geceleri uyanık tutan şey, kariyer endişesi değildi.

Geceleri uyanık bir şekilde uzanırken sadece Grace’i düşünüyordu. Yaşadıkları her şeyi zihninde en az bir milyon kez yeniden canlandırmıştı. Saatler boyunca onunla telefonda her şeyi konuşmuşlardı.

Onuncu günün sonunda aklını kaçırıyor olmaktan endişe etmeye başlamıştı. İki hafta nasıl bu kadar yavaş geçebilirdi?

Normalde kardeşleri onun ıstırapının farkına varıp her fırsatta onunla uğraşıp kızdırırlardı. Grant ve Stephanie hâlâ mahkemedeki zaferlerinin sarhoşluğundaydılar. Üvey babası Charlie, on dört yılı haksız yere parmaklıkların arkasında geçirdikten sonra serbest bırakılmıştı. Medyanın onun salıverilmesine olan ilgili söndükten sonra adaya gelmesi üzerine konuşuyorlardı.

Ned, Charlie’ye boştaki emlaklarından birini kiralamıştı. Mac ve Luke’un inşaat şirketleri ölü sezonda Sand&Surf Otel’ni onarıırken Mac ona kış için iş bulacağına söz vermişti.

Taşlar herkes için yerine otururken, Evan için geçerli değildi. Ailesiyle tüm şakaların hedefi olduğu bir akşam yemeği yedikten sonra kararını vermişti. Onun neler yaşadığını anlayan tek kişi Owen gibi görünüyordu. Owen’ın hayatında da bir

kadın yüzünden oldukça dramatik değişiklikler oluyordu.

Evan, Owen'la kuzeninin birlikte olması fikrini çok sevmiştir, bunun işe yaraması için onları destekliyordu. Eski kocası ona hiç hoşuna gitmeyen tehditlerde bulunmuştu. Evan onların gidecekleri yola hiç özenmiyordu.

Akşam yemeği boyunca Evan, Grace'i aramak için kendisine koyduğu zaman sınırının bitmesi için dakika sayıyordu. Onunla son konuşmasının üzerinden bitmek bilmeyen iki gün geçmişti. Ona kendisini özleyip özlemediğini sormuştu. Grace ona takılarak her gece aradığı için onu özlemeye vaktinin olmadığını söylemişti. Bu yüzden onu tekrar aramak için Grace onu arar umuduyla iki cehennem gibi geçen gün boyunca beklemişti. Ama arama gelmemişti, mesaj da, hiçbir şey. Onu özlemekten yavaş yavaş aklını kaçıırıyordu ve fikrini değiştirmiş olmasından korkuyordu.

Grant ve Stephanie nihayet evlerine gittiklerinde Evan, annesinin mutfakı temizlemesine yardım etti.

“Her şey yolunda mı, Ev?” diye sordu annesi tezgâhın üzerini silerken.

İrkilen Evan, annesinin incelemesinden kaçınabilmek için hemen savunmaya geçti. “Ben iyiyim,” dedi, son tabakları bulaşık makinesine koyarken.

“Bana sorarsan kardeşlerin üzerine çok geldi.”

“Sorun yok. Benim de onlara yapmadığım bir şey değil.”

“Maddie ve Stephanie'ye aşık olduklarında demek istedin.”

Tuzağa düşen Evan, bu konuşmadan sıyrılmak için bir şeyler düşünürken annesine bakakaldı.

“Her şey yolunda,” dedi. “Ne yaşadığını biliyorum.”

“Ah, biliyor musun?” diye sordu. Hayatı pahasına kaçması gerektiğini biliyordu ama eğlenmişti.

“Elbette yaşadım. Aynısını ben de yaşadım, unutma.”

“Babamla ikiniz arasındaki detayları paylaşmayacaksın değil mi? Bu beni hayat boyunca yaralar.”

Linda gülerek bulaşık bezini ona fırlattı.

Evan onu yakalayıp lavabonun içine attı.

“Frank amcanın beni babanla nasıl tanıştırdığını biliyorsun. JoAnn yengenle, o Frank amcanla çıkarken Frank’lerin evindeki bir partiye gitmiştik.”

“Onu pek hatırlamıyorum,” dedi. Kuzeni Linda’nın annesi çok genç yaşta ölmüştü.

“Hayır, hatırlayamazsın,” dedi Linda üzgünce. “İkimiz okuldan arkadaşlık. Onu çok erken kaybettik. Bu arada biz tanıştığımızda baban, Frank ve ailesini ziyaret etmek için bir haftalığına anakaraya gelmişti. Tabii, Gansett’i duymuştum ama hiç görmemiştim. O gece babanın adadan bahsettiğini duyduğumda, bana cennet gibi gelmişti.”

Evan, ebeveyninin hikâyesinin daha önce duymadığı ayrıntılarını merak etmişti.

“O kadar güzel anlatmıştı ki nihayet günübirlik geldiğimde tamamen âşık olmuştum.”

“Adaya mı?” diye sordu Evan alaycı bir tonla.

“Diğer şeylerin yanı sıra.” Gülümseyerek oğluna baktı. “Birini deli gibi isterken bunun gerçekleşmesi yolunda sadece engelleri görmenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyorum.”

Geçerli bir sebepten ötürü *Voodoo Mama* dedikleri kadına daha fazlasını anlatmak istemiyordu. “Ama senin için gayet iyi bir şekilde sonuçlandı.”

“Senin için de iyi bir şekilde sonuçlanmaması için bir sebep yok.”

“Sanırım göreceğiz.”

Ellerini oğlunun omuzlarına koydu. “Sen müthiş birisin, Evan McCarthy ve senin kalbini kazanan kadın çok şanslı. Ve bu kadın Grace’s’e bu kesinlikle *kalbimi* kırmaz.”

Evan gülümsedi. “Ondan hoşlandın yani?”

“Çok.”

“Sevindim. Benim için önemli.”

Parmakları üzerinde yükselip onu yanağından öptü. “Her şey yoluna girecek. Endişelenmemeye çalış.”

Büyük Mac mutfığa daldı. “Çocuğa eziyet mi ediyorsun, Lin?”

“Bu sefer, hayır,” dedi Evan’a gülmesine neden olacak şekilde göz kırparak.

“En iyi halinde,” diye onayladı Evan.

“Peki,” dedi Büyük Mac. “Bu ilk kez oluyor.”

“Belki büyümüştür,” dedi Evan.

Linda, bu yorumu ikisine de orta parmağını kaldırarak cevapladı.

Gülen Büyük Mac, kolunu karısına doladı. “Haydi, yürüyüşe çıkalım. Yaptığın muhteşem akşam yemeğini eritmeliyim.”

“Çok güzel olur. Birazdan döneriz, Ev.”

“Acele etmeyin.”

El ele tutuşup birbirleriyle fısıldaşarak kapıdan çıktıklarında Evan aralarındaki sorunları çözmüş olduklarını fark ederek rahatladı. Muhtemelen yürürkenki konuşma konuları onun aşk hayatı olacaktı. Eskiden olsa bu onu rahatsız ederdi ama artık etmiyordu. Görünen o ki Grace yüzünden çektiği işkenceyi saklayamıyordu.

Yalnız kaldığında merdivenleri hızla çıkarak odasına girdi ve günlerdir yapmak için öldüğü telefon konuşması için kapısını kapattı. Dördüncü çalışta kadının açmayacağına ikna olmuştu ama açtığına daha selam veremeden dili tutulmuştu. Onu ne tür bir aptala çevirmişti!

“Evan? Merhaba?”

“Buradayım.”

“İyi misin?”

“Şu an harikayım,” dedi, sesi dokundurma doluydu. “Sen?”

“Yorgunum. Taşınmak zor bir iş. Yeni dairem için sipariş ettiğim mobilyalar bugün geldi. Onları eşyaları adaya getireceğimiz nakliyat kamyonuna taşımalıyız. Tanrıya şükür kardeşim bana yardım ediyor. Ama vücudumdaki bütün kaslar isyanda.”

“Buraya geldiğinde, sana masaj yaparım.”

“Harika olur.” Bir an durakladı. “Senden haber alamadığım için endişelendim. Her şey yolunda mı?”

“Sana beni özlemen için süre tanıdım. İşe yaradı mı?”

“Belki,” dedi ona her zamanki gibi gülerken. “Seni arıyordum ama Tiki’de Owen’la çaldığını bildiğimden seni rahatsız etmek istemedim.”

“Grace, tatlım, benimle konuşmak istediğin her zaman beni arayabilirsin. Sen söz konusu olunca asla meşgul olmam.”

“Bunu söylemen çok şirin.”

“Şu an üzerinde ne var?” Sorusu sessizlikle karşılandı.
“Grace?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Çünkü istiyorum.”

“Bugün gerçekten çok sıcaktı o yüzden duş alıp sadece tişört ve iç çamaşırı giydim.”

“Neden sen ‘iç çamaşırı’ dediğinde taş gibi sertleşiyorum?”

Kadının heyecanlı kahkahası telefonu aşip adamın kalbini sıcak bir battaniye gibi sardı. “Belki sen otuz iki yaşında bir adamın bedenine hapsolmuş on beş yaşında bir ergen olduğun içindir?”

“Bu senin bana yaptığın büyü yüzünden, seninle ilgili her şey seksi hale getiriyor.”

“Her şeyi?”

Evan onun kendisine işkence etmekten zevk aldığını fark ettiğinde gülümsedi. Kendisi de oyuna katılabilirdi. “Tişörtünü çıkar.”

“Evan! Neden?”

“Sadece yap.”

“Delirmişsin.”

“Hâlâ çıkarmadın mı?”

Bıkkın bir şekilde iç çekerek, “Bekle,” dedi.

Kadının hareket ederken çıkan sesleri duyabiliyordu. Ardından Grace telefona döndü. “Çıkardım. Mutlu oldun mu?”

“Henüz değil. Odan, başka birinin odasıyla bitişik mi?”

“Evim müstakil. Garaj tipi olanlardan.”

“Güzel, telefonu hoparlöre al.”

“Evan...”

“Grace... Dediğimi yap.”

“Peki. Hoparlörde. Bence seni sor gördüğümünden beri aklını kaybetmişsin.”

“Kaybettiğimi biliyorum ve bu da senin hatan.”

“Her şey benim hatam.”

“Bunu fark etmene sevindim. Göğüs uçların sert mi?”

“Hımm, evet, sanırım.”

“Onları parmaklarının arasında yuvarla.”

“Bunu yapmayacağım.”

“Evet, yapacaksın. Yapıyor musun?”

“İsrar ediyorsan.”

“Ediyorum. Nasıl hissettirdiğini söyle.”

“Şöyle hissettiriyor... Bilmiyorum...”

“Gözlerini kapat ve bunu senin yerine benim yaptığımı hayal et. Daha iyi mi?”

“Evet.” Nefessiz kalmış gibi sesler çıkarmaya başladığında Evan sanki mümkünmüş gibi daha fazla sertleşti.

“Çekiştir.”

“Eğer ben yapacaksam, sen de yapacaksın. Şortunu çıkarıp kendini okşa.”

“Gerçekten, Grace. Benimle böyle konuştuğunda çok hoşuma gidiyor.”

“Dediğimi yap.”

Kadının arsız ses tonuna gülerek şortunu ve baksırını çıkardı.

“Sert misin?” diye sordu Grace.

“Aşırı derecede. Sağ elini iç çamaşırının içine kaydır.”

“Evan, gerçekten, bu kadarı yeter,” dedi gergin bir şekilde gülere. “Biz bunu yapmak...”

“Islandın mı?”

“Aşırı derecede,” dedi uysal bir şekilde.

Penisi bu haberle kabardı. Kendini onun kaygan sıcaklığına gömebilmeyi nasıl isterdi. “Dört gün daha hayatta kalamayacağım.”

“Ben de.”

“Bacaklarını açıp klitorisini okşa.”

“Ah Tanrım, Evan, *ciddi misin?*”

“Sana şaka yapıyormuşum gibi mi geliyor? Yapıyor musun?”

“Evet!”

“Devam et ve beni tekrar gördüğünde neler yapmak istediğini anlat.”

Hiç tereddüt etmeden, “Seninle yatakta çıtırçıplak olmak istiyorum.”

“Ne yapmak istersin?”

“Seks yapmak.”

“Senin gibi küfürbaz bir kızın daha iyisini yapabileceğinden eminim,”

“Beni becermen istiyorum,” dedi çekinerek.

“Böyle daha iyi,” dedi gülerek. “Yüzün kızardı mı?”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Gözümün önüne getirebiliyorum. Eminim şu an göğüs uçların koyu kırmızı olmuştur. Tahrik olduğunda öyle oluyorlar. Bunu biliyor muydun?”

“Hayır,” dedi soluk soluğa.

“Sol göğüs ucunu çimdikle.”

Grace inledi. “Sen de oradan bana katılıyor musun?”

“Emin olabilirsin. Bu arada poponu ne kadar çok sevdiğimden bahsetmiş miydin? Geri döndüğünde onu öpmek için sabırsızlanıyorum.”

“Evan...”

“Boşalmak istiyor musun, tatlım?”

“Evet, *evet*.”

“Henüz değil.”

Neredeyse adamın çözülmesine neden olan işkence çeken bir inleme koyuverdi.

“Döndüğünde nasıl yapmak istediğini anlat bana. Bu sefer üste olmak ister misin?”

“Yaptığımız sürece nasıl yaptığımız umurumda değil.”

“Hayal edebildiğimiz her şekilde yapacağız. Kulağa iyi geliyor mu?”

Kadının cevabı açıktan da öteydi.

“Boşalacak mısın?”

“*Eveeeet*.”

“Haydi, birlikte gelemim ama sakın sessizce boşalmaya cüret etme.”

Kadının çılgınlıkları adamı tatminle doldurdu. Ardından uzun bir süre boyunca duyulan tek ses ikisinin telefonda birbirlerine ulaşan nefes sesleriydi.

“Beni özledin mi, Grace?”

“Tanrım, evet. Seni çok özledim ve bu hiç komik değil.”

“Ne istediğini düşündün mü?”

“Senden ayrıldığım andan itibaren hiçbir şey düşünemez oldum.”

Evan’ın ağzı kulaklarına varmıştı.. “Duymaya ihtiyacım olan buydu.”

“Beni düşündün mü?”

“Biraz. Arada sırada. Pek değil.” Grace güldüğünde, “Ne düşündüğümü seni gördüğümde söyleyeceğim, tamam mı?”

“Tamam.”

“Seni görmek için sabırsızlanıyorum, bebeğim.”

“Ben de sabırsızlanıyorum.”

Grace’in döneceği gün, Evan erkenden kalkıp tıraş oldu. Aynada yüzünü incelerken sıyrıkların nihayet iyileşmiş olmasına sevindi. Artık bu olduğundan beri Grant’in ona en az on kez söylediği gibi kara gölden çıkmış bir yaratık gibi görünmüyordu.

Grace’in feribotu gelmeden iki saat önce kasabaya yürüyüp Güney Limanı Restoran’da kahve içerek vakit öldürdü. Evan ufka bakıp, feribotun görünmesini bekleyerek

o kadar uzun zaman geçirmişti ki gözleri ona oyunlar oynamaya başlamıştı. Feribot gerçekten görüldüğünde bunun gerçek mi, hayal mi olduğundan emin olamadı.

“Kafanı topla, ucube,” diye homurdandı sokağın karşısına geçerken.

“Kendi kendine mi konuşuyorsun, evlat?”

Soruyu soran Ned, bir sonraki feribotu bekleyen taksilerin içinde sırasını bekliyordu. Adanın yarısına sahip olan adam, eğlenmek için taksicilik yapıyordu. Gel de anla.

Kafayı sıyırmış gibi kendi kendine konuşurken yakalandığı için utanan Evan, Grace’e deliriyordu. İşkence gibi geçen iki haftadan sonra bu hale gelmesi tamamen kadının suçuymdu. Onunla tanışmadan önce Evan bütün gece uyumadan uzanıp hiçbir kadını düşünmemişti ya da topluma açık alanlarda kendi kendine konuşmamıştı.

“Ahhh, evlat,” dedi Ned kıkırdayarak. “Kendini zor bir duruma soktun, değil mi?”

Evan kendi adını inkâr edemeyeceği gibi bunu da inkâr edemezdi, o yüzden denemedi.

“Bugün döneceğini ve hepimizi bu sefaletten kurtaracağını duydum.”

“Siz neyin sefaleti içindeydiniz?” diye sordu Evan ters bir şekilde.

“Seni sevdiğimiz için sen acı çekerken hiçbir şey bizim için de güllük gülistanlık değildi.”

“Ah, bana iyi davranma. Şu an bunu kaldıramam.”

Ned uzanıp onun omzunu sıktı. “Kalbinin sesini dinle, evlat. O seni yuvana döndürür. Bu kızı seviyorsan, bunu ona söyle. Onun merak etmesine izin verme.”

Ned’in cesaret verici konuşmasıyla destek alan Evan başını salladı.

“İyi şanslar.”

“Teşekkürler.” Tepeden limana inen Evan, feribotun Güney Limanı’na yaklaşırken çıkardığı köpükleri izledi. Bir feribotun yaklaşıp limana girmesi her zaman bu kadar uzun mu sürüyordu? Evan kaptan köşküne bakıp dümende Seamus O’Grady’yi gördüğünde hiç şaşırmadı. Düşünceler... Grace yolculuk sırasında iyi dostuyla vakit geçirmiş miydi?

İçinde büyüyen kıskançlık Evan’ın kendisini zaten olduğundan daha büyük bir aptal gibi hissetmesine neden oldu.

Feribot nihayet demir attığında, arabalar ve kamyonetler ilk olarak çıktı. İçlerinde Evan’ın Grace’in olabileceğini tahmin ettiği kiralık bir kamyon da vardı.

Onun ilerleyişini izlerken içindeki kişiyi görmeye çalıştı. Biri onun boynuna atladı. Döndüğünde Grace oradaydı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onu gördüğü için çok mutlu olduğu belli oluyordu.

Kendini adamın kollarına attı.

Bir anlığına Evan tepki veremeyecek şekilde kalakaldı. Ardından kadını kaldırıp kendi etrafında döndürdü.

“Bana geri dönmen çok uzun sürdü,” dedi Evan. “Aklimı kaçırmama ramak kalmıştı.”

“Ne kadar az?” diye sordu oyunbaz bir şekilde. Adamın işkence çeken halinden zevk alıyor gibiydi.

“Tam şu anda gülersen, Tanrı adına yemin ederim...”

Tabii ki Grace güldü ve Evan’ın onu susturabilmek için yapabileceği tek şey vardı; onu yere indirip komik bulduğu her şeyi unutmasını sağlayana kadar öptü.

“Seni özledim,” diye fısıldadı Grace. “Çok.”

“Ben seni daha fazla özledim.” Her bir detayı içine çeker gibi inceledi.

“Ben yokken uzun uzun, sıkıca düşündün mü?”

“Çok uzun ve çok sıkıydı,” dedi. Ses tonu iki anlama gelecek şekildeydi.

Adamın koluna vurdu. “Ben ciddiylim.”

“Ben de öyle.” Kadının elini tutup insan, araba, bisiklet girdabından dışarı sürükledi. Onu bilet gişesinin arkasındaki duvara yaslayıp tekrar öptü.

Kollarını adamın boynuna dolayıp sordu. “Ne karar verdin?”

“Sensiz hiç iyi olmadığımı karar verdim. Seni hayatımda tutabilmek için her şeyi yapabileceğime karar verdim.” Geçmek bilmeyen son birkaç gün boyunca bugünkü açıklamasını tekrar tekrar prova ederken, bu son kısmın en zor olmasını bekliyordu. Ama kadını kollarına alıp gözlerinden kalbine bakarken bunu hiç de zor bulmamıştı. “Ve seni sevdiğime karar verdim.”

“Bu harika,” dedi adamın bayıldığı şekilde arsızca gü-

lererek. “Çünkü ben de seni seviyorum.”

Bunu duymanın verdiği rahatlama ve tekrar onunla birlikte olmak çok yoğundu, çok tüketiciydi, Evan’ın yapabildiği tek şey nasıl ayakta duracağını hatırlamaktı. Dik durabilmesinin tek nedeni kadına tutunuyor olmasıydı. “Haydi, gel,” dedi adam onu uzun bir süre tuttuktan sonra. “Taşınma işini halletmeliyiz. Sonra yapacak –ve sevişecek– çok şeyimiz var.”

Adamın elini tutup gülümsedi. “Gidip halledelim.”

Son Söz

“Onunla yemeğe falan çıkmıyorsun,” dedi Evan yatağın kendinden tarafındaki köşesine çarşafı geçirirken. Evan’ın ayarladığı taşınma ekibi, Mario’nun Yeri’nden gelen pizzayı yedikten sonra Grace’in kardeşi Craig’i de alarak anakaraya gitmesi gereken kamyonu saat beş feribotuna yetiştirmeye gitmişlerdi. Bu kadar çok çalışmaktan yorulmuştu ama eş-yalarının daireye sığmış olması, yeni arkadaşlarının sıcak karşılaması onu çok mutlu etmişti; Evan’a kavuşmaktan bahsetmiyordu bile. Bu daha çok mutluluk vericiydi.

“Neden?” diye sordu Grace çarşafın kendi tarafındaki kısmını takarken. Adama işkence etmenin keyfini çıkarıyordu. “Biz sadece arkadaşız. Arkadaş edinmeme izin var, değil mi?”

“O alçak İrlandalı’nın niyeti seninle *arkadaş* olmak değil. Sana el sürmek istiyor. Bu olmayacak.”

O günün taşınma günü olduğunu bilen Seamus yardım etmek ve onunla utanmazca flört etmek için gelmişti. Bu da Evan’ı delirtmişti. Bir ev dolusu insan –Evan’ın anne babası,

kardeşleri, Stephanie, Owen, Laura, Maddie ve çocukları taşınmasına yardım ediyordu. Bu yüzden Evan'la o saatlerdir birbirlerine dokunamıyorlardı.

Yavaşça yükselen gerilim artık kopma noktasına gelmişken Seamus'ın gürültülü girişi buna yardım etmişti.

"Bu tutumundan hoşlandığımı sanmıyorum," dedi Grace sinirli bir şekilde. Yangına körükle gittiğinin farkındaydı.

"Çok kötü. Onun seni başkasının kapmış olduğunu anlamasını sağlamalısın. Tedavülde olmadığını. Mesajı alması için ne söylemen gerekiyorsa."

Grace yeni aldığı lavanta keselerini kuş tüyü yastıklara koydu. "Mesaj neymiş?"

O anda adama bakması güzel bir şeydi yoksa adamın sonunda kendini kaybettiği ârı kaçırabilirdi. Yatağın etrafında dolaştı, yastığı elinden aldı ve bir kenara fırlattı. Onu sertçe kendine çekip ağzını vahşi bir öpücükle esir aldı. Muhtemelen Grace'in dudakları yarına kadar berelenmiş ve şişmiş olacaktı. Bunu umursadığından değildi çünkü haftalardır hasretle adama kavuşmayı bekliyordu. Elini adamın saçında yumruk haline getirip kendini sundu.

"Mesaj," dedi dakikalar sonra nefes almak için ayrıldıklarında, "sen benimsin. Benim, benim, *benim*. Onun senin yanına yaklaşmasını istemiyorum."

"Saçmalıyorsun. Biliyorsun, değil mi?"

"Umurumda değil. Bana onunla dışarı çıkmayacağını söyle."

"Onunla *randevuya* çıkmayacağım. Onunla yemek yiyeceğim, arkadaş olarak."

"Grace..." Başını kadının omzuna yasladı. "Onu cesaret-

lendiremezsin! O aradaki farkı anlayacak kapasitede değil!”

“Ona başka biriyle ilişkim olduğunu söyleyeceğim.”

Evan, başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. “Gerçekten mi? Kiminle birlikte olduğunu söyleyecek misin?”

Sanki tüm ada şimdiden bilmiyormuş gibi! Başını sallarken adamın hoşuna gitmeyeceğini bildiğinden gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bana gülmemeye mi çalışıyorsun?”

Başını sallarken gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Gerçekten çok kötüsün.”

“Tanıştığımız gece seni uyarmaya çalışmıştım.”

“Asıl şaşırtıcı olan bana karşı kabayken seni bu kadar çok seviyor olmam.”

Parmak uçlarında yükselip adamı öptü. “Tekrar söyle.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

“Seni sevdiğimi mi?”

Başını sallayarak alnını adamın göğsüne dayadı. “Bunu söylüyor olmak tuhaf hissettiriyor mu?”

“Sana söylerken değil.” Kadının tişörtünün kenarlarından tutup çıkardı. “Sana dokunduğumu, seni tuttuğumu, sevdiğimi hayal ediyordum.”

“Ben de.” Adamın şortunun düğmelerini açıp baksırıyla birlikte kalçasından aşağı indirerek ereksiyonunu serbest bıraktı. Ona dokunup okşarken Grace’in içi tekrar onunla birlikte olduğu için rahatlamayla doldu. “Sana bir sürprizim var.”

“Nedir o?” diye sordu kadının göğüslerini şeffaf sutyeninden kurtarıken.

“Eve döndüğümde doğum kontrolü konusunda doktorumla görüştüm.”

Başını kaldırarak kadının gözlerine baktı. “Ve?”

“Oldukça faydalı oldu. Artık prezervatife gerek yok. Eğer senin için de sorun değilse.”

“Benim için sorun değilse mi?” Gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. Sesi tuhaf bir şekilde tiz ve gergin çıkmıştı. “Ne sanıyorsun?”

Grace ona gülümseyip kendisini şortundan ve iç çamaşırından kurtaran adamın tişörtünü çıkarmasına yardım etti.

“Kayıtlara kaçsın diye söylüyorum,” dedi Evan. “Tamen temizim. Birkaç ay önce test yaptırmıştım.”

“Bildiğim iyi oldu.”

Birlikte yeni yataklarının içine girdiklerinde kolları bacakları birbirlerine dolandı.

“Çok iyi hissettiriyorsun,” diye fısıldadı elini kadının poposunda dolaştırırken.

Grace parmaklarını adamın yumuşak göğüs tüylerinde ve sert karnında dolaştırdı. Adamın penisi kalçasına dayanıp varlığını hatırlattı.

“Her yerine dokunmak, her yerini öpmek istiyorum,” dedi sertçe, “ama şu an, ben sadece... ihtiyacım var...”

Grace’in de aynısına ihtiyacı olduğundan sırtüstü yatıp adama uzandı. Evan onun kollarının arasına girip ağzını derin, araştıran bir öpücüğe hapsederken penisini ona bastırıp neye ihtiyacı olduğunu bilmesini sağladı.

Grace, adamın kalçasını bacaklarıyla sarıp onu ne kadar çok istediğini gösterdi. “Evan... Şimdi. Acele et.”

Penisini tutup pozisyonunu ayarladı, kadının içine girdiğinde nefesini tuttu. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Bu inanılmaz. Grace, *Tanrım*.”

Tekrar onun kollarında olmanın saf rahatlığıyla boğazına yerleşen yumruyu aşırıp nefes almaya çalıştı. “Bunu daha önce hiç prezervatif olmadan yaptın mı?”

“Hayır,” diye soludu Evan. “Hiç. Bu harika.” Bu tatlı işkenceyi uzun tutmaya çalışarak yavaşça hareket etti. Aniden kadının içinden çıktı.

“Ne oldu?”

“Hiç bu şekilde yapmadık.” Geriye çekildi. Grace’e uzanıp onu üzerine çıkardı.

Grace onu içine alırken keskin, derin bir nefes aldı.

“Kalçalarını kıvrır,” dedi. Kadın bunu yaptığında neredeyse havaya yükselmiş gibi hissetti. “Grace...” Çenesi gerilimle seğirdi ve kadın bir ritim tutturduğunda kalçasındaki parmakları sıkılaştı. Parmakları onunla birleştikleri yere kaydıığında altüst oldu.

Büyüyüp dayanılmaz seviyelere gelen gerilimle aşağı baktığında adamın gözlerinde kalbini yoğun duygularla dolduran bir aşk ve etkilenmeyle onu izlediğini gördü.

“Seni seviyorum,” dedi uzanıp adamı öperken.

“Ben de seni seviyorum.” Kadının ellerini tutup içindeki hareketini hızlandırırken ona sımsıkı tutundu. Zirveye ulaşan Grace çığlık attı.

Hayal edemediği kadar yükselen Grace, kendine geldiğinde Evan kollarını ona doladı ve dudaklarını onun alına bastırdı. Kadının kulağının altında kalbi sabit bir ritimle atıyordu.

“Beni sevdiğini öğrendiğimden beri her şey değişti.”

“Benim için de.”

“Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, Grace.”

“Böyle bir şeyin *olduğunu* bile hayal etmemiştim. En azından benim için.”

“Hepsi senin suçun, biliyorsun.”

“Biliyorum, biliyorum.” dedi eğlenerek.

“Yani Seamus’la dışarı çıkmayacaksın, değil mi?”

Grace gülerek onun koluna vurdu. “Sana delicesine âşıkken nasıl başkasıyla dışarı çıkabilirim?”

“Bunu neden en başta söylemedin?” Adamın içerlemiş hali onu neredeyse bir daha asla toparlayamayacağı bir kahkaha krizinin içine sokacaktı.

Grace bunun adamın endişe ettiği kadar sık karşılaşacakları bir sorun olacağını hissetmişti. “Çünkü sana işkence yapmak çok eğlenceli.”

Evan homurdanarak döndü ve üzerine çıktığı kadına baktı. “Bunların hiçbirini istemedim. Şimdi ise senin olmadığı bir gelecek hayal edemiyorum. Bunu bana nasıl yaptın?”

“Meslek sırrı, söyleyemem,” dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla.

“Bu sırrı çözmem elli ya da altmış yıl alabilir.”

Adama sıkıca sarıldı. “Hiçbir yere gittiğim yok.”